

Giới thiệu Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???

Truyện Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không??? tác giả Visu Lee thể loại ngôn tình luôn được các bạn trẻ mê mộ với nhiều tình tiết hấp dẫn đầy tình cảm nói về vấn đề cuộc sống và tình yêu đôi lứa

Truyện kể rằng anh - Dược Khải Minh Là tổng giám đốc tập đoàn Thịnh Long nổi tiếng đẹp trai, tài giỏi nhưng lại vô cùng lạnh lùng, anh và cô hai người đã có hôn ước từ nhỏ. Cô - Bạch Phương Nhã - cũng là Vương Gia Hân con nhà giàu có bố mẹ là bạn với bố mẹ anh. cô có hôn ước với anh, lớn lên vô cùng xinh đẹp, tính cách cởi mở, hòa đồng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Thư Kí Mới

Trên tầng cao nhất của tập đoàn Thịnh Phong trong văn phòng tổng giám đốc, có một người đàn ông đang chăm chú xem tài liệu. Ngũ quan tuấn tú, khuôn mặt góc cạnh, đôi mắt sâu toát lên vẻ lạnh lùng, đôi môi thỉnh thoảng lại khẽ mấp máy, đôi lông mày rậm. Lạnh lùng, thông minh không ai khác đó chính là anh - Dược Khải Minh - tổng giám đốc của tập đoàn Thịnh Phong. Tiếng gõ cửa vang lên, phá đi sự im lặng vốn có của căn phòng và thêm vào đó là tiếng bước chân ngày càng gần, thư kí Hạ cung kính trước Dược Khải Minh:

"Tổng giám đốc, sáng nay lúc 9 giờ ngài có cuộc họp với các trưởng phòng đề ra phương án đầu tư. 12 giờ, tan họp, 13 giờ, Giang tổng có hẹn gặp ngài bàn về phương án hợp tác giữa hai công ty, còn nữa, Lã tiểu thư có ý muốn mời ngài đến dự tiệc sinh nhật của cô ấy vào tối ngày hôm nay, không biết ngài có ý muốn đi không để tôi còn chuẩn bị."

Dược Khải Minh vẫn không ngẩng lên mắt vẫn nhìn tài liệu miệng chỉ nói đúng một tiếng:

"Không"

Hạ An tiếp tục nhìn Dược Khải Minh trong lòng rõ ràng có điều muốn nói nhưng lại không dám.

"Chuyện gì??"

Dược Khải Minh vẫn không ngẩng đầu thân nhiên hỏi cô. Hạ An nhận được sự đồng ý liền đặt đơn xin thôi việc lên bàn của Dược Khải Minh. Anh nhún mày cầm tờ đơn lên hỏi cô:

"Lí do"

"Mẹ tôi ở quê bị bệnh phải về ngay không thể chậm trễ, mong ngài hiểu cho tôi!" Thư kí Hạ cúi đầu tạ lỗi với anh.

Dược Khải Minh day day trán anh ngồi suy nghĩ rồi đưa ra quyết định;

"Được rồi thu xếp công việc ngày mai có thể nghỉ, còn nữa tuyển nhanh một thư kí cho tôi"

Hạ An thở phào nhẹ nhõm nhanh chóng trở lại chỗ ngồi của mình, cô chuẩn bị nốt những tài liệu còn lại rồi nhanh chóng đăng thông báo tuyển thư kí cho Dược Khải Minh.

Bạch Phương Nhã đang đọc tin tức trên máy tính thì thấy có một mục đăng thông báo tuyển thư kí cho tổng giám đốc tập đoàn Thịnh Phong. Cô thấy mình có đầy đủ những yêu cầu mà công ty đề ra thì vô cùng vui mừng chuẩn bị hồ sơ đi xin việc, cuối cùng sau hai tháng ăn không ngồi rồi, tích cực tìm việc, cô cũng đã tìm ra được công việc phù hợp với mình. Bạch Phương Nhã có thành tích khá nổi trội nên có phần lợi thế hơn những người khác hơn nữa công ty lại cần tuyển thư kí gấp nên cô nhanh chóng được nhận vào làm.

Thư kí Hạ dẫn Bạch Phương Nhã vào phòng của Dược Khải Minh:

"Tổng giám đốc đây là cô Bạch, thư kí mới của ngài"

"Chào tổng giám đốc, tôi là Bạch Phương Nhã" Cô mỉm cười từ phía sau thư kí Hạ bước lên chào hỏi với anh.

Anh ngẩng đầu nhìn cô, tim không tự chủ mà đập lộp lộp một nhịp. Anh nhìn chăm chăm vào cô, cô rất xinh đẹp, vóc người nhỏ nhắn, khuôn mặt trái xoan, làn da trắng mịn. Mũi cô cao, đôi môi hồng nhưng đẹp nhất vẫn là đôi mắt tròn thu hút mọi ánh nhìn của người đối diện, anh nhìn cô nó rất quen dường như anh đã gặp cô ở đâu đó rồi, môi anh bất giác cong lên phải anh đang cười với cô. Anh nhận thấy hình như có một điều gì đó bất thường quay sang nhìn anh đã thấy thư kí Hạ đang tròn mắt nhìn mình. Bây giờ anh mới nhận thức được là mình đang cười. Anh ho khan một tiếng cất giọng nói nhanh chóng che giấu đi nụ cười của mình:

"Được rồi, ra ngoài làm việc đi"

Ngồi trong phòng đầu anh không ngừng suy nghĩ anh cảm thấy cô rất quen thuộc nhưng không thể lý giải tại sao lại như vậy và tại sao khi anh nhìn thấy cô anh lại mỉm cười thật sự anh không hiểu được chính bản thân mình.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Một Cái Nắm Tay

Trong phòng là vậy ngoài phòng cũng chẳng khác là bao cô luôn có cảm giác anh rất quen thuộc nhưng cũng giống như anh cô không thể nhớ ra cô và anh đã từng gặp nhau chưa? Nhìn thư kí Hạ dọn đồ cô ừ ừ nói:

"Chị đi rồi có quay lại không???"

"Sẽ không nhưng khi nào chị trở về thành phố chị sẽ đến thăm em được không???"

Bạch Phuong Nhã thở dài đây là lần đầu tiên cô làm thư kí sẽ không tránh khỏi những sai sót Hạ An đi rồi không có ai chỉ bảo cô, lúc ấy cô phải tự lo cho mình nhớ lại vẻ mặt lạnh lùng của Dược Khải Minh trong phong nó thật đáng sợ, cô e dè hỏi thư kí Hạ:

"Chị này, tổng giám đốc là người như thế nào vậy???"

Thư kí Hạ xoa cằm suy nghĩ hồi lâu rồi mới đáp lại Bạch Phuong Nhã:

"Là một người hoàn mỹ, đẹp trai, giàu có nhưng.....rất lạnh lùng"

"Vây, chị có..."

Bạch Phuong Nhã đang định nói tiếp thì điện thoại kết nối với phòng tổng giám đốc bất chợt vang lên:

"Thư kí Bạch vào phòng tôi ngay"

"Vâng thưa giám đốc"

Bạch Phuong Nhã đứng dậy nhanh chóng vào phòng tổng giám đốc

"Tổng giám đốc có chuyện gì sao???"

"Pha cả phê cho tôi"

"Tôi sẽ đi ngay"

Cô vui vẻ ra ngoài, thực ra trước khi vào phòng cô đã rất lo lắng cô sợ rằng mình làm gì sai nên mới bị anh gọi vào nhưng giờ thì không sao nữa rồi, anh chỉ muốn cô đi pha cà phê thôi, thì ra anh cũng không đáng sợ như cô nghĩ. Haizz nhưng cô đâu biết anh chỉ đối xử như vậy với mình cô mà thôi.

Bạch Phuong Nhã cầm cốc đi ra rót nước nóng mà đầu óc cô thì đang suy nghĩ vẩn vơ. Cô nhớ tới lần đầu tiên gặp anh, anh đã cười với cô, nhìn anh cười rất đẹp trai nha. Cô chợt mỉm cười bỗng cô cảm thấy tay mình nóng ran, bưng tỉnh cô nhìn thấy một dòng nước nóng đang tràn ra theo phản xạ cô vội rút tay lại.

"CHOANG"

Cô khẽ kêu lên một tiếng, nhìn bàn tay đỏ ửng nhất thời cô không biết phải làm thế nào. Bỗng một bàn tay to lớn nắm lấy bàn tay cô, kéo nhanh về phía vòi nước lạnh cảm giác đau đớn cũng bớt đi. Ngẩng đầu nhìn hóa ra là Dược Khải Minh, anh đang nắm bàn tay cô lật qua lật lại xem xét vết bỏng. Anh nắm tay lôi cô vào phòng rồi ra ngoài lấy hộp y tế cẩn thận băng cho cô

"Xong rồi, vài ngày tới không được chạm vào nước"

Từ đầu đến cuối Bạch Phuong Nhã đều nhìn chăm chăm vào Dược Khải Minh, đến khi anh lên tiếng cô mới ngại ngùng cúi đầu xuống.

Đứng dậy cô nói với anh:

"Cảm ơn anh tôi sẽ đi pha cà phê ngay"

"Không cần cô ra ngoài đi" Anh nhìn cô rồi ngồi vào bàn tiếp tục làm việc.

Bạch Phuong Nhã suy nghĩ một hồi rồi quyết định vẫn nên đi pha cà phê cho Dược Khải Minh. Tiếng gõ cửa vang lên Bạch Phuong Nhã bưng tách cà phê cẩn thận đặt trước mặt Dược Khải Minh.

Anh nhíu mày nhưng vẫn cầm tách cà phê lên uống, rồi nói:

"Cảm ơn"

Bạch Phuong Nhã ra khỏi phòng tiếp tục làm việc. cô làm được vài ngày đã bắt đầu quen với công việc thư kí này. Cô làm việc rất chăm chỉ cô luôn cố gắng để không phạm lỗi. Anh và cô nói chuyện cũng nhiều hơn.

Hôm nay, Dược Khải Minh đi làm rất sớm anh ngồi trong phòng chuyên tâm làm việc. Anh suy nghĩ hồi lâu, sau đó mới gọi cô vào phòng. Nhìn cô đi vào, anh cất tiếng nói với cô:

"Tôi nay, cô tham gia tiệc của Vương tổng cùng với tôi"

"Tổng giám đốc, tôi có thể không đi được không???" cô e dè hỏi anh, cô không thích đi dự tiệc thực sự cô ghét ồn ào.

Anh ngẩng đầu nhìn cô thẳng thừng tuyên bố dập tắt ý định của cô:

"Không thể"

Bạch Phuong Nhã đành ngậm ngùi ra khỏi phòng.

P/s: Mọi người thấy chương này như thế nào thông báo nha, chương sau sẽ có nhân vật mới mọi cùng chờ đón xem nhân vật đó là ai nhé(^ ^) Sorry mọi người nha hôm qua mình có đọc lại phần giới thiệu nhân vật mình có gõ nhầm tên nhân đề truyện mong mọi người qua cho mình, mình sẽ cố gắng để không gõ sai nữa Thanks mọi người

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Dự Tiệc

Dược Khải Minh nói sẽ đưa cô đến bữa tiệc nên cô muốn xin phép về sớm để chuẩn bị thì anh chẳng nói chẳng rằng lôi cô ra khỏi phòng rồi nhét cô vào xe lái xe đi. Trên đường đi, cô đã hỏi anh rất nhiều nhưng anh chẳng nói gì. Đi được khoảng ba mươi phút, anh dừng trước cửa một trung tâm, dừng xe, anh lôi cô ra ngoài nói gì đó với nhân viên mà cô không nghe thấy sau đó anh rời đi. Cô bị hù dọa vào trong phòng từ đầu đến cuối đều không nói được một câu nào. Sau một hồi cuối cùng thì họ cũng dừng lại, cô được họ đưa ra chỗ của anh. Tuy cô đứng sau lưng anh nhưng cô vẫn nhận ra được là anh đã thay đổi trang phục. Cô nhìn anh, dường như cảm nhận được có ai đó đang nhìn mình anh xoay người đối diện với cô, Bạch Phuong Nhã ngại ngùng cúi đầu che đi khuôn mặt đang đỏ lên vì bị anh nhìn. Anh nhìn cô hồi lâu rồi mới lại gần chỗ cô, nhẹ nhàng đặt đôi giày xuống trước mặt cô. Chờ một hồi lâu mà cô vẫn không chịu đi giày vào, lúc này anh mới lên tiếng:-Còn không mau đi vào!!!!

Câu nói lạnh lùng có phần tức giận của anh đã lôi cô trở lại thực tại, lúng túng xỏ đôi giày vào. Cô nhìn theo bóng anh, bây giờ anh đã đi được một đoạn khá xa rồi, chỉ nhìn anh đi thôi cô cũng đã thấy anh rất đẹp trai rồi bảo sao có rất nhiều cô gái mơ ước có được anh.

"A!!!! Bạch Phuong Nhã mày đúng là mê trai mà!!!" Cô than nhẹ trong lòng, lúc này cô mới nhớ ra là mình đang đi giày cao gót nha cô rất muốn chạy theo anh nhưng phải làm sao đây??? Từ nhỏ đến lớn cô chưa từng đi giày cao gót đây là lần đầu tiên cô đi nó cô rất sợ bị ngã.

Dược Khải Minh đã ngồi trong xe chờ cô rồi mà cô vẫn chưa ra. Nhìn cô cẩn thận đi từng bước mà anh không khỏi nhíu mày" Là do anh đi quá nhanh khiến cô không đuổi kịp hay là do cô không đi được giày cao gót đây???" Anh nghĩ. Ngồi nhìn cô đi thôi đã khiến cho một con người lạnh lùng như anh cũng phải bật cười. Cô đi từng bước, từng bước, khuôn mặt cau có mày đẹp nhíu lại bàn tay cô nắm chặt vào váy" Thật trẻ con". Vất vả lắm cô mới lên được xe, cô nhìn anh nhưng lại không nói gì cô quay đầu nhìn thành phố qua cửa kính. Còn anh, anh chẳng nói gì chỉ lẳng lặng lái xe đến bữa tiệc.

Đến bữa tiệc, Dược Khải Minh bước xuống xe, mở cửa cho cô, nhìn anh lúc này thật dịu dàng khác hẳn với cái vẻ lạnh lùng của anh những lúc anh làm việc. Anh đưa tay về phía cô tuy ngại ngùng nhưng cô vẫn khoác tay anh đi vào bữa tiệc. Hai người vừa mới bước vào đã nhanh chóng trở thành tâm điểm chú ý của mọi người. Nam thì anh tuấn nữ lại vô cùng xinh đẹp. Anh mặc trên người một bộ đồ tây vừa toát lên vẻ lịch sự hơn thế còn làm tăng thêm vẻ đẹp của anh, hôm nay anh vuốt tóc về đằng sau nhìn anh chừng chắc hơn mọi ngày. Còn cô cô mặc một chiếc váy ngắn dài đến đầu gối màu hồng cánh sen, phần trên thì ôm sát còn phía dưới thì lại xòe ra nhìn cô như một nàng công chúa vậy. Chiếc váy cúp ngực tôn lên bờ vai và nước da trắng của cô, không trang điểm đơn giản là tô một lớp son và đánh một chút má hồng nhưng nhìn cô đã rất xinh đẹp rồi nhìn anh và cô hai người thật đẹp đôi.

Được Khải Minh cùng Bạch Phuong Nhã đi chào hỏi các đối tác của công ty. Được một lúc thì anh bảo cô ngồi nghỉ anh sẽ đi chào hỏi sau đó sẽ quay lại. Cô ngồi trên ghế mỉm cười nhìn anh thật hoàn hảo, cô nhớ tới lần đầu tiên cô gặp anh, anh đã mỉm cười với cô. Nhớ lúc cô bị thương ở tay anh đã băng lại giúp cô lúc ấy tim cô đã đập lồi một nhịp. Hơn thế anh còn đưa cô về nhà những lúc tăng ca, cùng cô đi ăn cơm đôi khi anh còn chủ động nói chuyện với cô. Ban đầu cô không lí giải được tại sao mình lại đỏ mặt, tại sao mỗi lần anh nhìn cô là tim cô lại đập nhanh hơn nhưng giờ thì cô biết rồi quan hệ của cô đối với không đơn thuần chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới nữa rồi mà đó là một thứ tình cảm nam nữ cô đã yêu anh mất rồi!!!

Đang mải mê suy nghĩ mà cô không hề hay biết bên cạnh mình đã xuất hiện hai người phụ nữ. một cô gái còn ít tuổi. Trong hai người đó một người phụ nữ trung niên là mẹ anh, cô biết bà vì có một lần có một bài báo đã phỏng vấn mẹ anh, còn cô gái trẻ này thì cô không biết. Hai người họ lôi cô ra khỏi bữa tiệc rồi khoanh tay đứng nhìn cô bằng ánh mắt khinh bỉ "Cô đâu có làm gì họ" Cô nghĩ.

Chương này dừng ở đây thôi nha hôm nay nếu được mình sẽ đăng thêm một chương nữa mọi người cùng chờ nhé(^_^).

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: chạy Trốn

Chương mới nóng hổi mọi người cùng đọc nha!!!

Hai người họ lôi cô ra khỏi bữa tiệc rồi khoanh tay, đứng nhìn cô bằng ánh mắt khinh bỉ:

"Cô là ai??? Tại sao lại đi cùng với con trai tôi?" Mẹ anh cất giọng hỏi cô

"Bác gái, cháu là Bạch Phuong Nhã-thư kí của tổng giám đốc Được"

"Thư kí à, thế thì lo mà làm tốt công việc đi và nhân tiện cũng từ bỏ ngay ý định dụ dỗ con trai tôi đi được chứ. Nói cho cô biết đây là Vương Tú con dâu tôi nhà họ Được chúng tôi chỉ chấp nhận mình nó là con dâu vậy phiền cô ngoài công việc ra thì hãy tránh xa con tôi ra"

Bạch Phuong Nhã thần thờ, anh đã có vị hôn thê rồi sao? Vậy mà cô lại đem lòng mình đi để yêu một người đã có vợ sắp cưới, mối tình này của cô chưa kịp bắt đầu mà lại phải kết thúc như vậy sao?

Ngay lúc này cô rất muốn chạy đi nhưng cô lại bị giữ lại, Vương Tú im lặng từ đầu đến giờ rồi cuộc cũng chịu lên tiếng, ả ta nhìn cô từ đầu đến cuối rồi cất giọng mỉa mai cô:

"Cô thử nhìn lại mình xem định dùng cái vẻ mặt đáng thương này để đi dụ dỗ chồng chưa cưới của tôi sao từ bỏ đi chúng tôi sắp lấy nhau rồi cho nên đừng có gắng làm gì vì người đau lòng cũng chỉ là mình cô mà thôi"

Ả ta nói xong thì quay về phía mẹ anh:

"Bác gái chúng ta đi thôi con không muốn nhìn thấy cô ta nữa"

Hai người họ vui vẻ đi vào bỏ lại một mình cô còn đang suy nghĩ vẩn vơ. Cô ngồi thụp xuống dưới lấy tay lau đi những giọt nước mắt đang làm nhòe mắt cô, cô muốn ra khỏi đây.

Bạch Phuong Nhã chạy ra khỏi bữa tiệc, ngược mắt lên nhìn cô không biết mình phải đi đâu nữa nhưng cô không muốn ở lại đây. Cô chạy được một đoạn rồi lại bị ngã đôi giày anh đưa cho cô đã bị tuột ra khỏi chân nhưng cô cũng không nhất lại, chạy được vài bước cô lại bị ngã, chân có rất nhiều vết trầy xước có chỗ còn chảy máu nhưng nó đâu có đau bằng lòng cô. Cô yêu anh ngỡ tưởng mối tình này của cô sẽ thật đẹp nhưng hóa ra cô lại là người thứ ba chen vào cuộc tình của họ, lại còn bị vợ sắp cưới của anh bắt gặp cô đi cùng anh đến dự tiệc. Cô đứng là không biết xấu hổ mà càng nghĩ cô lại càng thấy đau cô lại chạy khóc đến nấc lên.

Được Khải Minh quay lại chỗ cô ngồi thì không thấy cô đâu. Anh đi tìm xung quanh nơi tổ chức bữa tiệc nhưng vẫn không thấy cô, anh bắt đầu cảm thấy lo lắng. Chạy ra khỏi bữa tiệc anh vừa tìm vừa gọi cho cô nhưng cô không bắt máy. Không còn cách nào anh đành để lại lời nhắn thoại chờ cô gọi lại:

"Em đang ở đâu quay lại bữa tiệc nhanh!!"

"Bạch phuong Nhã em có biết tôi lo lắng lắm không hả???"

“Tại sao em không nghe máy em gọi lại cho tôi mau”

“...”

Bao nhiêu tin nhắn thoại của anh cô đều nghe hết nhưng cô không thể gọi. Cô phải làm sao đây? Bây giờ đầu cô trống rỗng, vang bên tai chỉ toàn là những tiếng của mẹ anh và ả Vương Tú xỉ nhục cô, họ nói cô là người thứ ba phá hoại hạnh phúc của bọn họ sao cô có thể gọi cho anh chứ.

Anh đã chạy đi tìm cô suốt ba mươi phút nhưng vẫn không thấy cô đâu vốn định gọi người tới tìm cô cùng anh thì anh lại nhìn thấy đôi giày anh đưa cho cô đang nằm lẫn lóc dưới đất. Tiếp tục tìm kiếm cuối cùng anh cũng đã tìm thấy cô, cô đang khóc chân tập tễnh bước đi, lại gần cô anh mới biết cô đang mắng chửi một người:

"ĐƯỢC KHẢI MINH!!! Anh...hức...là đồ tồi, đã có vợ sắp cưới rồi mà còn tỏ ra quan tâm..hức...tôi...tại sao lại để tôi yêu anh chứ..hức...anh đúng là đồ tồi mà..."

Cô vừa khóc vừa lặp lại câu nói mắng anh nhưng cô đâu biết tên khốn mà cô đang nói đang ở ngay sau lưng cô và trong lòng tên khốn ấy đang rất vui cơ chứ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Ôm, Hôn Và Câu Nói anh Yêu Em

Được Khải Minh bước đến chỗ cô, xoay người cô lại nhanh chóng ôm cô vào lòng như thể nếu buông cô ra thì cô sẽ biến mất khỏi anh vậy.

Anh ôm cô rất lâu mới buông cô ra, vừa mới buông ra cô đã tức giận thét lại với anh:

“ĐƯỢC KHẢI MINH, anh là đồ t...uhm...uhm...”

Câu nói chưa được trọn vẹn đã bị anh nuốt lại. Anh hung hăng hôn cô chiếm lấy sự ngọt ngào từ môi cô. Cô chỉ có thể trừng mắt với anh, bàn tay đưa lên định đẩy anh ra lại bị anh giữ lại, một tay anh ôm lấy eo cô một tay anh nắm chặt tay cô cố định ở phía trước ngực mình. Cô bị anh hôn đến sắp không thở nổi, lúc này anh mới quyến luyến rời khỏi môi cô.

Cô nhìn anh nước mắt chảy dài.

BỐP

Đó chính là cái tát mà cô dành cho anh, cô xoay người định bước đi. Anh nhắm mắt lại, một lần nữa lúi cô trở về bên mình, nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt của cô. Anh vòng tay qua gáy cô cúi xuống từ từ môi anh và chạm vào nhau dịu dàng hôn cô không hung hăng như vừa rồi nữa

“Tại sao lại bỏ đi?” Anh hỏi cô nhưng cô không trả lời cô khóc càng giãy giụa chống lại anh anh lại càng giữ cô chặt.

“Anh yêu em”

Câu nói của anh khiến cô bất ngờ bàn tay cô đang giãy giụa cũng dừng lại. Anh hôn cô nhẹ nhàng ngậm lấy môi cô cùng chiếc lưỡi của cô dây dưa chiếm lấy sự ngọt ngào của cô. Môi cô thật sự rất ngọt nó khiến anh cảm thấy như có một dòng điện chạy qua vậy, tê tê cảm giác rất dễ chịu, nó khiến anh lưu luyến không muốn rời khỏi môi cô. Bất ngờ thật sự cô rất bất ngờ anh nói anh yêu cô phải cô cũng yêu anh nhưng như vậy thì sao chứ chẳng phải cô vẫn là người đến sau sao như vậy cô lấy tư cách gì để ở bên anh chứ. Không muốn thật sự không muốn nhưng cô phải đẩy anh ra.

“Về với vị hôn phu của anh đi”

“Anh sẽ không kết hôn với ngoại trừ em” Anh nhìn cô nâng mặt cô lên nghiêm túc nói.

Cô vẫn đi, cô lại khóc rồi, anh lại gần không nói gì chỉ nhắc bóng cô lên mặt cho cô giẫy giụa đòi xuống. Anh biết nếu không làm vậy thì cô vẫn sẽ tiếp tục đi mặc kệ anh ngăn cản thế nào vì vậy đây là cách giải quyết nhanh nhất.

Anh bế cô lên xe, cô không nói gì chỉ nằm tựa vào ghế nhắm mắt cô rất mệt. Nhìn xuống dưới chân cô có vô số vết thương anh rất đau lòng :

“Đau lắm phải không, anh xin lỗi”

Cô không trả lời.

“Ở bữa tiệc, em gặp mẹ anh rồi sao?”

Cô vẫn không trả lời.

“Nói chuyện với anh, được không???”

Vẫn chỉ là im lặng nhưng vai cô bắt đầu lại run lên, cô bật khóc, cô không thể tiếp tục giả vờ với anh được nữa. Anh vòng tay ôm lấy cô, cô vòng tay ôm lấy anh tìm kiếm hơi ấm và sự che chở của anh., ở bên anh cô cảm thấy rất an toàn.

“Đừng khóc, ngoan ngủ một giấc đi lúc nào về đến nhà anh sẽ gọi em”

Chờ cô ngừng khóc anh mới nhẹ nhàng đặt cô dựa vào ghế cời áo khoác cẩn thận đắp cho cô.

Anh không đưa cô về nhà mà đưa cô về biệt thự, anh cúi xuống nhẹ nhàng bế cô lên phòng mình đặt lên giường của anh. Nhẹ nhàng vén những sợi tóc vương trên mặt cô cung chiều vuốt má cô anh nói:

“Anh yêu em và chỉ yêu mình em

Quay xuống nhìn thấy chân cô trầy xước anh không khỏi xót xa:

“Xin lỗi lần sau sẽ không như vậy nữa”nói rồi anh đứng dậy ra khỏi phòng .Cô từ từ mở mắt khẽ mỉm cười rồi nhanh chóng đi vào giấc ngủ .

Anh quay về phòng với hộp y tế ,cẩn thận xem vết thương của cô nhẹ nhàng băng nó lại rồi đắp chăn cho cô nhưng. .anh đã thấy một vết bớt nó khiến anh nhớ tới một người nhưng nhanh chóng anh gạt bỏ suy nghĩ ấy trong đầu .

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Hương Vị Hạnh Phúc

. Mặt trời đã lên cao, chiếu những tia nắng vào căn phòng nơi có một người con gái đang say ngủ trong lòng của một người con trai nhìn họ thật hạnh phúc. Bạch Phuong Nhã dụi mắt tỉnh dậy không thể ngờ được cô đang ôm anh ngủ, vội vàng thu người về một góc giường đang định đứng dậy thì cô bị một bàn tay to lớn đưa ra kéo cô lại, khiến cô đè lên người anh vết thương bị cọ xát khiến cô không khỏi kêu lên:

“A...Đau...”

Dược Khải Minh nghe thấy tiếng kêu, vội ngồi xem lại vết thương cho cô chỉ sợ cô sẽ bị đau:

Đây là đâu ?cô hỏi anh

Nhà anh .lại đây anh bình thân nằm xuống vỗ vỗ vào chỗ bên cạnh .

Cô nhìn anh ,anh kéo cô nằm cạnh mình.xoay người cô lại cho mặt cô áp vào ngực anh ,cầm anhđặt ở trên đỉnh đầu của cô dịu dàng nói .

“Ngủ đi em khóc suốt đêm không một sao ???”cô đưa tay định đẩy anh ra ,anh càng ôm chặt bàn tay to vỗ đều lên lưng cô ,coi cô như đứa trẻ vậy . cô bật cười rồi vòng tay ôm lấy anh .anh mỉm cười rồi đặt lên tóc cô một nụ hôn – nụ hôn của tình yêu và sự che chở .anh và cô ngủ đến tận 4h chiều .cô dụi mắt tỉnh dậy ,không thấy anh đâu ,cô muốn gặp anh .nhìn đôi chân trầy xước được anh bôi cẩn thận cô mỉm cười

Cô xuống dưới nhà thấy anh đang ở dưới bếp .vòng tay ôm lấy anh từ phía sau chỗ mũi chạm vào lưng anh .anh cũng dừng lại nắm lấy bàn tay cô .

“ngoan ra kia lát sẽ có cơm ăn “

“Em muốn ôm anh” Cô lắc đầu nguầy nguậy

Anh xoay người nhắc bồng cô nên đặt ra phía bàn ăn,rồi quay lại bếp tiếp tục nấu trong bữa ăn ,anh luôn nhìn cô không rời mắt. Chỉ ở bên cô anh mới thấy thoải mái. Cô mở to mắt nhìn anh:

“Anh không thấy đói sao???”

Anh nhìn cô chằm chằm đưa tay ngoắc ngoắc cô lại gần phía anh. Cô và anh đối diện với nhau:

1 giây...2 giây...3 giây...

Chút

Cô ngẩng đầu hôn lên môi anh. Anh nhúm mày:

“Đôi với ai em cũng như vậy sao?”

“Không phải, anh là người đầu tiên”

“Và sẽ là người duy nhất” Nhìn cô anh nói tiếp:

“Bạch Phụng Nhã, em nghe đây!!! Bây giờ, em là người phụ nữ của anh. Không cho phép em nhìn người đàn ông ngoại trừ anh chỗ này(anh chỉ vào môi cô) là của riêng anh không cho phép người đàn ông khác động vào em biết chưa hả???” Nói rồi anh véo nhẹ vào chiếc môi của cô.

“Boss à! Anh thật bá đạo”. Cô nhìn anh.

“Phải, bá đạo thì mới có người yêu.” Anh nói tiếp “Lát anh đưa em về nhà lấy đồ”

“Sao...” Cô nhìn anh

“Phải em về lấy đồ sau đó qua ở với anh”

Anh nhanh chóng chặn miệng cô lại “Quyết định vậy đi”

Cô nhìn anh phụng phịu thực ra cô có thể ở một mình đâu nhất thiết phải ở chung với anh hơn nữa cô là cô là con gái nhà người ngoài nhìn vào sẽ đánh giá cô như thế nào đây.

Thế nhưng cô và anh yêu nhau ở chung với nhau thì đâu có sao đâu. Bây giờ trong đầu cô đang đấu tranh giữa lí trí và con tim, lí trí bảo cô là con gái không thể ở chung với anh được nhưng con tim lại thầm nhắc nhủ cô rằng anh và cô yêu nhau mà có quyền được sống với nhau.

Suy nghĩ nửa ngày cuối cùng cô quyết định nghe theo con tim anh và cô sẽ sống thật vui vẻ với nhau. Anh đưa cô về nhà lấy đồ anh rất vui vì cô đã đồng ý về sống chung với anh.

Sáng hôm nay anh cùng cô đi làm sau một ngày nghỉ:

“Em có định xuống không???” Anh dừng xe trước cổng công ty nhìn cô.

“Anh đi tiếp một đoạn đi sau đó em sẽ xuống” Cô vừa ngó nghiêng vừa nói chuyện với anh.

“Một là em vào cùng anh ngay bây giờ, hai là...anh sẽ hôn em ngay lập tức. Anh là tổng giám đốc sao có thể để bạn gái đi bộ đi làm được!!!”

“Nhưng...”

“Em có xuống không...” Anh nhanh chóng chặn miệng cô.

“Phải không xuống” Cô nhìn anh cương quyết nói.

“Được” Anh hùng hân nói rồi bước xuống xe.

Chương này dừng ở đây thôi cho nó kịch tính nha!!!(^_^)

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Công Khai

Anh bước xuống xe đi vòng về phía cô, mở cửa xe anh nhấc bổng cô lên, bế cô vào trong công ty. Còn cô thì ngơ ngác nhìn anh:

- Trời ơi! Anh làm cái gì vậy, thả em xuống mau!

Cô hét lên với anh, anh bế cô vào công ty như vậy thì cô phải làm sao

“Em không xuống vậy thì để anh bế em vào” Anh cứ đi, vừa đi vừa nói với cô.

Cô quay mặt, áp vào ngực anh, lấy túi xách để mặt, anh nói với cô:

“Em mau bỏ xuống nếu không anh sẽ gọi cả nhân viên ra nhìn mặt em”

Cô bỏ túi xách xuống còn mặt lại càng áp vào người anh, anh bật cười đi nhanh về phía thang máy, từ lúc vào công ty đến giờ, có rất nhiều người nhìn cô, anh không muốn họ nhìn cô như vậy anh ghét họ khi họ cứ nhìn người phụ nữ của anh. Trong thang máy anh cúi xuống hôn lên môi cô, tuy bất ngờ nhưng cô vẫn đáp lại anh, vòng tay qua ôm lấy cổ anh trao cho nhau nụ hôn ngọt ngào của hạnh phúc bỗng nhiên:

“Ting...”

Cửa thang máy mở ra:

“Tổng...tổng giám đốc”

Ba nhân viên tròn mắt nhìn anh và cô, xấp tài liệu trên tay bọn họ rơi xuống, họ nhìn nhau vội vàng cúi xuống nhặt tài liệu họ không tin những gì mà họ vừa mới thấy.

Còn anh từ lúc cửa thang máy mở đến bây giờ khuôn mặt vẫn không một chút thay đổi còn về phần cô cô chỉ mong có một cái lỗ để chui xuống thật sự là quá xấu hổ cô lo sợ không biết là ba nhân viên nữ vừa rồi có đi rêu rao khắp công ty không nữa cô dám nghĩ tới nó.

Anh nhìn cô bật cười cô rất dễ đỏ mặt chỉ cần trên cô một chút là cô đã đỏ mặt rồi, lên tầng dành cho tổng giám đốc, anh đặt cô ngồi trên ghế rồi xoay người vào phòng.

Được Khải Minh ngồi trong phòng vừa làm việc vừa ngắm nhìn cô. Bạch Phương Nhã thì vừa làm vừa nghĩ đến lúc anh bế cô vào trong công ty, mặc dù cô lo sợ mọi người trong công ty bàn tán chuyện cô và anh nhưng cô cũng rất vui vì anh đã công khai chuyện của cô, cô ngồi làm việc thảnh thơi lại bật cười, khiến cho người ngồi trong phòng đang ngắm nhìn cô mặc dù chẳng hiểu cô cười cái gì nhưng cũng cười theo.

Hôm nay anh và cô làm rất muộn mới tan ca anh đưa cô đi ăn trước sau đó mới cùng cô đi dạo. Nhưng trong bữa ăn anh lại phát hiện ra cô lại không ăn được cà chua và nó khiến anh có suy nghĩ lẽ nào cô ...chính là người đó. Anh nắm tay cô đi dạo ven hồ rồi cùng cô ngồi nghỉ ở một hàng ghế. Cô ngồi dựa vào vai anh, tuy chưa đến mùa đông nhưng trời về đêm cũng khá lạnh, anh cởi áo rồi khoác lên người giúp cô cô vòng tay ôm lấy anh ngắt đầu nói:

“Em yêu anh”

Được Khải Minh mỉm cười, chỉ ở bên cô anh mới ân cần và dịu dàng như vậy, cúi xuống hôn lên môi cô cô cũng vội vàng về đáp lại nụ hôn của anh. Anh cảm nhận được là mình càng ngày càng yêu cô hơn và cũng chính từ lần đầu tiên anh hôn cô anh giống như bị nghiện vậy anh luôn muốn được hôn cô muốn cảm nhận sự ngọt ngào từ cô. Cũng giống như lúc này đây anh đang hôn cô và anh không muốn phải dừng lại. Một hồi lâu như vậy dường như cô không thể thở nổi nữa anh mới lưu luyến buông cô ra, để cô dựa vào người mình. Nếu không phải lo sợ cô không thở kịp anh cũng sẽ không buông cô ra như vậy anh nghĩ.

“Anh tranh thủ” Cô đỏ mặt nhìn anh.

“Anh chỉ tranh thủ với mình em”

Nói rồi anh ôm cô vào lòng

Bạch Phương Nhã bước ra khỏi phòng tắm trên người tỏa ra một mùi hương của sữa tắm rất dễ chịu. Trên tay cô cầm một chiếc khăn to vừa đi vừa lau khô tóc nhưng...có gì đó nó bất thường cô quay ngoắt về phía giường “Gi vậy???” cô nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Hạnh Phúc

Bạch Phương Nhã vừa bước ra khỏi cửa phòng tắm trên người tỏa ra một mùi hương của sữa tắm rất dễ chịu. Trên tay cô cầm một chiếc khăn to vừa đi vừa lau tóc. Có gì đó bất thường cô quay ngoắt về phía giường “Gi vậy???”

Cô nhìn anh:

“Sao anh ở đây, anh không đi ngủ sao?”

“Có anh chuẩn bị đi ngủ”

“Vậy anh mau đi về ngủ đi”

Anh đưa tay ngoắc ngoắc cô “Lại đây” Anh vỗ lên giường

“Anh đứng dậy đi rồi em ngồi xuống”

Cô cứ nghĩ anh sẽ ra ngoài ai ngờ anh vẫn ngồi đấy. Cô đứng đờ người nghĩ cách để đuổi nhưng anh đã nhanh tay kéo cô xuống giường đè lên cô>

“A! Tư thế này thật sự là ám muội nha” Cô than thầm trong lòng. Anh cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên môi cô rồi nhìn cô mỉm cười. Cô đỏ mặt vội đẩy anh ra, ngồi thẳng dậy quay mặt về chỗ khác để che đi khuôn mặt đang đỏ ửng.

“Thích... Thích... Thích...” Tim cô đập nhanh hơn bình thường.

“Cạch...”

Cô quay về phía phát ra tiếng động “Phù!!!” Cô thở dài nhẹ nhõm “may quá” cuối cùng thì anh cũng chịu đi nhưng

“Cạch...”

“Sao...s...sao anh lại vào đây”

Bạch Phương Nhã tròn mắt nhìn Dược Khải Minh còn anh thì vẫn thản nhiên. Một tay anh cầm chiếc máy sấy một tay anh khẽ luồn vào tóc sấy tóc cho cô. Bạch Phương Nhã mỉm cười cô thấy mình là người rất hạnh phúc được anh yêu. Sấy khô tóc anh nắm lấy vai xoay người cô về phía anh.

“Anh yêu em”

Nói rồi anh véo nhẹ vào chiếc mũi cô.

Cô nhắm mắt lờ mờ nhẹ anh vừa xoa mũi vừa lẩm bầm

“Đáng ghét, cái đồ...”

“Em vừa nói gì???”

Cô cười trừ với anh ngại ngừng nói:

“Em đâu có nói gì đâu” Cô biết nếu cô nói cho anh biết cô đang nói xấu anh thì chắc anh sẽ đánh cô mất cô không thích như vậy nha.

Anh nằm xuống nhìn lên trần nhà anh biết chứ chỉ cần nhìn vào mắt cô là anh đã biết cô đang nói xấu anh rồi nhưng hôm nay anh sẽ không nói ra nếu nói ra chắc chắn cô sẽ nổi cáu với anh như vậy chẳng phải hôm nay anh sẽ không có gối ôm sao. Anh quay sang nhìn cô còn cô thì gãi đầu cười trừ với anh, chưa kịp phản kháng một lần nữa cô lại bị anh kéo xuống giường.

“Anh mau về phòng đi”

“Không”

“vậy em sang phòng khác ngủ”

“Em nói lại lần nữa xem”

“Em s... ưhm...”

Anh nhanh miệng chặn lại không cho cô nói

“Nói lại”

“Em không muốn...”

Anh lại chặn miệng cô một lần nữa:

“Em phải ở đây làm... gối ôm”

“Anh...”

Cô còn chưa nói hết câu đã bị anh cướp lời

“Ngủ đi anh mệt rồi”

“Nhưng mà..”

“Trật tự”

Cô nhìn anh bấu môi nhưng anh lại không nhìn cô cô nhìn anh ngón tay chọc chọc vào người anh vậy mà anh vẫn kiên quyết không chịu nhìn cô.

Cô tức giận quay lưng về phía anh quyết định không nói chuyện với anh nữa anh bật cười kéo cô vào lòng cúi xuống đặt lên trán cô một nụ hôn:

“Ngủ ngon”

Cô mỉm cười vòng tay ôm lấy anh.

Sáng hôm sau cô tỉnh dậy nhìn thấy anh còn đang ngủ nhìn anh lúc này rất hiền, lại rất đẹp trai. Cô nhìn anh hồi lâu sau đó xoay người định đứng dậy thì

“Oái!!”

Cô nằm đè lên người anh.

“Buổi sáng vợ yêu”

“Ài...ai làm vợ của anh chứ”

Hôm nay chúng ta không đi làm”

Vì sao???”

“Anh sẽ đưa em về ra mắt bố mẹ”

“Nhưng còn Vương Tú”

“Kệ cô ta anh đâu có nói sẽ lấy cô ta”Anh nhìn cô.

Cô nhìn lại anh không biết phải đáp lại anh như thế nào cô rất vui nhưng còn gia đình anh họ sẽ phản ứng như thế nào khi anh đưa cô về và không muốn kết hôn với Vương Tú khi anh và cô ta đã có hôn ước.

buổi chiều anh đưa cô về nhà hít thở thật sâu cô nắm tay bước vào trong nhà cùng với anh, nhưng vừa bước vào nụ cười trên môi cô nhanh chóng bị dập tắt. Trong nhà không chỉ có ba mẹ anh mà còn có... ả Vương Tú.

Dừng ở đây cho nó hồi hộp nha. Cùng chờ xem chương sau xem sẽ xảy ra chuyện gì nhé mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Bạch Phương Nhã Bị Oan

Bạch Phương Nhã cứng đờ người bàn tay đồ đầy mồ hôi lạnh nhưng nó cảm nhận được một hơi ấm, bàn tay anh nắm chặt lấy bàn tay cô nâng đầu lên cô bắt gặp ánh mắt đầy dịu dàng của anh.Nụ cười trên môi cô lại xuất hiện, cô biết dù có xảy ra chuyện gì thì anh vẫn luôn ở bên cô, cô sẽ biểu hiện thật tốt để không làm anh phải thất vọng.

Chào hỏi mọi người trong nhà xong cô cùng họ dùng bữa, ba và em gái anh khá thân thiện và cũng rất quý cô nhưng dường như sự xuất hiện của cô khiến cho 2 người cảm thấy không thoải mái thì phải. Mẹ anh và ả Vương Tú luôn nhìn cô, tuy họ không nói gì nhưng cô biết họ rất muốn cô đi ra khỏi đây.

Sau bữa ăn cô bị ả Vương Tú lôi ra ngoài . ả nói với cô khác hẳn với lúc ả ở trước mặt ba mẹ anh.

" Những gì tôi nói cô đều không nghe phải không???"

"Anh ấy nói anh ấy anh ấy không muốn kết hôn với cô, cũng không yêu cô chẳng có lý do gì tôi không được ở bên anh ấy" Bạch Phương Nhã cũng không chịu nhường ả.

"Cô chỉ là một đứa con gái quê mùa lấy tư cách gì ở bên anh ấy cút khỏi đây tôi sẽ xem như chưa từng có chuyện gì" ả trừng mắt với cô.

"Mong cô cẩn thận lời nói tôi sẽ không như lần trước để mặc cho cô xỉ nhục tôi đâu" Bạch Phương Nhã cẩn thận nhắc nhở ả.

"Nếu không cô làm gì đươc tôi hả" Nói rồi ả giáng lên mặt cô hai cái tát cô nhất thời không phản kháng được chỉ biết đứng im chịu đựng hai cái tát của ả.

"Bốp!!!" Cô sẽ không nhún nhường ả thẳng tay đánh vào mặt ả cô trả lại ả một cái tát.

Ả ta tròn mắt nhìn cô ngỡ tưởng ả sẽ xông lên đánh cô nhưng không ả đã không làm vậy ả ta nước mắt lưng tròng nhìn cô lộ rõ vẻ ủy khuất.

"Tôi chỉ muốn cùng cô nói chuyện thôi nếu cô muốn tôi đi tôi sẽ đi nhưng làm ơn đừng có mắng chửi người nhà anh ấy được không họ không có lỗi là của tôi " ả vừa nói vừa đưa tay lau nước mắt.

Mẹ anh bỗng từ đâu xuất hiện khuôn mặt lộ rõ vẻ tức giận bước nhanh về phía cô.

Ả Vương Tú cười thầm nhưng ả đâu biết tất cả những hành động vừa rồi của ả đều lọt vào mắt của một người lúc ả mắng chửi cô, lúc ả tát cô, rồi lúc ả quay ra giả vờ làm người bị hại anh đều thấy hết bàn tay anh nổi đầy gân xanh ngay lúc anh muốn bước về phía cô bỗng có một bàn tay nhỏ đưa ra giữ anh lại:

"Anh phải xem cô ta định làm gì thì mới bảo vệ được chị Nhã chứ" Giọng nói này không ai khác chính là em gái anh - Dược Na từ nhỏ đến lớn anh đều rất cưng chiều đưa em gái này những điều đứa em gái này nói anh đều tin cả. Anh chần chừ nhưng cuối cùng anh đã chịu đứng nép vào một bên để xem tiếp vở kịch mà ả Vương Tú đã tốn công dựng nên.

Mẹ anh đứng trước mặt cô vung tay lên tát thẳng vào mặt cô khiến cô bất ngờ bị giật lùi ra sau:

"Không thể ngờ cô lại là người như vậy, thật không biết xấu hổ"

"Bác gái bác hiểu lầm rồi chuyện không phải như vậy" Cô cố gắng thuyết phục mẹ anh tin vào lời cô nói nhưng đáp lại chỉ là một cái nhìn đầy khinh bỉ của mẹ anh và một nụ cười nửa miệng của ả Vương Tú. Cuối cùng thì cô cũng hiểu được tại sao hồi nãy ả Vương Tú không xông lên đánh cô mà lại nói những lời khó hiểu giống như vừa nãy rồi thì ra là ả đã nhìn thấy mẹ anh.

Cô khóc nước mắt lặng lẽ rơi xuống gò má còn mẹ anh lại chẳng quan tâm chỉ quay sang ân cần hỏi han Vương Tú, đến lúc này anh không thể chịu được nữa anh bước nhanh về phía cô. Cô thần thờ nhìn ả ta rõ ràng là ả làm sai nhưng tại sao cô lại là người bị đánh tại sao lại như vậy. Anh bước đến lạnh lùng nhìn ả vòng tay ôm lấy cô xoay mặt cô áp vào người anh anh không nói gì. Đưa cô ra xe chờ Dược Na đi vào lấy túi xách cho cô. Anh nhìn cô lại nhìn hai bên má bị sưng đỏ lên nó khiến anh rất tức giận, đưa tay lau đi những giọt nước mắt còn vương trên mặt cô anh không nên đưa cô đến đây. Cô nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy anh, những nỗi buồn sẽ tan biến khi cô ở bên anh, cô yêu anh và ở bên anh cô luôn cảm thấy rất an toàn. Anh ôm cô thật chặt rất lâu sau khi cô quá mệt mỏi và không còn khóc nữa anh mới buông cô ra đặt cô dựa vào ghế lấy áo đắp lên người cô. Nắm lấy bàn tay cô dịu dàng tiếp thêm cho cô sức mạnh anh lái xe đưa cô về nhà.

Dừng ở đây nha xin lỗi mọi người vì bây giờ mới đăng được truyện vì thời gian qua mình hơi bận từ giờ mình sẽ chăm chỉ đăng truyện hơn mỗi tuần ít nhất là hai chương nhé các bạn nhớ ủng hộ mình nha. Yêu các bạn!!!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Một Đoạn Kí Ức

Bạch Phương Nhã vào trong nhà nói với anh:

"Em lấy nước cho anh"

Dược Khải Minh ngồi tựa vào ghế nhanh chóng cởi áo vest ra vắt lên ghế nhìn theo bóng cô đi lấy nước.

"Choang!!!" tiếng đồ vỡ vang lên Dược Khải Minh chạy nhanh vào nhà bếp đi về phía Bạch Phương Nhã.

Anh thấy cô hoảng sợ ngồi bó gối đầu dựa vào tường hai cánh tay không ngừng run rẩy nhưng vẫn nhất quyết ôm lấy đầu. Cô ngồi ở đó nước mắt giàn

giữa. Anh tiến đến ôm lấy trấn an cô:

"Đừng sợ có anh ở đây rồi"

Anh nói với cô nhưng cô không nghe thấy tiếng anh cô vẫn khóc cánh tay thì ôm chặt lấy anh như sợ rằng anh sẽ bỏ cô đi. Trong lúc hoảng loạn cô không ngừng lẩm bẩm:

"Tú Tú em đi đâu vậy"

"Ba mẹ anh Minh mọi người đâu rồi Hân Hân bị lạc rồi"

Anh bế cô đi ra khỏi phòng bếp đặt cô nằm trên giường những lời cô nói khiến anh nhớ tới một người. Nhìn cô anh nhớ lại lúc bé khi gia đình anh đi chơi công viên có ba mẹ em gái và cả anh còn có ba mẹ và chị em của Vương Tú tất cả bọn họ đi chơi rất vui vẻ. Buổi trưa Vương Tú lôi Vương Gia Hân-chị gái của ả ra ngoài nhưng đến khi trở về lại chỉ có một mình ả anh không biết tại sao lại như vậy ba mẹ anh chỉ nói là Vương Gia Hân bị lạc đường họ không tìm thấy cô. Ba mẹ của Vương Gia Hân tìm cô đến quên ăn quên ngủ nhưng vẫn không nhận được tin tức gì của cô họ cho rằng cô đã chết nên dành hết tình cảm cho Vương Tú. Từ lúc Vương Gia Hân mất tích anh chỉ ghé qua nhà cô có vài lần không hiểu vì sao ả Vương Tú từ đó về sau luôn bám lấy anh mặc cho anh có không chấp nhận ả vẫn cứ bám lấy anh.

Thực ra hôn ước nhà họ Dược với nhà họ Vương không phải là giữa anh và Vương Tú là giữa anh và chị gái của Vương Tú - Vương Gia Hân nhưng khi cô bị mất tích không biết thế nào ả Vương Tú lại lấy lý do là thay chị thực hiện hôn ước với nhà họ Dược, anh đã không thích vốn là muốn hủy hôn bây giờ anh có Bạch Phụng Nhã rồi anh càng phải sớm kết thúc cái hôn ước này anh không muốn Bạch Phụng Nhã phải chịu tổn thương. Người anh muốn kết hôn chỉ có mình cô - Bạch Phụng Nhã mà thôi.

Sáng hôm sau, Bạch Phụng Nhã tỉnh dậy đã thấy anh đang nấu đồ ăn sáng cô ôm lấy anh :

"Có lẽ em sẽ sớm nhớ lại chuyện lúc trước thôi"

"Lát ăn xong anh sẽ đưa em tới bệnh viện kiểm tra" anh xoa đầu cô giống như một chú cún nhỏ.

"Vâng" cô cũng mỉm cười đáp lại anh.

Ngày hôm qua khi hồi tưởng lại những chuyện trong quá khứ anh chợt có suy nghĩ rằng biết đâu cô chính là Vương Gia Hân nhớ lại lúc anh băng vết thương cho cô coi cũng có một vết bớt ở chân lúc đấy anh chỉ mơ hồ nghĩ đó là trùng hợp nhưng ngày hôm qua khi cô vô thức gọi "Tú Tú anh Minh ..." thì anh đã chắc chắn rằng cô chính là Hân Hân - con gái lớn của Vương gia anh sẽ đưa cô đi gặp bác sĩ giúp cô lấy lại ký ức anh muốn biết là cô bất cần bị lạc hay là vì cô bị hãm hại.

Sau khi rời khỏi bệnh viện cô và anh đến công ty làm việc như thường ngày. Anh tuy bề ngoài lạnh lùng nhưng đối với cô lại vô cùng dịu dàng.

Về đến nhà anh cùng cô ăn cơm tối bữa cơm trôi qua trong hạnh phúc. Anh ngồi trên ghế sofa còn cô thì lười nhác nằm lên đùi anh chốc chốc lại há miệng chờ anh đút hoa quả trông hai người giống như vợ chồng son vậy. Anh vuốt nhẹ tóc cô:

"Anh muốn biết tại sao em lại bị mất trí nhớ"

"Em không biết em chỉ được nghe mọi người nói là họ nhặt được em lúc em đứng khóc ở trên đường họ nói là lúc ấy em khóc rất to hỏi gì cũng không chịu nói chỉ gọi một người tên là Tú Tú"coi ngược lên thành thật trả lời anh.

"Có phải họ gặp em ở gần công viên Á Lệ"anh muốn biết và nếu đúng là vậy thì cô đúng là Hân Hân.

"Sao anh biết vậy" cô nhìn anh hỏi.

"Đúng là em anh đoán không sai" anh nói rồi ôm lấy cô vào lòng.

"Anh cho em biết một sự thật thực ra em không phải là Bạch Phụng Nhã tên thật của em là Vương Gia Hân" anh mỉm cười nói cho cô biết sự thật.

"Anh nói gì vậy em không hiểu tại sao anh lại biết tên thật của em" cô không tránh được thắc mắc hỏi lại anh.

"Anh sẽ kể cho em nghe chuyện của em " nói rồi anh ôm lấy cô vào lòng.

Hết chương 10 chờ chờ chương 11 để xem khi nữ chính của chúng ta khi biết sự thật thì sẽ như thế nào nhé!!!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Thân Phận Thực Sự Của Em Là...

"Lúc trước em và anh có quen nhau sao???" "Phải" anh tiếp tục nói "em là Vương Gia Hân là chị của Vương Tú con gái lớn của Vương gia , ba em là bạn của ba anh vì vậy chúng ta quen biết nhau từ nhỏ. Ba em là chủ tịch tập đoàn Thịnh Phong."

Cô lắng nghe từng lời anh nói suy nghĩ hồi lâu rồi mới hỏi lại anh:

"Vậy...ba mẹ em họ có khỏe không???"

"Anh cũng không biết nhưng hôm trước ba anh có gặp ba em ông ấy không nói gì vì vậy có nghĩa là ba em vẫn khỏe" anh ôm cô vào lòng đặt cằm lên đỉnh đầu cô dịu dàng nói "Thực ra giữa nhà anh và nhà em chúng ta có một hôn ước"

Mắt cô đỏ hoe, khó khăn lắm cô mới thốt lên lời"

"Vậy là em là người thứ ba cướp đi vị hôn phu của em gái mình Tú Tú sẽ rất hận em" vừa nói cô vừa gạt anh ra thoát khỏi lồng ngực của anh.

"Cô phải làm sao đây là cô đã cướp chồng của em gái mình" đầu cô không ngừng tưởng tượng đến cảnh Tú Tú em gái của cô đứng trước mặt cô nhìn cô với ánh mắt tràn đầy lửa hận.

" không phải" anh vừa nói vừa xoay người cô lại đối diện với anh"anh còn chưa nói xong mà"

Cô không biết phải làm gì bây giờ cô không ngừng dấy dụa "là em đã cướp ...uhm..."

Anh biết cô định nói gì cô chưa nghe anh nói xong mà đã suy nghĩ vơ rồi anh hung hăng hôn cô nuốt trọn những lời cô đang định nói vào trong. Cô càng chống lại anh càng hung hăng hôn anh anh không cho phép cô suy nghĩ lung tung cô chỉ cần biết anh luôn bên cô là đủ rồi. Cảm nhận được hơi thở của cô yếu dần anh mới rời khỏi môi cô nhưng bàn tay thì vẫn cố đi hì ở eo cô không cho cô dịch chuyển. Cô ở trong lòng anh không nói gì chỉ biết cúi gằm mặt xuống đất

"Ngẩng mặt lên nghe anh nói' anh tỏ rõ vẻ tức giận với cô.

Cô cẩn thận ngẩng đầu lên bắt gặp ánh mắt đầy lửa giận của anh đáng ghét ,người lẽ ra nên tức giận là cô mới đúng, sao bây giờ lại là anh rồi cô nhìn anh lộ rõ vẻ ủy khuất ,cô lo chuyện giữa cô và anh là sai sao vậy mà anh còn tức giận với cô.

Anh đưa tay lau đi những giọt nước mắt còn vương trên khoé mắt của cô" Hôn ước của hai là của anh và em không phải là của anh và Vương Tú em đã rõ chưa" anh nói.

"Nhưng mẹ anh nói anh và Tú Tú có hôn ước " cô dùng ánh mắt khó hiểu với anh.

"Sau khi em mất tích anh vốn muốn lấy cơ đó để hủy hôn nhưng không ngờ em gái em lại nói là muốn thay em bù đắp nên hai nhà đồng ý anh phản đối nhưng không có tác dụng mọi chuyện kéo dài đến bây giờ"

"Thật không" ánh mắt cô lộ rõ vẻ vui mừng.

"Em không tin anh đáng bị phạt "nói rồi anh đặt lên môi cô một nụ hôn nồng nàn.

"Ngày mai anh sẽ đưa em đi gặp bố mẹ ruột được không còn bây giờ đến lúc đi ngủ rồi, bà xã' nói rồi anh nhấc bổng cô lên đi vài phòng.

"Không muốn, anh kể cho em chuyện hồi bé đi" cô nhìn anh nũng nịu mỗi lần cô dùng chiêu này anh đều chịu thua cô không tin lần này anh chống lại được nó.

Anh nhìn cô nở một nụ cười xấu xa:

"Bà xã em chưa muốn ngủ chỉ bằng bây giờ chúng ta vận động chút đi"

"Aaaaa không muốn nữa em muốn đi ngủ rồi" cô vừa nói vừa lấy chăn trùm kín đầu.

"Vậy không,nói chuyện nữa sao" anh hỏi cô.

"Không" cô nhanh chóng trả lời.

Anh bật cười nằm lên giường đem cô vào trong ngực đặt lên trán cô một nụ hôn:

"Ngủ ngon ,bà xã, anh yêu em"

"Em cũng yêu anh" Cô nói rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Gặp Lại

Sáng hôm sau Được Khải Minh đưa Bạch Phuong Nhã về nhà gặp ba mẹ ruột của cô. Anh mỉm cười nắm lấy tay cô đứng trước cửa nhà cô, anh chờ cô hít thở thật sâu sau đó đưa tay lên nhấn chuông cửa.

"Minh, cháu đến gặp Tú Tú đúng không hôm nay con bé không có nhà trưa nó mới về có chuyện gì gặp không cháu" bà Vương mỉm cười nhìn Được Khải Minh không để ý rằng bên cạnh anh còn có một người con gái.

"Cháu có chuyện muốn nói với hai bác" anh nói rồi quay sang nhìn cô.

"Vậy hả còn cô gái này là...". Bà Vương nhìn Bạch Phuong Nhã.

Bạch Phuong Nhã nhìn bà Vương hai mắt đỏ hoe xúc động:

"Con là..."

Câu nói còn chưa được thốt ra đã bị Được Khải Minh ngăn lại anh nói:

"Bác gái chúng ta vào trong nhà nói sau được không"

"Đúng rồi bác quên mất hai đứa vào nhà đi"

Vừa vào trong nhà anh đã đi ngay vào vấn đề chính:

"Thưa hai bác, cháu đã tìm thấy Hân Hân" Anh nói với ông bà Vương.

Ông Vương hoài nghi nhìn anh, còn bà Vương vì quá bất ngờ chưa biết phải nói gì Hân Hân con gái bà vẫn còn sống cuối cùng thì nó cũng đã trở về rồi.

"Con nói Hân Hân vẫn còn sống sao " Bà Vương nhìn Được Khải Minh.

"Cô ấy đang ở đây" anh nhìn cô" cô ấy bị mất trí nhớ nhưng hôm qua cô ấy đã nhớ được một chút rồi con tin chỉ vài hôm nữa thôi cô ấy sẽ nhớ tất cả".

Bà Vương nghẹn ngào ôm lấy Bạch Phuong Nhã bà đã đợi rất lâu rồi:

"Hân nhi cuối cùng con cùng trở về mẹ rất nhớ con những năm qua con chịu khổ rồi" bà Vương nói với Vương Gia Hân.

"Ba, mẹ" Bạch Phuong Nhã cất tiếng gọi cô, muốn được nói câu này từ rất lâu rồi bây giờ mới có cơ hội.

Ông bà Vương sau khi biết cô chính là đứa con gái mà bấy lâu nay họ tìm kiếm thì rất vui. Họ đã tìm kiếm cô suốt mười năm năm họ biết khoảng thời gian đó cô đã phải trải qua rất nhiều khó khăn họ muốn biết cô đã sống như thế nào khi chỉ một mình. Họ hỏi cô rất nhiều chuyện rồi cùng cô ăn cơm trưa. Lúc anh và cô chuẩn bị về thì ả Vương Tú xuất hiện. ả ta cũng ngỡ ngàng không kém khi thấy cô xuất hiện trong nhà của ả, ả đang định xông đến đánh cô thì mẹ Vương xuất hiện, tiếng mẹ Vương vang lên:

"Tú Tú về rồi hả, đây là Hân Hân chị con đã trở về rồi" bà Vương nói với ả bằng giọng trù ẻo.

"Mẹ cô ta không phải chị con cô ta còn cướp anh Minh của con" ả ta nhìn cô rồi nói.

Được Khải Minh lên tiếng:

"Bác gái nhân tiện cháu cũng có chuyện muốn thưa với hai bác, cháu muốn hủy hôn với Vương Tú và muốn được tìm hiểu Hân Hân"

"Chuyện này...hai đứa ...Hân Hân con về trước được không" bà Vương ngó lơ.

"Dạ vậy con về trước" Vương Gia Hân ngoan ngoãn nghe lời bà Vương.

Được Khải Minh đưa cô ra ngoài gọi xe cho cô. Cô vòng tay ôm anh cảm nhận được hơi ấm, anh mỉm cười đặt lên trán cô một nụ hôn:

"Tin ở anh"

Cô ở trong lòng anh nũng nịu gật đầu chờ cô lên xe khuất anh mới xoay người vào trong nhà. Không còn thái độ dịu dàng như ở bên cô nữa khuôn mặt anh bây giờ thật lạnh lùng. Anh đi vào nhà ngồi đối diện với ông bà Vương. Á ta thấy anh thì tươi cười khoát tay anh nhưng anh thì lại vòng tay thoát khỏi cánh tay của ả khiến ả giận đến tím mặt nhưng lại chẳng làm được gì.

"Bác gái cháu muốn hủy hôn người cháu yêu là Hân Hân. Cháu chỉ coi Tú Tú như em gái" "thực ra cháu muốn hủy hôn từ lâu rồi nhưng người nhà cháu lại nói đợi lớn lên rồi hủy hôn cũng được nhưng giờ cháu gặp lại Hân nhi rồi cháu muốn sớm kết thúc chuyện này"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Anh Muốn Hủy Hôn

"Em không đồng ý, em là vợ của anh không ai có quyền hủy hôn cả" ả đứng phắt dậy hét lên. Bà Vương ngỡ ngàng nghĩ thế nào cũng không nghĩ tới việc cả hai đứa con gái bà yêu thương lại cùng yêu một người đàn ông., bà phải làm gì để không làm tổn thương cả hai.

Ông Vương ngồi ở bên cạnh khuôn mặt nghiêm nghị:

"Khải Minh, bác nghĩ cháu nên về nhà hỏi ý kiến người nhà cháu bên đó đã nếu họ đồng ý bác cũng sẽ không phản đối việc cháu muốn hủy hôn với Tú Tú. Còn nếu như họ không đồng ý bác cũng không làm gì khác được" Ông Vương nói với anh tuy là giọng điệu giống như rất thân nhiên nhưng thực ra ông rất bất ngờ không nghĩ tới chuyện hai đứa con này lại cùng yêu một người.

"Không, không thể hủy hôn được, ba mẹ anh sẽ không đồng ý chuyện này" ả nói rồi bắt lấy cánh tay anh"anh đừng hủy hôn mà em yêu anh nhiều lắm, chị ta không phải chị của em anh hiểu lắm rồi, em...em phải đi tìm chị ta bắt chị ta nói ra sự thật" ả đứng lên định chạy ra ngoài.

Nhưng anh đã nhanh hơn anh nhanh chóng đứng dậy hét lại với ả:

"Cô phá đủ chưa hả chuyện lần trước cô đánh Hân Hân tôi còn chưa tính bây giờ cô định làm gì nữa hả" anh thét ả. Anh trừng mắt với cô thực ra anh vốn là không muốn làm như vậy với ả vì ở đây còn có ba mẹ của cô dù quen biết nhau từ nhỏ họ rất hiểu ý anh nhưng anh vẫn không muốn họ có cái nhìn xấu với anh nhưng anh biết nếu anh không làm như vậy chỉ sợ ả sẽ chạy đến nhà cãi nhau với cô làm loạn cả lên lại nghĩ đến cảnh lần trước ả đánh cô nó khiến anh không khỏi tức giận hét lại với ả.

Nói rồi anh cúi chào ba mẹ cô:

"Hai bác, cháu có việc phải đi trước, xin phép hai bác cháu về". rồi anh xoay người bỏ đi, không thèm nhìn ả lấy một lần.

"Ba mẹ anh ấy đi rồi anh ấy bỏ con đi rồi, anh ấy không cần con nữa rồi". Vương Tú khóc rồi chạy về phía ông bà Vương.

Bà Vương xót xa nhìn đứa con gái nhẹ giọng an ủi:

"Ngao Minh không yêu con vậy con cần gì phải ép bản thân, hai đứa hủy hôn con có thể tìm người khác tốt hơn Minh, biết quan tâm con hơn Minh" bà Vương nói "Hai đứa không yêu nhau hơn nửa hôn ước ban đầu vốn không phải như vậy con không phải tự làm khổ bản thân, buông tay được không con gái, cho Minh đi tìm hạnh phúc" Bà biết dù bà có nói thế nào thì đứa con gái này cũng sẽ không chịu buông tay nhưng bà sẽ thử một lần biết đâu lại xảy ra phép màu.

Nhưng vốn dĩ không có phép màu bởi thực tế cái gọi là phép màu kia vốn là không tồn tại ả Vương Tú đứng dậy đưa tay lau nước mắt:

"Không anh ấy là của con chỉ là của mình con" nói rồi ả đi nhanh ra ngoài bỏ lại ông bà Vương đang lo lắng không biết đứa con này sẽ làm ra những chuyện gì họ không thể ngăn cản nó đành phải báo trước để cho 2 nhân vật chính biết đề cảnh giác mà thôi.

Thông báo lịch mới nhé từ giờ mỗi ngày mình sẽ đăng một chương hôm nào mình chưa kịp up thì hôm sau mình sẽ up bù, rất vui vì các bạn đã đọc truyện của mình (´ε`)

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Hiểu Lâm Được Hóa Giải

Được Khải Minh ngồi trong xe đánh mạnh vào vô lăng:"Chết tiệt!!!" lẽ ra anh nên hủy hôn từ lúc Vương Gia Hân mất tích mới phải bây giờ muốn hủy hôn sẽ rất khó ba anh có thể sẽ đồng ý nhưng còn mẹ anh thì anh không dám chắc.

Được Khải Minh không lái xe về biệt thự mà quay đầu xe đi về hướng nhà ba mẹ anh.

"Con muốn hủy hôn" Vừa vào nhà anh đã vào ngay vấn đề chính, anh muốn giải quyết nhanh gọn để về nhà với cô, nửa ngày không gặp cô rồi không biết cô có nhớ anh không còn anh sắp không chịu nổi rồi, anh rất nhớ cô.

"Tai sao đột nhiên con lại muốn hủy hôn, từ trước tới nay con đâu có ý định ấy" Ông Được nói với anh ông biết con trai ông không yêu Vương Tú từ nhỏ người mà Khải Minh nói chuyện luôn là Gia Hân nhưng nếu hủy hôn ông thực không còn mặt mũi nào mà đối diện với nhà họ Vương.

Bà Được lên tiếng:

"Mẹ không đồng ý hai đứa hủy hôn mẹ muốn Vương Tú làm con dâu của mẹ"

"Con đã xin bên đó hủy hôn rồi và họ nói nếu nhà ta đồng ý họ sẽ đồng ý hủy hôn, thực ra người mà con đưa về hôm trước chính là Gia Hân" _Anh nói.

"Con nói gì Gia Hân đã trở về rồi sao, sao có thể" bà Được nhìn anh hoài nghi cơ hồ không tin lời anh nói.

"Con nói thật cô ấy là Gia Hân"- anh nghiêm túc nói.

"Không thể nào Gia Hân sẽ không đánh Tú Tú hôm trước mẹ còn nhìn thấy cô ta mắng chửi xỉ nhục nhà mình" _bà Được giải thích cho anh.

"Là mẹ nhìn thấy hay nghe người ta kể lại"

"Nhưng mẹ nghe..." _bà Được chưa nói hết câu anh đã nói chặn lại:

"Mẹ chỉ nhìn thấy một phần"

"Ba mẹ con đã về" tiếng Được Na vang lên làm gián đoạn cuộc nói chuyện của hai mẹ con anh , vừa về nhà tiểu Na đã nhìn thấy xe của anh nó, nó rất vì anh nó rất hiếm về nhà.

"Anh hai" _ tiểu Na chạy vào nhà ôm chầm lấy anh.

Anh cũng mỉm cười lại với cô.

"Tiểu Na nói cho ba biết hôm trước con có thấy Tú Tú tát Gia Hân không" _ ông Được hỏi.

"Gia Hân, chị ấy bị mất tích từ lâu rồi mà sao ả phù thủy đó lại đánh chị Gia Hân được" _ tiểu Na thắc mắc hỏi lại.

"Tiểu Na Phương Nhã chính là Gia Hân" anh chậm rãi nói không biết anh phải lặp lại câu nói này bao nhiêu lần nữa đây.

"À là vậy sao, hôm trước ả phù thủy đó mắng chửi còn tát chị Gia Hân, chị Gia Hân tát ả chi là để tự vệ"

"Tại sao Tú Tú lại phải làm vậy" _bà Được lẩm bẩm.

"Mẹ lời con nói đều là sự thật hôm đó anh hai cũng nhìn thấy" _ Được Na lên tiếng thanh minh.

"Được rồi là mẹ con hiểu lầm thôi không có gì hết bây giờ hôn ước của hai con hủy bỏ con có thể qua đó chính thức xin phép được tìm hiểu Gia Hân" ông Được lên tiếng, ông biết sau khi nghe lời của chúng bà Được cũng sẽ hiểu được là bà ấy đã hiểu lầm Gia Hân.

"Vậy....cuối tuần con đưa Gia Hân về ăn cơm được không, mẹ muốn xin lỗi đã hiểu nhầm con bé" bà Vương lên tiếng có lẽ là bà đã hiểu nhầm Gia Hân lần đầu tiên gặp mặt bà đã lớn tiếng với cô là bà không đúng, bà cũng nên xin lỗi vì lần trước đã đánh cô. Cố gắng gán ghép hai đứa nhiều như vậy mà anh chẳng thêm quan tâm bà nên buông tay để anh tự đi tìm hạnh phúc không nên bắt ép anh nữa.

"Cảm ơn ba mẹ vậy con về trước cuối tuần con sẽ đưa cô ấy về" anh mỉm cười đứng dậy đi ra ngoài.

"Á anh hai em đi nữa, ba mẹ tối nay con qua nhà anh hai" Tiểu Na đứng dậy chào ông bà Được theo kiểu của quân đội rồi nhanh chóng chạy theo anh.

Anh nhún mày đáp:

"Ăn cơm không được ở lại" nếu là lúc trước anh sẽ cho ở lại nhưng bây giờ thì khác rồi, anh mà để nó ở lại nó sẽ nói chuyện với cô cả buổi mất không khéo có khi nó còn dụ dỗ cô sang ngủ cùng như vậy khoảng phải là anh sẽ phải ngủ một mình sao không được anh đã quen ôm cô ngủ rồi, không có cô anh không thể ngủ, anh phải ngăn chặn chuyện này không cho nó xảy ra.

Ngồi trên xe mỗi người đều theo đuổi một ý nghĩ"mặc kệ anh em đây xin chị Gia Hân ở lại anh dám không nghe theo sao???" Tiểu Na nghĩ thầm trong bụng nó khiến cô khôngnhịn không được mag bật cười thành tiếng. Tiếng cười của đứa em gái này khiến anh không khỏi rung mình.

Anh lái xe thẳng về nhà mặc kệ có người còn đang cười như điên ở bên cạnh.

Bây giờ là 23h05 xin lỗi mọi người nha vì hôm nay mình up truyện hơi muộn #^_^#

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Ngọt Ngào

Anh lái xe thẳng về nhà mặc kệ có người đang cười như điên ở bên cạnh. Vừa mới dừng xe anh còn chưa kịp xuống thì người bên cạnh đặc nhảy vội xuống xe rồi chạy thẳng vào trong nhà bỏ lại anh chán nản lắc đầu ở phía sau.Tiểu Na đứng ở giữa phòng khách hết to:

"Chị Gia Hân!!!"

Khiến Vương Gia Hân ở trong bếp cặm cụi làm việc cũng phải giật mình quay người lại thì một khối thịt di động đang lao về phía cô, khiến cô không kịp phản ứng lại chỉ biết đứng chân chân nhìn khối thị lớn đó lao vào ôm chầm lấy cô.

"Aaaaaa!!!"

"Tiểu Na, sao em lại ở đây anh Minh đâu"

"A chị Gia Hân sao em đến gặp chị mà chị lại đi hỏi anh ấy là sao thật là buồn nha" Tiểu Na bịu môi tỏ vẻ khó chịu

Gia Hân bật cười véo nhẹ má Tiểu Na rồi nói:

"Được rồi mau ra ngoài kia đợi một lát cơm sắp xong rồi","còn anh anh nhìn em như vậy là có í gì" cô trừng mắt với anh.

"Em mau ra ngoài lát sẽ có người đến em ra tiếp cậu ta"_Anh chờ Tiểu Na đi khuất chậm rãi lại gần về phía cô bá đạo kéo cô về phía mình bàn tay to lớn ôm lấy cái eo nhỏ của cô

"Anh buông ra, Tiểu Na còn ở bên ngoài"_ Cô gạt anh ra nhưng vô ích "

"Hôn một cái, anh sẽ thả em ra"_Anh cười với cô để lộ hàm răng trắng đều.

"Anh"_cô đỏ mặt nói không nên lời

"Chụt" anh hôn lên môi cô" chỉ vậy thôi" anh nhìn cô tỏ vẻ rất nghiêm túc.

Cô đỏ mặt ngại ngùng kiễng chân lên khó khăn lắm mới chạm tới cằm anh còn anh thì ngẩng cao coi như không để ý việc cô đang nhăn mặt nháu mày kiễng chân. Anh phì cười còn cô thì cúi đầu không nói gì. Anh cúi đầu cô nhoen miệng cười tranh thủ hôn anh một cái vậy là xong. Cô nói là làm ngáng đầu lên nhìn môi anh rồi đặt lên nó một nụ hôn cứ nghĩ cô sẽ nhanh hơn anh nhưng ai ngờ lại có người còn nhanh tay hơn cô bàn tay dịch chuyển lên trên giữ lấy gáy của cô không cho cô nhúc nhích còn môi anh thì đang ngang nhiên hôn cô trong khi cô còn đang tròn mắt vì bị lừa. Cô dựa hẳn vào người anh. Anh buông cô ra chống tay ở hai bên ngăn không cho cô đi nhìn chăm chăm vào cô. Khoảng cách giữa hai người rất gần khuôn mặt abh nhìn thật đẹp cô nhìn thấy rõ cả lông mi của anh,hàng lông mày rậm, chiếc mũi cao và cả đôi môi kia nữa mỗi lần chạm vào nó khiến cô có cảm giác như bị bỏ bùa mê vậy. Tận sâu trong đôi mắt kia cô nhìn thấy được sự dịu dàng, sự dịu dàng mà anh chỉ dành cho cô

. Cô gạt tay ra chạy về phía bếp giả vờ xào nấu nhưng thực chất là đang che đi khuôn mặt đang ửng đỏ của cô. Anh nhìn cô rồi xoay người ra khỏi bếp. Cô ngồi trong bếp lấy tay xoa xoa mặt cho đỡ đỏ. Anh thật đúng là xấu mà, ngại chết cô thôi.

Bỗng:

"kính koong, kính koong."

Trong bếp cô nói vọng ra :

"Tiểu Na, mở cửa hộ chị"

"Rõ, chị dâu ..." Đang xả hơi trên sofa xem phim hoạt hình thì kính với chả koong Tiểu Na thẳm rủa cái người đang bấm chuông. Vội vã đi dép vào phóng ra ngoài để mở cổng "a cũng đẹp trai phết nhưng mà...không bằng anh hai nha" Được Na thẳm nghĩ. Tháo kính râm ra một thắc mắc vụt thoáng qua trong đầu anh ta:" đúng là, mình nhớ Được Khải Minh đâu có thuê ôsin cơ mà nhìn cũng xinh ra phết" _ . Mãi mê suy nghĩ bỗng một giọng nói chanh chua vang lên kéo Hương Ân bừng tỉnh:

"Anh tìm ai vậy"

"À!!!Khải Minh có nhà không vậy???"

"Có, anh vào đi"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Khắc Tinh Của Tiểu Na

"Bộp!!!" _ Anh ta ném chiếc mũ bảo hiểm cho tiểu Na:"Đem xe vào cho tôi""Cái gì này chứ" tiểu Na gọi với lại nhưng anh ta đã đi mất còn lại mỗi cô vật lộn với chiếc xe phân phối lớn vận vẹo, nhãn nhỏ mặt mây mãi, cô mới đem nó vào trong nhà xe được.

Bực dọc nó chạy thẳng vào trong nhà chạy lại chỗ Được Khải Minh:

"Anh hai chú này bắt nạt em" nhỏ nói

Đang nói chuyện với Được Khải Minh nhỏ đó chạy lại làm cho Hương Ân đang cười bỗng run bần bật . "Chú sao" Hương Ân lặp lại trong đầu "Anh có 25 tuổi mà nhỏ đó gọi anh là chú sao, đúng là tức chết. Mà khoan, nhỏ đó gọi tên kia là hai, tức là...là em gái không phải osin ,mình vừa vừa... Hương Ân thờ dài không dám nghĩ thêm, trong lòng tràn đầy nỗi lo sợ gọi em của cậu ta là osin hấn mà biết chắc anh mất việc chứ chẳng chơi.

"Đã là bạn anh gọi là anh không phải chú".Được Khải Minh lên tiếng chắc hấn là cậu ta biết anh gọi cậu ta đến để làm gì rồi. Mục đích của anh chính là để cậu ta đến nói chuyện với tiểu Na để nhỏ đó khỏi phải lôi kéo bà xã của anh(kaka anh quá nham, à không phải gọi là nội công thâm hậu mới đúng)

"Chào em anh là Hương Ân,bạn của Khải Minh "

Hương Ân đứng dậy đưa tay ra bắt tay với Tiểu Na nhanh chóng cặn lại trước khi Tiểu Na có ý định nói với anh,hấn ta nhìn Tiểu Na ánh mắt như thể muốn nói rằng :

"Nhóc mà nói ra, xem anh làm gì nhóc"

Tiểu Na cũng không sợ lẽ lười đang định nói gì đó thì tiếng của Gia Hân vang lên:

"Tiểu Na vào đây giúp chị đi"

"Dạ" nói rồi Tiểu Na chạy vọt vào trong bếp.

Một lát sau,Tiểu Na đứng trong bếp nói vọng ra

"Có cơm rồi mau ăn thôi"

"Chà, nhiều món ngon ghê" Hương Ân nói

"Này ai cho chú ăn" Tiểu Na rống lên

"Tôi ăn cơm của bạn tôi, chứ tôi ăn cơm của cô à"

"Này chú,chú về nhà chú mà ăn"

"Chú???Này, tôi bằng tuổi của anh nhóc đó, đã rõ chưa hả???" _ Hương Ân tức giận nói.

"Được rồi mọi người mau ngồi xuống ăn cơm đi" _ Vương Gia Hân phì cười lên tiếng.

Được Khải Minh không nói gì chỉ ngồi xuống tao nhã ăn cơm, tỏ ra vẻ không quan tâm nhưng lại rất để ý mỗi lần cô ăn hết thức ăn lại cẩn thận gấp vào bát cho cô. Hành động này nhanh chóng lọt vào mắt hai người còn lại.

"Trời ơi, tăng bằng biết gấp đồ ăn cho người khác sao, đúng là .... chỉ có yêu mới khiến người ta thay đổi, nhất là tính cách"Hương Ân thầm nghĩ miệng thì mở to hết sức, còn bên kia tiểu Na cũng bất ngờ không kém:

"Anh hai, anh còn chưa gấp cho em lấy một lần".

Anh và cô hai người thoải mái ăn cơm, anh gấp cái này cô gấp cái kia tình cảm thắm thiết, còn hai người được xem màn tình cảm này thì lại bị bất ngờ đến quên cả ăn.

Ăn cơm xong, cả bốn người họ ngồi tụ họp trong phòng khách cùng nhau xem phim chỉ nghe tên thôi cũng thấy "rung động" lòng người bộ phim có tựa đề:"Tiếng khóc trong lăng mộ ~"

"Nghe nói phim này hay lắm" Hương Ân hào hứng trả lời.

"Này chú, phim.... phim ma sao" Tiểu Na cẩn thận hỏi.

"Phi...m phim.....ma s...a...o" Vương Gia Hân khó khăn lắm mới thốt ra được một câu. Trên đời này cô sợ nhất là hai thứ, trong đó bao gồm những thứ liên quan đến ma quỷ bảo cô xem ư cô thực không dám.

"Anh hai, chị dâu em ngồi cùng hai người" Tiểu Na nhanh mồm nói.

"Không, sang bên kia"_ anh liếc về chỗ trống bên cạnh Hương Ân.

"Tiểu Na, qua đây ngồi với..."_ Vương Gia Hân thấy tội nghiệp Tiểu Na bèn lên tiếng, dù sao cô sợ ma thì cũng có anh nhưng tiểu Na cũng sợ ma mà không có ai cả để con bé ngồi bên cạnh cô như vậy cô sẽ đỡ sợ hơn nhưng cô chưa kịp nói xong đã bị Dược Khải Minh mạnh mẽ kéo lại chỗ mình:

"Chỗ em là ở đây"anh bá đạo nói.

"Anh, vậy em qua ngồi với chú" Tiểu Na bĩu môi nhìn anh rồi ngồi xuống bên cạnh "chú"

"Này tôi đã nói..."Tiểu Na tức giận trừng mắt với Hương Ân khiến cậu ta chưa kịp nói xong chạm phải anh mắt lửa của tiểu Na thì im bật.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: tiếng Khóc Trong Lăng Mộ

Thời tiết bắt đầu chuyển dần sang mùa đông. Nhiệt độ về đêm giảm xuống rất thấp. Đã vậy lúc ngồi trong nhà, Hương Ân lại bày trò tắt hết điện xem phim mới hay, Vương Gia Hân và Tiểu Na có phản đối nhưng vô dụng điện vẫn bị tắt dưới sự đồng ý của chủ nhà là anh_Dược Khải Minh. Tiểu Na và cô vốn đã rất sợ ma giờ tắt điện đã sợ lại càng sợ cộng thêm tiếng gió thổi vì vù ngoài trời khiến cho hai chị em không khỏi rùng mình, đến mở miệng cũng không dám. Vương Gia Hân ngồi co chân trên ghế đắp một chiếc chăn mỏng, kéo lên che gần hết khuôn mặt chỉ để lộ mỗi hai con mắt thỉnh thoảng lại liếc trái liếc phải.

"Á!!!!!!" Vương Gia Hân hét to nắm chặt lấy cánh tay Dược Khải Minh,rúc đầu vào người anh. Trên màn hình đột nhiên xuất hiện một con ma đầu be bét máu, hai con mắt thì toàn là màu trắng, móng vuốt sắc nhọn giơ lên vồ lấy người đối diện khiến cho Vương Gia Hân sợ hãi hét lên. Còn Dược Khải Minh thì lại vô cùng sung sướng, vui vẻ cười ôm lấy giả bộ trấn an cô nhưng thực chất lại chuẩn bị nói ra những lời khiến cho Vương Gia Hân không khỏi khiếp đảm.

"Đừng sợ, có anh đây, em xem con ma chuẩn bị lấy đứa trẻ ra khỏi ngôi mộ kia."_Anh nói.

"Đừng nói nữa mà"_ Vương Gia Hân nhắm tịt mắt hai tay ôm lấy tai không ngừng lắc đầu, ngồi sát bên cạnh anh coi anh như vị thần bảo hộ mình.

Dược Khải Minh tiếp tục công kích cô:

"Em xem con ma làm gì đứa trẻ kia kìa, mẹ nó chết rồi."

"Anh đừng nói nữa mà" Vương Gia Hân run rẩy nói.

"Nhìn kìa, con ma đó đang..."

"Em không nói chuyện với anh nữa" Vương Gia Hân chen ngang.

"Được rồi, anh đưa em lên phòng" nói rồi anh bế thốc cô lên, hướng về phía phòng ngủ, trước khi đi không quên dặn dò Hường Ân trông coi tiểu Na.

"Này nhóc, sợ thì cứ nói, cô ôm chặt như vậy không sợ tôi ngạt thở chết sao" _ Hường Ân lên tiếng.

"Chỉ là tôi thấy nó hơi ác thôi" tiểu Na lắp bắp lấy cớ, vội vàng rút cánh tay ôm chặt lấy coorr Hường Ân lại, ngại ngần cúi đầu xuống.

"Này anh đi đâu vậy" tiểu Na gọi với lại nhát thò cảm thấy mình nói gì đó sai sai.

"Thấy chưa gọi là anh vẫn hay hơn, phải không" Hường Ân tươi cười đáp lại. "Tôi đi về"

"Này, anh đi về vậy ai ở đây với tôi" chú ở lại đi, tôi hứa không chú là chú nữa" tiểu Na tiếp tục nói.

"Nhớ đó"

Được Khải Minh đưa cô về phòng vội vac trấn an cô vốn chỉ định hù cô một chút ai ngờ cô lại nói sẽ không nói chuyện với anh nữa cơ chứ.

"Anh xin lỗi, đừng giận anh nữa" anh đưa tay lau nước mắt cho cô.

"Không" cô quay mặt về hướng khác không thềm nói chuyện với anh.

"A, Hân Hân anh đau quá" Được Khải Minh nhắc nhở.

Vương Gia Hân thấy anh nói đau thì bao nhiêu bức tức tan biến hết chỉ còn lo lắng cho anh cô vội xoay người lại đưa tay lau nước mắt nắm. Hặt tay anh hỏi:

"Anh đau ở đâu, tại sao lại vậy hay là thức ăn có vấn đề???"

"Đau ở đây, bà xã nói không cần anh nữa nên anh đau" anh cười nắm lấy bàn tay cô đặt lên ngực trái của anh.

"Anh!!!" coi tức giận nói không lên lời.

"Anh xin lỗi, cười lên nào" anh đưa tay kéo khe khẽ miệng cô thành một hình vòng cung.

"Giờ chúng ta đi ngủ mai còn phải đi lấy máu" anh nói rồi ôm cô vào lòng.

Trên phòng thì yên tĩnh nhưng xuống dưới phòng thì không giống như vậy một chút nào.

"Này,, có xem phim không"

"Phim gì???"

"Trao lăm tình yêu cho anh"

"Không!!!" Hường Ân nhanh chóng đáp lại.

"Không xem thì thôi tôi xem một mình" tiểu Na trả lời.

15 phút sau

"Này"

"Hic...hic... nữa..."

"Này"

"Hic..."

"Cô cầm luôn đi"

"Anh...hic....hic.."

Khò...khò...khò.. Hường Ân đang từ nhiệm vụ đưa khăn giấy cho tiểu Na thì không biết từ lúc nào đac ngủ quên mất.

Tiểu Na sục sùi lau nước mắt quay lại nhìn Hường Ân ngủ hời lâu rồi cũng nhanh chóng tìm được một chỗ ngủ hợp lí rồi chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tai Nạn

Sáng hôm sau, Vương Gia Hân khoác tay Dược Khải Minh xuống dưới tầng, đang đi đột nhiên Dược Khải Minh dừng lại khiến Vương Gia Hân cũng tò mò nhìn theo anh thì không khỏi kinh ngạc. Tiểu Na nằm ngủ dựa đầu vào vai của Hường Ân còn tay hai người thì lại vòng tay qua ôm lấy đối phương. Cô vội vàng buông cánh tay anh ra chạy đến vỗ nhẹ vào má tiểu Na gọi nó dậy:

"Tiểu Na dậy đi" Gia Hân vừa gọi vừa nhìn Dược Khải Minh quan sát thái độ của anh.

Tiểu Na ngơ ngậy dụi mắt tỉnh dậy, đột nhiên mắt tròn tròn lên có gì đó không đúng

"Á!!!!" Tiểu Na hét lên, rồi đưa tay tát thẳng vào mặt của Hường Ân.

"Này!!!" Hường Ân tỉnh dậy bất ngờ vì bị ăn tát.

"Được rồi, đừng cãi nhau nữa" Vương Gia Hân thở dài lúc nào cô cũng phải là người lên tiếng ngăn cho bọn họ khỏi phải cãi nhau.

"Khải Minh, chúng ta đi thôi muộn rồi" Gia Hân chạy lại chỗ anh nhanh chóng kéo anh ra khỏi nhà chỉ sợ nếu anh ở lại không biết anh sẽ làm gì bọn họ nữa.

"Anh sao vậy???" Hai người bọn họ chỉ là sợ ý thôi mà" cô hỏi, nhìn anh với ánh mắt dò xét.

"Anh biết" Dược Khải Minh vừa lái xe đến bệnh viện vừa nói.

Hôm nay anh đưa cô đến bệnh viện xét nghiệm kiểm tra huyết thống với ông bà Vương. Cô nghe anh nói, là Vương Tú không tin cô là chị gái của cô ta nên muốn cô đi xét nghiệm huyết thống để chắc chắn. cô thực không muốn đi vì từ ngày cô bị lạc ngày nào cô giáo trong cô nhi cũng gọi bác sĩ đến tiêm thuốc cho cô từ đó bác sĩ và ông tiêm trở thành nỗi ám ảnh của cô.

Lần trước, lúc khi anh đưa cô đi gặp bác sĩ chỉ là để giúp cô lấy lại trí nhớ thì không sao nhưng bây giờ phải đi lấy máu để xét nghiệm cô rất sợ nhưng mà nếu làm như vậy mà Vương Tú chấp nhận cô làm chị gái thì cô sẽ làm.

Anh nắm tay cô ngồi chờ ở trong phòng của bác sĩ Lâm. Đây là bác sĩ có kinh nghiệm nhất ở thành phố này. Bác sĩ Lâm bước vào mỉm cười với anh và cô.

"Chúng ta lấy máu luôn nhé" bác sĩ Lâm nói.

"Dạ được" Vương gia Hân ngoài miệng tươi cười nói nhưng trong lòng đang không ngừng run rẩy.

Vương Gia Hân nuốt nước bọt hoảng sợ nhìn bác sĩ Lâm tay cầm một cái kim tiêm rất to.

"Rất nhanh thôi" bà mỉm cười..

Anh bước đến kéo cô vào lòng nhẹ giọng nói với cô, một tay anh nắm chặt tay cô, còn một tay anh kéo bàn tay cô ra để bác sĩ lấy máu.

"Ngaoan, sẽ rất nhanh thôi" anh nói rồi đưa tay vuốt nhẹ mái tóc cô.

"Lấy đi" anh lạnh lùng nói với bác sĩ Lâm.

"Xong rồi"

Vương Gia Hân nhìn cánh tay vừa bị lấy máu thì sung sướng lên thì khiếp sợ.

"Em muốn về nhà" Vương Gia Hân nhỏ giọng nói lên tiếng lòng mình đối với anh.

"Được chúng ta về nhà" anh nói rồi nắm tay cùng cô đi ra ngoài.

Vương Gia Hân đợi Dược Khải Minh ở trước cửa bệnh viện chờ anh đi lấy xe.

Từ xa cô nhìn thấy một cậu bé chừng ba, bốn tuổi đang khóc rất to. Vương Gia Hân vội chạy đến thì biết được hóa ra là cậu bé bị ngã vì mãi chạy theo một chú chó, cô cúi xuống phui sạch đất cát trên người cậu bé dận về chỗ bà cậu bé rồi xoay người rời đi. Trong lúc cô đang đi đột nhiên cậu bé lại chạy theo gọi cô lại, Vương Gia Hân dừng bước quay đầu về phía cậu bé mỉm cười.

"Chị phải đi rồi em mau về với bà đi kéo lại bị lạc" Nói rồi cô quay đầu tiếp tục bước đi, bên tai cô vang lên một tiếng kết chối tai tiếng xe phanh gấp kết thúc cũng là lúc Vương Gia Hân không đứng vững được ngã xuống đất, mọi người vây quanh cô chỉ chờ có một vài người có lòng tốt giúp gọi cấp cứu. Từ xa cô thấy anh đang tìm kiếm cô, cô muốn lên tiếng gọi anh nhưng không thể cô thấy rất kiệt sức cô muốn ngủ. Tất cả những hồi ức trước kia về như một thước phim quay chậm hiện về trong tâm trí cô, Vương Gia Hân từ từ nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Lo Lắng

Được Khải Minh lấy xe xong thì không thấy Vương Gia Hân đâu, trong lòng chợt nhót lên một dự cảm không lành. Được Khải Minh chạy lại chỗ cô cũng là lúc xe cứu thương tới, cô được đưa tới bệnh viện, anh đi theo cô lòng tràn ngập lo sợ. Xe cứu thương đi xa bỏ lại phía sau những con người vô tâm và một người con gái đứng nhìn theo với ánh mắt quý dị.

Được Khải Minh thần thờ nhìn cửa phòng cấp cứu dần đóng lại, chiếc áo sơ mi phẳng phiu lúc sáng cô tươi cười đưa cho anh giờ đã nhuộm màu đỏ chết chóc.

Đã bốn tiếng trôi qua, bốn tiếng cô ở trong phòng cấp cứu, bốn tiếng anh chờ đợi cảm giác trái tim mình như đang bị bóp nghẹn. Ba mẹ của anh và cô đã đến đây đủ thấy anh như vậy không đành lòng muốn bảo anh về thay quần áo nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng.

Một lát sau cửa phòng cấp cứu bật mở một nữ y tá gấp gấp chạy đến nói:

"Bệnh nhân mất quá nhiều máu, hiện tại kho máu của bệnh viện không đủ, bệnh nhân có cùng nhóm máu với ai không?"

"Có.có. tôi là ba con bé còn có cả em gái nó nữa" ông Vương chạy lại.

"Cha!!! Con sợ máu lắm con không đi đâu" À ta lên tiếng.

"Cô có phải là người không vậy, chị cô đang ở trong đó không biết sống chết thế nà, vậy mà cô lại không muốn cho máu chị Gia Hân mà biết chắc là..... mà thôi cho dù cô có muốn cho máu chị ấy cũng không cần đến máu của cô. Lấy máu của cô chỉ sợ càng làm chị ấy xấu đi mà thôi." Tiểu Na tức giận nói, cô không thể tin được chị gái sắp chết mà em gái lại không muốn cứu.

"Cô..."

"Cô cái gì mà cô" tiểu Na vênh mặt nói.

"Đủ rồi mấy người nói xong chưa xong rồi thì đi hết đi" Được Khải Minh hét lên bây giờ anh chỉ lo cho cô những thứ khác anh mặc kệ.

Ông Vương lấy máu xong thì ở lại trong phòng chờ trước cửa phòng cấp cứu bây giờ chỉ còn lại anh, Hướng Ân và Tiểu Na. Không ai nói với ai không khí bao trùm lấy họ, Được Khải Minh nắm chặt hai tay lại nhìn chăm chăm vào cửa phòng cấp cứu.

Cuối cùng sau 6 tiếng chờ đợi cửa phòng cấp cứu lại một lần nữa bật mở.

Vương Gia Hân được đưa vào phòng hồi sức Được Khải Minh cũng đi theo sau cô.

Về nhà thay đồ xong anh đến ngay bệnh viện.

"Ngốc, em chạy ra đây làm gì để giờ thành ra thế này hả" Anh nắm chặt tay cô thì thào nói:"Em xem mọi người đến hết cả rồi, họ đều muốn gặp em mau tỉnh lại cho anh!!!"

Được Khải Minh cứ như vậy nắm chặt tay cô, thỉnh thoảng lại nói vài câu cho đến khi bác sĩ vào kiểm tra cho cô, anh mới ngược lên nhìn, lưu luyến rồi khỏi tay cô.

"Chúng ta nói chuyện một chút được không" Vị bác sĩ đó nói.

"Được"

"Tôi được biết là trước kia bệnh nhân có bị mất trí nhớ"

"Phải" _ anh trả lời"Có chuyện gì sao?"

"Tai nạn lần này xảy ra, khả năng bệnh nhân sẽ nhớ lại những kí ức bị mất đi sẽ rất cao" Bác sĩ đó tiếp tục nói "Nhưng tôi nghĩ sau khi tỉnh lại cô ấy sẽ rất sốc vì vậy người nhà phải luôn ở bên cô ấy trong khoảng thời gian này".

"Có chuyện gì ông cứ nói thẳng" Dược Khải Minh nhìn vị bác sĩ lo lắng hiện rõ trên mặt.

"Cú va chạm quá mạnh chân cô ấy chịu tác động không nhỏ, chân cô ấy sẽ bị mất đi cảm giác, nhưng tôi tin nếu như cô ấy tiếp nhận điều trị, rèn luyện chân bệnh nhân sẽ bình phục có thể đi lại giống như ban đầu"

"Được rồi, nếu còn chuyện gì tôi sẽ nói với anh bây giờ anh có thể đi, hẹn gặp lại"

"Được, tôi đi trước" Dược Khải Minh đứng dậy theo thói quen bắt tay với bác sĩ sau đó xoay người rời khỏi phòng. Anh sẽ luôn ở bên cô, anh muốn khi cô tỉnh lại người đầu tiên cô nhìn thấy chính là anh, cho dù sau khi tỉnh lại cô có thể sẽ rất sốc, nhưng anh và cô hai người sẽ vượt qua tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 20: Cô Đã Nhớ Lại Rồi!!!!

Vương Gia Hân ngủ suốt hai ngày mà vẫn chưa thấy tỉnh lại khiến Dược Khải Minh không khỏi sốt ruột. Trong cơn mơ, Vương Gia Hân nhìn thấy một bé gái đang chạy theo một cậu bé miệng không ngớt:

"Anh Minh, Tú Tú muốn đi chơi" Cô mỉm cười bé gái đó chính là Tú Tú.

Nhưng cậu bé kia lại không trả lời chỉ thấy cậu bé đó lại gần một bé gái nhìn có vẻ lớn hơn Tú Tú một chút.

"Gia Hân, anh dẫn em đi chơi" bé gái đó quay lại cười với cậu bé đó a bé gái đó chính là cô khi đó cô 7 tuổi.

Vương Gia Hân đi theo sau ba đứa trẻ thấy chúng chạy lại chỗ hai cặp vợ chồng nhìn thoáng qua cô cũng biết đó là ba mẹ anh và ba mẹ cô. Họ cùng nhau đến một công viên phải rồi công viên này cách chỗ cô được các thầy trong trại cô nhi tìm thấy không xa.

Vương Tú chạy lại chỗ cô và Dược Khải Minh vui vẻ nói:

"Chị Gia Hân, lại đây em có chỗ này hay lắm em dẫn chị đi" nói rồi Tú Tú lôi cô đi khiến cô không kịp phản ứng.

Tú Tú lôi cô tới một chỗ đông người rồi đột nhiên buông tay cô ra, hai người bị lạc nhau giữa đám đông. Tú Tú không hề tỏ ra sợ sệt, xoay người chậm rãi bỏ đi, để lại cô đang khóc thét lên tìm kiếm đứa em gái nhưng vô ích. Gia Hân bị lạc trong đám đông tìm kiếm xung quanh nhưng tất cả đều là những khuôn mặt xa lạ.

Còn Tú Tú sau khi rời khỏi đó thì tìm đường về chỗ ba mẹ rồi đột nhiên khóc lớn lên nói rằng hai chị em đang đi chơi đột nhiên bị lạc không tìm thấy chị Gia Hân đâu. Hai nhà hỏi chỗ mà Tú Tú đi thì con bé lại chỉ về hướng tay phải trong khi con bé dẫn cô đi về hướng tay trái.

Vương Gia Hân ngỡ ngàng nhìn theo bóng dáng ba mẹ hốt hải chạy đi tìm, trong đầu cô đặt ra hàng loạt câu hỏi:

"Đây chẳng phải lúc mình bị lạc sao???"

"Tú Tú em làm vậy..."

"Tại sao không thể nào"

Hàng loạt câu hỏi nhưng không ai trả lời cô cố gắng đặt ra những lí do không kết luận Tú Tú chính là người hại cô bị lạc nhưng cô biết những gì xảy ra trước mắt tất cả đều là sự thật.

Mọi chuyện như vậy cô phải làm sao cô nên nói ra, hay giả vờ như không biết, đứa em gái mà cô thương yêu lại là người hại cô ông trời thật là trớ trêu Vương Gia Hân bật cười nước mắt lăn dài chảy xuống một mùi vị mặn đắng trên đời này cô ghét nhất chính là nó.

Vương Gia Hân ôm lấy đầu, không ngừng lắc qua lắc lại, như một thói quen cô gọi tên của anh.

"Khải Minh...em đau quá!!!"

"Em rất sợ"

Dược Khải Minh quay trở lại phòng bệnh. Vừa rồi ba mẹ cô đến muốn anh về nhà nghỉ ngơi nhưng anh không đồng ý. Đã hai ngày rồi mà cô vẫn chưa tỉnh lại chỉ sợ cô xảy ra chuyện gì anh hầu như không rời khỏi cô.

Trừ những lúc anh về nhà thay đồ ăn cơm anh cũng luôn ở cạnh cô không rời khỏi cô nửa bước..

Việc ở công ty, tất cả ba đều quản lý thay anh, anh biết ba đã nhiều tuổi không nên làm việc nhưng trong khoảng thời gian này anh thực không có tâm trạng để làm việc với anh bây giờ là chờ cô mau chóng tỉnh lại với anh vậy là đủ.

Vừa bước vào phòng anh đã thấy cô lắc đầu nguầy nguậy, anh vội chạy lại ôm lấy cô có vẻ như cô đã mơ thấy gì đó mắt vẫn nhắm chặt nhưng lại khóc rất lớn

"Ngoan, anh ở đây"

Một giọng nói quen thuộc vang lên Vương Gia Hân từ từ bình tĩnh lại tiếp tục chìm sâu vào giấc ngủ.

"Bao giờ cô ấy tỉnh"

"Thuốc mê sắp hết tác dụng rồi nhanh nhất là khoảng một hai tiếng nữa bệnh nhân sẽ tỉnh lakin còn chậm nhất là tối nay cô ấy sẽ tỉnh lại." Vị bác sĩ đó tiếp tục nói"Khi tỉnh lại cố gắng đừng để bệnh nhân bị kích động"

Nhìn chăm chăm vào chân. Ô hồi lâu anh lên tiếng:

"Khả năng hồi phục là bao nhiêu"

"65% nếu tiếp nhận điều trị thì tuer lệ sẽ cao hơn 85%"

"Được rồi,ông ra ngoài đi" Dược Khải Minh lên tiếng.

Vị bác sĩ đó đặt tay lên vai anh thay cho lời an ủi rồi đi ra ngoài.

Anh ngồi xuống ghế lặng lẽ nhìn cô. Người con gái hàng ngày tươi cười hàng ngày nũng nịu, mè nheo, vừa mới mấy hôm trước còn bày trò giận dỗi với anh giờ sao lại nằm trên giường bệnh như thế này. Tất cả, tất cả chuyện này là lỗi của hắn nếu hắn ta không đâm vào cô thì cô đâu bị thành ra thế này, anh nhất định sẽ bắt hắn phải trả giá vì đã đâm vào cô.

22h09 bây giờ mới đăng được truyện mọi người thông cảm nhé!!!(=^.^=)

Đạo này mình đang bận ôn thi học kì nên khá bận thời gian viết truyện khá ít nên mình sẽ dừng viết truyện trong khoảng 1 tuần sau đó mình sẽ quay lại theo đúng lịch mỗi ngày đăng một chương cho các bạn nhé, đừng bỏ truyện của mình nha.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Nghi Ngờ

Chiều hôm đó, Vương Gia Hân mơ màng tỉnh dậy. Dược Khải Minh ngồi ngắm nhìn cô bất chợt thấy mi mắt cô khẽ động dậy thì không khỏi vui mừng. Ánh mắt cứng chiều nhìn cô, bao nhiêu lo lắng hai ngày qua dường như tan biến mất. Vương Gia Hân nhú mồm, khó khăn lắm mới mở được mắt, có lẽ cô ngủ đã quá lâu rồi nên lúc tỉnh lại ánh sáng chiếu vào cô chưa thích ứng kịp nên cô mới cảm thấy chói mắt như vậy.

Mở mắt rồi lại nhắm mắt làm vậy vài lần như vậy, Vương Gia Hân mới đủ tỉnh táo nhìn mọi thứ xung quanh. Khuôn mặt góc cạnh không kém phần bá đạo của Dược Khải Minh phóng to trước tầm mắt của cô.

"Gia Hân!!!! Là anh" Dược Khải Minh cúi thấp người xuống nhìn cô, bàn tay to lớn áp vào má cô đem đến cho cô một cảm giác an toàn và ấm áp.

Vương Gia Hân mỉm cười yếu ớt, cô rốt cục đã ngủ bao lâu mà khiến cho người đàn ông cao ngạo này thành ra như vậy. Cô lo lắng nhìn khuôn mặt tiều tụy của anh là anh không ngủ để trông cô sao? Còn cả đôi mắt kia nữa vẫn phát ra tia nhìn lạnh lùng nhưng tận sâu trong đôi mắt kia cô thấy rõ sự mệt mỏi sao anh không chịu nghỉ ngơi cơ chứ? Anh có biết nhìn anh như vậy chỗ này - tim của cô đau lắm không hả. Anh có biết nhìn anh mệt mỏi trái tim cô sẽ đau gấp bội đau hơn vết thương trên người cô không vậy.

Vương Gia Hân thăm nghĩ ngược mặt nhìn Dược Khải Minh với đôi mắt bắt đầu ngấn nước.

Được Khải Minh thấy cô như sắp khóc thì sốt ruột hỏi:

"Gia Hân! Em sao vậy, đau ở đâu nói cho anh biết được không nói cho anh nghe đi. Đành như vậy."

Nói xong anh vươn tay bấm nút đồ phía đầu giường bệnh chưa đầy 5 phút sau cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa.

"Chờ anh" nói rồi anh xoay người bước về phía cửa mở cửa cho 4 vị bác sĩ mặc áo blue trắng đi vào.

Họ đi tới giường bệnh cúi chào Vương Gia Hân rồi mỗi người một việc cẩn thận kiểm tra cho cô.

Một vị bác sĩ nhìn có vẻ như có thâm niên nhất trong nhóm bác sĩ lên tiếng:

"Cô Vương, hiện tại thân thể cô chưa hồi phục hẳn, vì vậy cần tránh vận động, tĩnh dưỡng thật tốt, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi, chỉ cần cô kiên trì"

"Chỉ cần tôi kiên trì, ý của bác sĩ là gì tôi không hiểu" Vương Gia Hân nghi ngờ hỏi vị bác sĩ.

"Được rồi, mấy người ra ngoài đi" Được Khải Minh lạnh giọng nói nhanh chóng chặn lại lời của vị bác sĩ.

Một nhóm bác sĩ cúi đầu chào cô và anh, họ không nói gì thêm chỉ thấy họ xoay người ra khỏi phòng.

"Minh, họ nói vậy là có ý gì"

"Em không cần để ý, việc của em là lo nghỉ ngơi thật tốt, những chuyện còn lại cứ để anh lo được không?". Được Khải Minh lại gần chỗ cô, vòng tay ôm chặt cô vào lòng, tham lam ngửi mùi hương của cô.

Thì xong rồi quay trở lại mỗi ngày một chương nhé cả nhà.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Anh Nói Dối Cô

"Ngoan, bây giờ anh ra ngoài báo cho ba mẹ anh biết tin, rồi sẽ quay lại" Được Khải Minh cung chiêu nói rồi đặt lên trán cô một nụ hôn. Vương Gia Hân nũng nịu gật gật đầu, Được Khải Minh khẽ nhếch miệng cười sau đó vòng tay qua eo, nhẹ nhàng bế lên rồi đặt cô nằm xuống giường.

"Để em tự làm được rồi" Vương Gia Hân lên tiếng.

"Không được, bây giờ em muốn làm gì đều phải nói với anh, anh sẽ làm cho em" Được Khải Minh đáp.

"Anh làm cứ như em không đi lại được vậy" Vương Gia Hân bĩu môi nói, ánh mắt Được Khải Minh thoáng chút u buồn nhưng rất nhanh anh đã che giấu nó.

"Ngoan, ngủ đi, anh đi một lát rồi về với em" nói rồi anh xoay người đi ra ngoài. Cánh cửa phòng bệnh dần đóng lại, Được Khải Minh cầm điện thoại gọi cho ông bà Được biết tin cô đã tỉnh lại, hồi nãy lúc cô tỉnh lại anh quá vui mừng quên cả gọi điện chỉ kịp thông báo với ba mẹ của cô. Anh phải gọi thông báo ngay cho họ biết chắc hẳn họ rất vui. Bóng anh xa dần mờ nhạt rồi cuối cùng mất hút ở ngã rẽ thang máy.

Một người con gái cách đó không xa, khi thấy anh đã khuất khỏi mới khẽ nhếch miệng, rồi sải bước đi về phía phòng bệnh của Vương Gia Hân.

"Cạch!!!" cửa phòng bệnh mở ra nhưng không phải Được Khải Minh mà là một người con gái.

À Vương Tú bước lại phía giường bệnh ngồi xuống chiếc ghế gần đó hờ hững lên tiếng:

"Nghe nói chị đã tỉnh lại"

"Chị vừa tỉnh lại"

Vương Gia Hân nhú mồm mở mắt ra, đập vào mắt cô là ánh mắt tràn đầy lửa hận của ả.

Vương Gia Hân giận đến tím mặt rồi cuộc vì sao đứa em gái này lại ghét cô đến vậy chuyện lúc trước cô không muốn nhắc đến, cô chọn sự im lặng coi như chưa từng có chuyện gì nhưng bây giờ cô nhất định phải hỏi cho ra nhẽ. Cô muốn biết tại sao Vương Tú lại oán giận cô đến vậy cô đã làm gì sai sao.

Vương Gia Hân không nói gì, cô chống tay có ý ngồi dậy nhưng mọi chuyện không dễ như cô nghĩ. Cô có cảm giác dù có cố gắng như thế nào thì cô vẫn không thể di chuyển, hai chân của cô không có một chút cảm giác nào cả.

"Tú Tú đỡ chị ngồi dậy được không?" Vương Gia Hân khẽ nói.

Vương Tú đứng dậy, lại gần giúp cô ngồi dậy, sau đó ung dung ngồi xuống ghế nhàn nhạt lên tiếng:

"Tôi cứ nghĩ chị sẽ la khóc thảm thiết khi biết sự thật chứ"

"Ý em là gì" Vương Gia Hân hỏi lại, mọi người hôm nay bị sao vậy tại sao ai cũng nói những lời khó hiểu. Bác sĩ vừa nãy cũng vậy bây giờ đến em gái cô, cô thật sự không hiểu họ đang nói cái gì. Cả Minh cũng vậy từ lúc cô tỉnh lại đến bây giờ, cô luôn có một linh cảm cô đang giấu cô một bí mật.

"Chân của chị..." Á Tú nói.

"À Minh nói chân của chị hiện tại đang bị thương không cử động được sau vài ngày có thể đi lại" Vương Gia Hân thành thật đáp.

"Được Khải Minh nói với chị như vậy sao" Á Vương Tú phì cười nói.

"Tại sao em lại làm vậy, tại sao năm đó.....em cố tình để chị bị lạc" Vương Gia Hân không quan tâm tới lời nói của ả, lên tiếng hỏi, dù có cố gắng thế nào cô vẫn không thể lí giải tại sao Vương Tú lại làm như vậy.

"Đơn giản thôi, vì-tôi-rất-ghét-chị" Ánh mắt Vương Tú thoáng tia ngờ ngàng nhưng rất nhanh ả đã che giấu nó rồi lạnh nhạt gằn từng chữ với cô.

"Tại sao?" đôi mắt Vương Gia Hân ngập nước cảm giác từ chính miệng em gái nói ghét cô nó rất đau.

Vương Tú nói xong thì đứng dậy đi về phía cửa trước khi đi còn ngoảnh lại nói với cô một câu:

"À quên! Tôi nghĩ chị còn phải như vậy dài dài" nói rồi ả xoay người ra ngoài .

Dư âm của điểm thi để lại khiến ta hơi buồn xin lỗi cả nhà hôm nay mới đăng tiếp được. Cả nhà đọc truyện vui về!! __

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Đau Lòng

Anh biết , khi anh nói cho em biết sự thật nhất định em sẽ rất giận bản thân mình, em sẽ khóc, ánh mắt em sẽ trở nên vô hồn nó khiến cho chỗ này trái tim của anh sẽ rất đau. *****"

"Dài dai chị không hiểu, tại sao ai cũng nói những lời khó hiểu như vậy " Vương Gia Hân kích động nói.

"Tú Tú chị không....aaaaaa" Vương Gia Hân định xuống giường nhưng chân của cô dường như không nghe theo lời của cô. Cô phát hiện chân của mình không có một chút sức lực nào, mọi chuyện xảy ra quá nhanh nó khiến cô không kịp phản ứng lại . Vương Gia Hân khẽ kêu một tiếng bần tay mảnh khảnh,run run nắm chặt vào đầu gối, tại sao khi cô bị ngã từ trên giường bệnh xuống phần chân lại chẳng hề có cảm giác gì vậy. Mọi người nói rất lạ, ngay cả Vương Tú cũng vậy , còn Dược Khải Minh mỗi lần cô nói có thể tự đi anh lại lảng tránh sang vấn đề khác. Chẳng lẽ sau lần bị tai nạn này chân cô có vấn đề sẽ không thể đi lại như trước nữa. Tại sao mọi người lại không nói cho cô biết.

Nước mắt làm nhòe đi tầm nhìn của cô, Vương Gia Hân nắm chặt tay, dùng sức đánh mạnh lên chân cô nhưng vô ích chân cô không có một chút cảm giác nào.

"Tại sao chứ....tại sao...." Vương Gia Hân vừa khóc vừa nói tại sao lại nói dối cô, ai cũng muốn trêu đùa cô ngay cả ông trời cũng muốn trêu đùa cô, ngay cả chân của cô cũng không nghe lời của cô là sao?

Á Vương Tú đi thẳng về phía trước coi như không nghe thấy tiếng hét cũng như tiếng khóc của cô trong phòng bệnh.

"Này chú, chú đi chậm lại được không" Dược Na từ phía sau chạy lại nói.

"Này nhóc, đã bảo gọi anh rồi mà, tôi bằng..."

"Biết rồi, bằng tuổi của anh trai tôi chứ gì, nhưng mà tôi thích gọi là chú đó" Được Na cắt ngang lời của Hương Ân rồi nhanh chóng đẩy cửa bước vào phòng bệnh.

"Chị Gia Hân, chị sao vậy, sao chị lại bị ngã " Tiểu Na buông vội túi xuống đất rồi chạy lại nắm chặt tay của cô ngăn không cho cô đánh vào chân.

"Để anh!" Hương Ân nghe tiếng thì bước vội vào phòng rồi lại gần bế cô đặt lên giường, để tiểu Na chăm sóc cho cô , anh xoay người ra ngoài báo cho Được Khải Minh biết tin.

Ở trong phòng, Vương Gia Hân cô kìm không để mình khóc nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi.

Bàn tay Vương Gia Hân run rẩy đưa lên nắm lấy cánh tay của Tiểu Na, cô không ngẩng mặt lên,tầm nhìn từ đầu đến cuối vẫn nhìn vào chân của cô không rời một khắc.

"Chị sẽ không thể đi lại được phải không?"

"Chị Gia Hân không phải vậy đâu, chị sẽ đi lại được"

"Thì ra ai cũng biết cả, có mỗi chị là đến cuối cùng mới biết" Vương Gia Hân cười khổ đúng là nực cười mà, cô là nhân vật chính trong câu chuyện của họ nhưng cô lại là người biết cuối cùng.

"Không đâu, anh hai chưa nói với chị vì anh sợ chị buồn chị đừng nghĩ vậy mà" Tiểu Na lo lắng nói , vội vã bắt lấy hai bả vai của cô lay mạnh.

"Chị Gia Hân, chị mệt rồi, nằm xuống nghỉ ngơi chút đi được không" Nói rồi Tiểu Na nhẹ nhàng đỡ cô nằm xuống giường.

Vương Gia Hân cũng không phản kháng lại, cô để tiểu Na đỡ mình nằm xuống giường. Nước mắt cô lã lã rơi , cô quay mặt về phía cửa sổ tránh ánh mắt của tiểu Na, ánh mắt cô vô hồn. Cô quá mệt cô muốn nghỉ ngơi, Vương Gia Hân khẽ nhắm mắt lại nhưng cô vẫn không ngừng nghĩ đến hình ảnh tương lai về về sau của cô sẽ ra sao khi cô không thể đi lại.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Đừng Cố Gắng Chịu Đựng.

*****Anh biết dù anh có cố gắng che giấu sự thật, cũng sẽ có lúc nó bị lộ. Khi ấy, em sẽ cho rằng anh là kẻ lừa gạt, ở bên em chỉ vì thương hại. Nhưng không, anh ở bên em là vì anh yêu em, dù có thế nào, dù em có ra sao anh vẫn sẽ mãi yêu em, không rời xa em, anh yêu em *****

Được Khải Minh đang mua đồ thì chợt điện thoại vang lên.

"Cậu đang ở đâu?" điện thoại vừa mới kết nối ngay lập tức truyền đến một giọng nói gấp gáp.

"Có chuyện gì à, mình đang mua đồ" Được Khải Minh chậm rãi nói.

"Gia Hân biết chuyện rồi" Hương Ân trả lời.

"Cậu nói gì , mình về ngay" Anh nói vội vào điện thoại, rồi quay người chạy nhanh về bệnh viện.

Được Khải Minh chưa nói cho cô biết vì anh không muốn cô phải buồn, vốn định chờ bạn anh từ nước ngoài về tiếp nhận điều trị chân của cô thì lúc ấy anh mới nói cho cô biết.

Thật không ngờ cô lại biết nhanh đến vậy.

Vừa bước vào phòng anh đã thấy cô nằm xoay lưng về phía cửa, anh nhìn thấy dáng hình đó chứa đầy vẻ cô đơn và lẻ loi anh ghét cái cảm giác này.

"Anh hai" tiếng gọi của Dược Na vang lên kéo anh trở lại với thực tại.

"Anh sẽ ở lại với cô ấy, em ra ngoài với Hương Ân đi" Dược Khải Minh nhìn cô rồi quay sang nói với tiểu Na.

Anh lại gần giường bệnh, xót xa nhìn khuôn mặt của cô vừa mới tươi tắn được một chút giờ đã lại tái nhợt từ lúc nào rồi.

Nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt còn đọng lại trên khóe mắt cô.

"Em ngủ rồi sao?" anh khẽ nói.

Người con gái nằm trên giường rõ ràng không có một chút phản ứng nào, anh biết, cô chưa ngủ, cô nhắm mắt chỉ là bây giờ cô không nói chuyện mà thôi.

Dược Khải Minh không nói gì, chỉ thấy giường bệnh như chứa thêm một người, anh nằm xuống giường ôm lấy cô từ phía sau, hai tay nắm chặt lấy hai tay của cô truyền đến hơi ấm cho bàn tay lạnh ngắt của cô.

"Xin lỗi, anh không nên giấu em"

Vương Gia Hân tuy hai mắt nhắm tịt nhưng đúng như anh suy nghĩ cô chưa ngủ. Từng câu từng chữ cô đều nghe thấy rất rõ.

Tại sao anh không nói với cô, sao lại để cô biết sự thật từ người rất ghét cô, anh có biết lúc ấy cô rất đau không?

Cảm giác cô là nhân vật chính trong câu chuyện mà họ nói tới, nhưng cô lại là người cuối cùng biết, cảm giác ấy thật khó chịu!

"Mọi chuyện sẽ ổn thôi, bạn anh sẽ về nước giúp em điều trị, em sẽ có thể đi lại được như trước. Dược Khải Minh nói rồi xoay người cô lại, đối diện với anh, anh đưa tay yêu chiều áp lên má cô.

Vương Gia Hân mở mắt, cúi mặt xuống cố tránh khỏi ánh mắt anh, cô cắn môi cô không cho mình bật ra tiếng khóc. Nhưng cô cố gắng thế nào nước mắt vẫn không ngừng rơi, từng giọt nước trượt trên gò má rồi rơi xuống thấm vào cánh tay áo của Dược Khải Minh mà cô gối lên.

"Đừng như vậy, muốn khóc thì hãy khóc to lên, đừng cố nhịn"

"Trước mặt anh, đừng bao giờ cố gắng chịu đựng gì cả, sống thật với cảm xúc được không?"

"Khi em vui anh sẽ vui cùng em, khi em buồn muốn khóc, bờ vai này sẽ mãi là chỗ dựa cho em"

Vương Gia Hân òa khóc như một đứa trẻ. Cô khóc đến khi cảm giác không còn nước mắt để tiếp tục khóc nữa mới dần dần chìm vào giấc ngủ. Nhưng bàn tay vẫn kiên quyết ôm chặt lấy anh không nói lỏng một khắc.

Dược Khải Minh ôm chặt lấy Vương Gia Hân cánh tay to lớn vỗ về lên lưng của cô, nhất định anh sẽ tìm ra được kẻ đã thuê người hại cô.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Im Lặng _ Sợ Hãi

*****Thà em cứ khóc thật to để anh ở bên đỡ dành, an ủi, được ôm em vào lòng, dịu dàng lau đi nước mắt của em nhưng xin em đừng im lặng như vậy*****Dược Khải Minh ôm Vương Gia Hân chờ cho đến khi cô chìm sâu vào giấc ngủ anh mới nhẹ nhàng bước xuống giường. Từng động tác của anh đều rata cẩn thận, ánh mắt đầy sự cung chiều.

Anh lặng lẽ ngồi trên ghế nhìn người con gái mà anh yêu thương vì khóc mệt mà ngủ thiếp đi. Ánh mắt dần trở nên lạnh lùng, đã bắt được kẻ đâm vào cô, anh nhất định sẽ khiến hắn sống không bằng chết.

"Tiểu Na, em ở lại, giúp anh chăm sóc cô ấy, Hương Ân cậu đi cùng với mình" Dược Khải Minh ra khỏi phòng nói với Tiểu Na và Hương Ân đang ở bên ngoài.

Tiểu Na gật đầu rồi đi vào phòng bệnh.

Tại sở cảnh sát, Dược Khải Minh và Hương Ân đang ngồi đối diện với kẻ đã đâm vào cô

"Nói, ai là người sai khiến anh làm chuyện này?" Anh nói, anh đã từng suy nghĩ tai nạn này chỉ là vô tình xảy ra, nhưng không anh đã dẹp bỏ ngay cái suy nghĩ đó. Anh biết cô sẽ rất cẩn thận khi sang đường, không thể có chuyện tai nạn xảy ra là bất cẩn được. Chắc chắn là có kẻ chủ mưu đã thuê hắn đâm vào cô, anh sẽ khiến hắn phải ngồi tù đến rục xương .

"Tôi không có ý, là cô ta đột nhiên sang đường nên tôi mới không kiểm soát được tay lái" Hắn kẻ đã đâm vào cô nói..

"Nếu anh không nói người thiệt nhất sẽ là anh, hãy nhớ kĩ điều này" Được Khải Minh đứng bật dậy hai tay chống mạnh lên bàn đôn người lại gần kẻ đó rồi lạnh lùng gần gũi chữ .

"Tôi.. tôi nói rồi" Hắn ta sợ hãi dựa người vào ghế cố gắng tránh khỏi ánh mắt của anh.

"Vậy thì chúc anh có những ngày tháng vui vẻ ở - trong - tù" Được Khải Minh nói nhấn mạnh ba từ cuối khiến cho tên đó run bần bật, lắp bắp miệng mãi mà không dám phát ra tiếng. Anh xoay người hai tay đút túi quần chậm rãi rời khỏi phòng giam của hắn, bỏ lại phía sau một con người hai tay bị còng nắm chặt lại lộ rõ vẻ sợ hãi.

Trước sở cảnh sát Được Khải Minh đang đi đột nhiên dừng lại, anh nhíu mày nói với Hương Ân:

"Cậu giúp mình theo dõi Vương Tú mình về bệnh viện trước"

"Được, cậu về trước đi, có gì cứ báo tót, tót sẽ giúp" Hương Ân vỗ nhẹ lên vai anh rồi lên tiếng.

Anh ta xoay người đi theo ả Vương Tú một lần nữa vào trong sở cảnh sát với đầy vẻ tò mò và nghi hoặc.

Được Khải Minh lái xe đến bệnh viện anh rất sợ khi thấy cảnh cô tỉnh lại rồi ngồi thần thờ ở trên giường bệnh, anh phải về bệnh viện thật nhanh trước khi cô tỉnh dậy.

Vừa bước vào phòng, Được Khải Minh chợt khựng lại anh đã cố lái xe rất nhanh để về bệnh viện nhưng cô vẫn đã tỉnh dậy trước khi anh tới. Vương Gia Hân ngồi thần thờ trên giường bệnh, cô nhìn về phía cửa sổ bên ngoài rất đẹp có vẻ như cô có thể nhìn thấy toàn cảnh thành phố từ căn phòng này. Khuôn mặt cô trắng bệch không có một chút sức sống đôi mắt vô hồn nhìn vào khoảng không trước mắt.

Anh bước lại gần nắm lấy bàn tay cô, anh cứ vậy ngồi nhìn cô còn cô lại vô hồn không có một chút phản ứng nào.

Anh nói chuyện, kể cho cô rất nhiều tin về cha mẹ công ty nhưng đáp lại vẫn chỉ là sự im lặng và thái độ thờ ơ của cô. Anh biết hiện tại cô rất khó có thể chấp nhận sự thật nhưng anh sẽ cùng cô vượt qua nó.

Được Khải Minh đưa tay ra kéo cô vào lòng mình, Vương Gia Hân cũng không phản đối lại, cô ngồi tựa vào lồng ngực của anh, cảm nhận được mùi hương và nhịp tim của anh, một giọt nước mắt khẽ chảy xuống thấm vào áo sơ mi của anh, cô vòng tay ôm lấy hông anh, quay mặt áp vào ngực anh, cô và anh hai người họ lặng lẽ ngồi như vậy cho đến lúc hoàng hôn chiếu những tia nắng cuối cùng vào căn phòng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Đừng Im Lặng Với Anh, Được Không???

*****Không phải em giận anh chỉ là....hiện tại em không biết phải đối mặt với sự thật này như thế nào. Cho em một chút thời gian, để em suy nghĩ xem em nên đối mặt với sự thật này như thế nào được không anh.

*****

Ánh hoàng hôn khẽ chiếu xuống, xuyên qua khe cửa rồi soi trên người anh và cô.

Vương Gia Hân ngồi tựa vào người anh, ánh mắt đượm buồn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cô cứ ngồi vậy không nói gì. Được Khải Minh không khỏi lo lắng, anh phải làm sao để cô vui đây, anh rất khó chịu khi thấy cô chỉ im lặng và khóc như vậy.

Được Khải Minh vỗ về, cố gắng bắt chuyện với cô nhưng cô chỉ nghe mà không nói gì.

"Gia Hân! Em có mệt không?"

Cô chỉ khẽ lắc đầu.

"Anh dẫn em ra ngoài đi dạo được không?"

Cô vẫn im lặng không nói một lời. Đi dạo sao cô như thế này thì đi dạo như thế nào, ngồi xe lăn rồi ra ngoài sao hay là nũng nịu ôm cổ rồi thủ thủ muốn được anh bế ra ngoài. Cô khẽ cười khổ.

"Em đừng như vậy, được không, tại sao không trả lời, chân không đi lại được thì sao chứ, anh không quan tâm em có thể đi lại được không, anh vẫn yêu em, tại sao em phải để ý đến những chuyện đó?" Anh tức giận gắt lên, hai tay túm chặt lấy bả vai cô.

Vương Gia Hân ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào ánh mắt tràn đầy phần nộ của anh, cô giãy giụa cố gắng thoát khỏi cánh tay đang nắm chặt lấy bả vai cô.

"Em không cần anh phải thương hại, không cần anh ngày nào cũng phải tỏ ra em quan tâm như vậy."

Cô hét lên nước mắt chảy dài, cô rất hận bản thân mình, cô hận tại sao lại bất cẩn để xảy ra tai nạn, hận ông trời tại sao không để cô chết đi, tại sao để cô tỉnh lại rồi bắt cô phải đối mặt với sự thật nghiệt ngã như vậy.

Dược Khải Minh lúng túng nhận ra mình đã tức giận làm cô sợ hãi, thì hỏi hận vội vàng nói:

"Gia Hân, anh xin lỗi anh không nên tức giận với em nhưng xin em đừng nói như vậy nữa được không?" Anh đưa tay có ý muốn chạm vào má cô nhưng cô lại sợ hãi né bàn tay của anh. Bàn tay anh giờ lên lơ lửng giữa không trung, rồi khó khăn hạ xuống.

"Xin anh đấy, em không cần anh phải thương hại" Vương Gia Hân nói, anh không thương hại cô, cô biết rõ nhưng chỉ có coi anh đang thương hại cô cô mới có đủ dũng khí để nói lời chia tay.

Anh và cô, hai người thực sự sẽ không có tương lai, nếu lúc trước hai người đi cùng nhau sẽ có những ánh mắt ngưỡng mộ còn có cả đồ kị. Nhưng bây giờ cô thực không có khả năng được đứng cùng anh rồi, cô ngay cả đi lại còn phải trông chờ vào người khác liệu cô có thể đem lại hạnh phúc cho anh sao, ở bên anh cô chỉ làm anh vướng bận mà thôi.

Hai người chia tay có lẽ sẽ tốt hơn. Anh có thể quay về làm tổng giám đốc được nhiều người ngưỡng mộ, anh có thể tìm một người xứng đáng hơn cô, phù hợp với anh hơn là cô.

Chia tay anh, cô biết trái tim này nó quá nhỏ bé chỉ đủ để đặt anh trong đó, cô sẽ không yêu thêm một ai nữa.

Thà chia tay trong nước mắt, cô tình nguyện làm kẻ xấu, khoảng thời gian ấy có thể sẽ rất lâu, rất đau nhưng cô tin làm như vậy thì anh mới có hạnh phúc.

Xong chap 26 rồi, cuối cùng cũng gõ xong

Aaaaaaaa đau tay quá, mấy hôm nay ta bị ốm không đăng được các nàng thông cảm nha đừng bơ truyện của ta nha. Các nàng muốn truyện tiếp theo sẽ như thế nào, anh sẽ bỏ đi hay là cô sẽ đuổi anh đi. Mọi người thử suy nghĩ nhá còn ta, ta đã viết xong chương tiếp rồi ngày mai lại đăng tiếp cho các nàng
(^ ε ^)

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Chúng Ta Chia Tay Đi!!!

***** Em nói chia tay không phải vì em đã hết yêu anh, em nhận thấy mình không xứng với anh, chia tay rồi, anh phải sống thật tốt, đừng tự dằn vặt bản thân, vì tất cả lỗi đều là do em, anh không có lỗi*****"Chúng ta chia tay đi, em không còn yêu anh nữa" Vương Gia Hân khó khăn mở miệng nói, cô cúi gằm mặt xuống, cô không có đủ dũng khí nhìn thẳng vào mắt anh.

Dược Khải Minh ngỡ ngàng anh không ngờ cô lại nói như vậy:

"Gia Hân em có biết mình đang nói nói gì không?"

Anh tức giận nói lớn

"Rút lại những lời em vừa nói cho anh, anh sẽ coi như em chưa từng nói" anh nắm chặt lấy bả vai cô rồi nói, anh rất sợ khi cô nói không cần anh.

"Em nói rồi em muốn chia tay" Vương Gia Hân nức nở nói.

Được Khải Minh đang định nói gì đó thì chốt cửa phòng bệnh mở ra, ba mẹ cô hai người bước vào, vừa nhìn vào ông bà Vương cũng đã nhận ra hai người đang cãi nhau.

"Gia Hân, con gái con sao rồi?" Bà Vương tươi cười nói coi như không nhận ra sự khác lạ của hai người.

"Bác trai, bác gái hai người ở lại con ra ngoài một lát" nói rồi anh đứng dậy, ra ngoài, anh cần yên tĩnh để suy nghĩ. Ông Vương cũng ra ngoài theo.

Trong phòng bà Vương ôm lấy Vương Gia Hân vào lòng, nhẹ nhàng nói:

"Khải Minh là muốn tốt nên mới giấu con, con đừng vì hiểu lầm mà dẫn đến hai đứa cãi nhau" bà vỗ nhẹ lên lưng cô.

"Mẹ....hai chúng con chia tay rồi, con không xứng với anh ấy" Vương Gia Hân nức nở nói đứt quãng.

"Được rồi, đừng suy nghĩ nhiều bây giờ con nằm xuống nghỉ ngơi một chút đi, lúc tỉnh dậy mọi chuyện sẽ qua thôi"

Cô gạt đầu rồi nằm xuống nhắm mắt lại, có lẽ cô khóc quá nhiều nên không lâu sau cô đã chìm vào giấc ngủ.

Được Khải Minh ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào cửa phòng bệnh.

"Bác biết không nên tò mò nhưng mà tại sao hai đứa lại cãi nhau?" Ông Vương ngồi bên cạnh, giọng nói nghiêm nghị vang lên.

"Cô ấy nói con ở bên cô ấy là vì thương hại, vừa nãy cô ấy nói muốn chia tay với con" Được Khải Minh cười khổ, anh cũng không giấu diếm mà nói cho ông Vương nghe.

Ông Vương đặt tay lên bả vai anh nói:

"Cho con bé một chút thời gian"

"Cháu biết, cháu sẽ chờ cô ấy bình tĩnh lại"

Anh cười, quay mặt lại đối diện với ông Vương, kiên định nói:

"Cháu nhất định sẽ không chia tay với cô ấy, một tháng hay một năm hay mười năm cháu vẫn sẽ chờ cô ấy"

Ông Vương mỉm cười.

"Bác vào với cô ấy đi, cháu không sao cả" anh nói với ông Vương.

Ông Vương cũng không nói gì chỉ đứng dậy đi về phía cửa trước khi ông mở cửa ông quay lại nói với anh một câu:

"Tối nay bác phải về khi đó phải nhờ cháu chăm sóc Gia Hân rồi!"

Được Khải Minh bật cười gạt đầu chắc nịch, anh biết ba Vương là đang cố tạo cơ hội cho anh được nói chuyện với cô. Anh sẽ không phụ lòng của ba Vương.

Ông bà Vương ở lại bệnh viện cho đến tối khi cô tỉnh lại:

"Gia Hân ba mẹ cũng già rồi ở lại bệnh viện lâu cũng khó chịu, lát ba mẹ phải về Khải Minh sẽ thay ba mẹ ở lại chăm sóc cho con" Ông Vương nói.

Vương Gia Hân vội nói:

"Con ở đây còn có y tá mẹ bảo anh ấy về đi con không cần anh ấy phải chăm sóc"

"Có người nhà ở bên vẫn tốt hơn, nghe lời ba" ông Vương cố tỏ ra nghiêm khắc nói với cô.

"Ba mẹ chúng con chia tay rồi" Vương Gia Hân khó khăn mở miệng giải thích với ông bà Vương. Bên ngoài cô cố tỏ ra không quan tâm nhưng trong lòng thì không khỏi lo sợ, cô sợ khi gặp anh đối diện với những lời nói, cử chỉ quan tâm của anh cô lại không kim lòng được muốn xin lỗi anh rồi quay lại với anh. Cô không thể vì bản thân mà trói buộc anh cả đời ở bên cô, nếu cô không thể đi lại được thì sao, cô không cho phép bản thân mềm lòng vì anh.

Vương Gia Hân đang mãi suy nghĩ thì chốt cửa phòng mở ra, bóng dáng mà cô lo sợ xuất hiện rõ mồn một trước mặt cô. Anh ngồi xuống chăm chú nhìn gương mặt cô đang mãi mê suy nghĩ mà không biết anh đã vào phòng.

Anh đưa tay lên chạm vào má cô, khiến cô bừng tỉnh, cô vội quay mặt về hướng khác tránh bàn tay của anh.

Cô nói:

"Ba mẹ tôi cũng về rồi, anh không cần phải giả bộ, anh về đi tôi không cần anh phải ở lại"

Vương Gia Hân thay đổi cách xưng hô nói chuyện tỏ vẻ như không quan tâm anh, như thể hai người là hai người xa lạ vậy.

Dược Khải Minh cố nén tức giận khi thấy cô thay đổi cách xưng hô anh đổi chủ đề:

"Gia Hân, em có muốn ăn gì không?"

Cô trừng mắt với anh nói:

"Tôi nói rồi anh về đi, tôi không cần anh"

Nói rồi cô nhủ mày cô gắng không kêu lên khó khăn nằm xuống giường quay mặt về phía khác, coi như anh không tồn tại.

Chương này ta viết hơi lủng củng vì bị mất bản thảo, các nàng chịu khó đọc nhé. (' ε ')

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Anh Nhất Định Sẽ Không Buông Tay.

*****

Không nói chuyện với anh

Coi anh như không tồn tại

Rời xa anh

Làm như vậy liệu em có thể quên anh không???

*****

Dược Khải Minh cố gắng kìm nén cơn giận, anh nhìn cô, cô thà nhắm mắt nhủ mày để nằm xuống cũng không chịu nhờ anh đỡ cô. Cô thật sự ghét anh đến vậy sao.

"Anh nói rồi, dù thế nào anh cũng không chia tay" Dược Khải Minh nói.

Dược Khải Minh không nói gì thêm, anh chỉ nhẹ nhàng nằm xuống giường. Cô cảm nhận được một hơi thở nam tính ở ngay phía sau mình, Vương Gia Hân sợ hãi nhích về phía trước, nhưng cứ mỗi lần cô nhích một chút thì Dược Khải Minh cũng không ngại nhích theo cô. Cứ vậy, một người nhích người còn lại cũng nhích theo, cho đến khi Vương Gia Hân nằm sát mép giường, cô thở gấp gấp, bình thường thì không sao nhưng bây giờ chân cô không thể cử động được, cô di chuyển một chút thôi cũng đã toát mồ hôi. Anh xót xa nhìn cô, không phải anh không biết cô di chuyển khó khăn nhưng cô càng muốn trốn anh, anh càng muốn cô phải đối mặt với anh.

Vương Gia Hân, cô thà chịu ngã cũng không muốn ở gần anh, cô sợ cái cảm giác an toàn mà anh đem lại, nó khiến cô mê muội không thoát ra được.

Khi cô cảm giác như mình sắp bị ngã xuống dưới một làn nữa thì bất chợt một bàn tay to khỏe giữ chặt lấy eo cô, cả người cô bị kéo vào một vòm ngực vững chắc. Cánh tay ấy không ai khác chính là Dược Khải Minh.

"Tại sao em lại cố chấp như vậy" Dược Khải Minh nói lớn.

Vương Gia Hân o sọ, điều cô lo sợ cuối cùng cũng xảy ra cái cảm giác được anh ôm vào lòng, cảm nhận được nhịp tim sự tồn tại của anh khiến cô đắm chìm vào đó. Cô vùng vẫy cô gắng thoát khỏi vòm ngực ấy nhưng Dược Khải Minh đã nhanh tay giữ chặt lấy hai tay cô. Tay còn lại anh vẫn đặt ở eo cô, không cho cô thoát khỏi anh.

"Anh buông ra" cô nói

"Nếu anh không buông ra thì sao" Dược Khải Minh đáp lại.

Vương Gia Hân nhủ mày:

"Buông ra, anh đang làm tôi đau"

Được Khải Minh nhìn vội xuống hai bàn tay của cô đang bị anh giữ chặt, anh hỏi hận buông tay cô ra, dịu dàng xoa tay cho cô, tay cô rất trắng vừa nẩy cổ vùng vẫy cố gắng thoát khỏi tay anh, mà anh lại không hề nhận ra. Cổ tay trắng nõn của cô giờ lại đỏ ửng lên.

"Gia Hân, anh xin lỗi!" anh nói, anh không cố ý làm cô đau, chỉ là anh không muốn cô né tránh anh nên mới giữ chặt lấy cô, không ngờ lại làm cô đau.

Vương Gia Hân xoa xoa cổ tay, đôi mắt ngập nước, phải cô đang khóc, không phải là vì cô đau tay, mà cô khóc là vì anh quá dịu dàng với cô, cô không không chế được bản thân mà oà khóc trước mặt anh.

Được Khải Minh đau lòng nhìn cô, âu yếm hôn lên những giọt nước mắt của cô.

Cô biết dù có gãy giữa, mắng chửi anh như thế nào anh vẫn sẽ không buông cô ra. Vậy thì cô cần gì phải gãy giữa nữa, cứ để như vậy đi, cho cô được cảm nhận hơi ấm từ anh, cho cô được ngủ ôm anh như vậy một lần nữa thôi, sau này dù cô muốn có cũng không được nữa rồi. Nghĩ vậy, Vương Gia Hân không phản đối anh nữa, cô nằm trong vòng tay anh, nước mắt lặng lẽ rơi.

Cuối cùng cô vẫn không chống lại được bản thân vòng tay ôm lấy anh:

"Chỉ lần này nữa thôi" cô nói nhỏ rồi nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Được Khải Minh ôm chặt lấy cô, coi cô như bảo vật, chỉ cần buông ra là cô sẽ biến mất khỏi anh.

"Anh nhất định sẽ không buông tay" Được Khải Minh tuyên bố, anh đặt lên trán cô một nụ hôn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Cầu Xin

*****Anh nói rồi...em chỉ là của anh. Khi anh chưa hết yêu em thì em cũng không được hết yêu anh.

Em suốt đời này phải là của anh ngay cả trái tim hay thể xác cũng vậy*****

Sáng hôm sau, Vương Gia Hân mơ màng tỉnh dậy. Cô mở mắt, nhưng hiện lên không phải là phòng bệnh của cô. Cô chống tay ngồi dậy.

Cô đang ở trong phòng của anh. Là anh nhân lúc cô ngủ say đưa cô về sao.

Ngay lúc cô đang mải mê suy nghĩ thì cửa phòng vang lên tiếng mở cửa: "Cạch"

"Em dậy rồi sao"

"Đưa em về nhà, em muốn về" Vương Gia Hân lên tiếng, ngắt lời anh. Cô không ngừng chống tay, cố gắng lùi lại phía sau. Cô không muốn ở lại đây.

Được Khải Minh bước lại gần về phía cô, anh ngồi xuống:

"Tại sao em nhất định muốn chia tay, anh nói rồi, anh ở bên không phải là thương hại em, anh yêu em, em có nghe rõ không hả???" anh nói lớn.

"Em nói rồi, em không còn yêu anh nữa" Vương Gia Hân lúng túng nói, cô phải làm sao, cô phải nói như thế nào thì anh mới chịu buông tay đây.

Được Khải Minh tức giận, anh cúi mặt xuống, mạnh mẽ hôn lên môi cô, coi như trừng phạt. Anh hung hăng hôn lên môi cô, Vương Gia Hân sợ hãi mím chặt môi. Cô chưa bao giờ thấy anh tức giận, ngay cả lúc cô nói chia tay tâm trạng của anh cũng không có tức giận. Cô càng không muốn tham vọng của anh càng lớn, cô gắng thoát khỏi anh nhưng chân của cô không thể cử động, eo của cô bị anh siết chặt, cả người cô bị anh dí sát tiếp xúc vào anh.

Ngay lúc cô ,cảm thấy như sắp không thở được nữa anh mới buông cô ra. Nụ hôn của anh trượt dài, kéo lên vành tai, anh khẽ hôn lên nó.

Vương Gia Hân chợt dấy lên một nỗi sợ hãi, cô không phải là không biết anh đang muốn làm gì, nó khiến cô càng thêm sợ hãi. Cô không khỏi vùng vẫy cố gắng thoát khỏi anh.

Được Khải Minh nhanh chóng kéo cô lại, anh tiếp tục hung hăng hôn lên môi cô. Bàn tay không chút do dự nóng bỏng xoa nhẹ lưng của cô, rồi vòng về phía trước đặt lên xương quai xanh của cô, anh khẽ mân mê.

Nước mắt cô lăn xuống, anh nhú mảy khẽ hôn lên những giọt nước mắt, anh càng làm vậy, cô càng khóc nước mắt không ngừng chảy xuống nhưng nó vẫn không ngăn cản được anh.

Ngay lúc cô nói chia tay anh, anh chợt có suy nghĩ anh sẽ mất cô mãi mãi, lúc anh hôn cô, tham vọng muốn chiếm hữu cô lại càng lớn, anh muốn cô, cô phải là người phụ nữ của anh, anh không cho phép cô nói chia tay.

Dược Khải Minh khẽ hôn lên cổ cô, rồi trượt xuống, bàn tay anh nhanh chóng cởi cúc áo của cô.

Vương Gia Hân vội vàng nắm chặt lấy hai tay anh nức nở cầu xin:

"Đừng mà, anh đừng .....em không muốn"

"Em không muốn, em nhất định phải là của anh, anh không cho phép em chia tay" Dược Khải Minh nói, anh chưa bao giờ nói lạnh với cô như bây giờ. Vương Gia Hân lắc đầu, cô thật sợ.

Dược Khải Minh cảm nhận được sự run rẩy của cô anh chợt dừng lại, nhẹ nhàng hôn lên môi cô anh nói:

"Đừng sợ"

Nói rồi anh ghé sát vào cổ cô, toả hơi thở nam tính khiến Vương Gia Hân sợ sệt, cô cố gắng thoát khỏi anh. Môi cô mím chặt lại, anh lần lượt cởi từng cúc áo của cô, mỗi một chiếc cúc áo bị cởi như xé vào tâm can của cô, hai tay cô nắm chặt ga giường. Bàn tay cô bây giờ trắng bệch cô không ngừng lắc đầu, nước mắt lăn xuống dọc theo gò má cô chậm chậm rơi xuống thấm vào gối. Bàn tay nóng bỏng của anh nhẹ nhàng lướt qua chiếc cổ trắng nõn của cô mân mê xương quai xanh của cô rồi dừng lại ở phía trái tim của cô.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Hoàn Toàn Bị Khuất Phục

*****#*****anh đã nói rồi, em chỉ có thể là của anh, không biết kiếp sau anh có gặp được em hay không nhưng nhất định kiếp này em chỉ có thể là người của anh*****

Dược Khải Minh lại một lần nữa hôn lên môi cô. Anh tham lam không muốn dứt ra. Anh đã quá yêu cô, yêu đến mức không còn lý trí, yêu điên cuồng, cả đời này ngoài cô ra, sẽ chẳng còn ai đem lại cho anh cảm giác như vậy.

Anh nhẹ nhàng hôn lên xương quai xanh của cô, bàn tay anh luồn qua eo, siết chặt cô gần với anh. Vương Gia Hân khó khăn để thở, cô thở dốc cố gắng chống lại nhưng lý trí gần như là không còn. Cô vô thức đưa tay vòng qua cổ của anh, đi theo những cảm giác mà anh đem lại. Dược Khải Minh nhoen miệng cười.

Bàn tay anh nhẹ đưa lên xoa đầu, khiến hơi thở của cô ngày càng trở nên nặng nề. Vương Gia Hân đột nhiên bít chặt miệng, cố gắng không phát ra tiếng.

Anh nhẹ nhàng hôn lên bàn tay trắng bệch của cô, nhẹ nhàng gỡ nó ra. Vương Gia Hân khẽ kêu nhẹ một tiếng khiến thân thể Dược Khải Minh ngày càng trở nên gấp gáp

Trong căn phòng rộng lớn, vang lên tiếng khóc nức nở của một người con gái.

"Đừng mà ...đau.. lắm..." tiếng nói đứt quãng của Vương Gia Hân khiến cho Dược Khải Minh càng kích động.

Anh thở gấp gấp bàn tay đưa lên lau đi những giọt nước mắt không ngừng chảy xuống ở khoé mắt cô.

Vương Gia Hân mê muội, nhắm mắt lại cơ thể ửng hồng khiến anh không kìm lòng được đặt lên môi cô một nụ hôn.

Hai con người quấn lấy nhau họ không quan tâm đến mọi thứ xung quanh, bây giờ trong mắt họ chỉ có đối phương.

Thời gian như dừng lại, anh không biết anh đã muốn coi bao nhiêu lần, ở bên cạnh cô sự kiên nhẫn cùng thái độ lạnh lùng của anh luôn biến mất. Chỉ cần một cái nhìn mắt, nhũ mây của cô cũng khiến anh phải động lòng chú ý, dục vọng của anh chỉ đơn giản chạm vào tay cô cũng khiến nó bị nổi dậy.

Người con gái này là tất cả của anh, anh có thể mất tất cả nhưng cô thì không.

Anh yêu cô gái này đến điên cuồng!!!!

Nhẹ nhàng bế cô vào phòng tắm đặt cô nằm vào trong bồn, anh cẩn thận lau sạch người cô, anh vuốt nhẹ mái tóc cô, đặt lên trán cô một nụ hôn.

Anh cẩn thận đặt cô xuống giường, người con gái này đã cho anh tất cả, cô yêu anh nhưng lại sợ làm gánh nặng của anh nhưng cô đâu biết chia tay với cô anh sẽ càng đau khổ, anh không để ý cô có thể đi lại được hay không nhưng cô vẫn nhất quyết đòi chia tay.

Ngày mai lúc tỉnh lại cô sẽ rất chán ghét anh nhưng anh nhất định sẽ không rời xa cô. Thà để cô tức giận khóc lóc, đánh anh anh sẽ vẫn không chia tay.

Vương Gia Hân say ngủ đến tận buổi chiều, cô khó nhọc mở mắt.

Cảm giác đầu tiên truyền đến là một cổ đau đón từ hạ thân truyền đến. Cô chống tay khó khăn ngồi dậy. Khuôn mặt cô trở nên trắng bệch, rốt cuộc thì cô vẫn không chiến thắng được trái tim, hai người đã dây dưa với nhau như vậy sao cô có thể đi được đây. Hai người đã chia tay nhau anh lại dùng cách này để buộc cô bên mình.

Cô có thể rời khỏi được người đàn ông này sao.

Quay sang bên cạnh khuôn mặt cymar một người đàn ông đang say ngủ lại khiến tim cô đập loạn nhịp.

Người đàn ông này là người cô yêu, cô dành tất cả cho anh nhưng sao cô có thể khiến anh bị ràng buộc bởi một người ngay cả đi lại cũng không thể.

Nước mắt cô chực trào chảy xuống khuôn mặt hoàn mỹ góc cạnh của anh, khẽ động dậy rồi anh tỉnh dậy hình ảnh cô khóc khiến tim anh đau nhói.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Buông Tha Cho Em Đi

*****

Nói anh không yêu em

Nói anh là suy nghĩ bằng nửa thân dưới

Nói anh không quan tâm em

Nói anh đến với em là có mục đích

Thực chất em đang cố lấy ra hàng nghìn....hàng nghìn..... lý do để thuyết phục bản thân phải rời xa anh

*****

Vương Gia Hân sợ hãi đưa tay lau vội nước mắt, cô quay đi tránh khỏi ánh mắt của anh.

Dược Khải Minh ngồi dậy lau nước mắt cho cô, Vương Gia Hân oà khóc cô cúi mặt xuống không muốn đối diện với anh lúc này. Cô không biết mình tại sao lại có nhiều nước mắt đến vậy, cô luôn không kiềm chế được mà khóc trước mặt anh, từ lúc phát hiện ra chân của mình khó có thể đi lại, cô cúi mặt tránh ánh mắt lo lắng của anh dường như trở thành thói quen của cô rồi thì phải.

Dược Khải Minh nắm lấy cằm cô ép cô phải đối diện với anh:

"Sao lại khóc rồi???" anh nhả mặt nói với cô.

"Để em đi được không, xin anh đấy, đừng để em phải gặp lại anh" Vương Gia Hân cố gắng nói, khó khăn lắm cô mới thốt lên lời.

Dược Khải Minh khẽ vuốt nhẹ tóc cô, anh dịu dàng hôn lên mắt cô. Cô khóc nức lên, một tay ôm chặt lấy bụng, một tay chống xuống giường cố gắng lùi về phía sau.

"Đừng tránh xa anh.." giọng của anh trầm thấp xuống, dường như anh đang cầu xin cô.

Vương Gia Hân lắc đầu nguầy nguậy, cô càng lùi lại. Anh tiến tới nắm lấy tay cô kéo vào lòng, anh ôm chặt lấy cô.

Vương Gia Hân tiếp tục khóc, người đàn ông này cô đã hoàn toàn là của anh rồi,cô có thể bên anh không???

Chắc không rồi, cô không đáng với anh, cô phải rời xa anh càng nhanh càng tốt, càng sớm rời khỏi anh sẽ càng sớm tìm thấy hạnh phúc mới.

Nghĩ vậy, cô gạt phắt cánh tay anh ra khỏi người cô, cô cười khổ:

"Anh đã đạt được ý định rồi, không phải nên để tôi đi rồi sao!"

"Ý định, em có ý gì"

"Trình tiết của tôi anh muốn có không phải sao??? Anh có thể thả tôi đi được rồi"

Được Khải Minh tức giận, hai mắt anh vẫn lên tia máu, cô cho là anh suy nghĩ bằng nửa thân dưới, anh nói yêu cô thực chất là muốn ngủ với cô. Thật nực cười, lạnh lùng hôn lên môi cô như trừng phạt, tất cả những điều anh nói những việc anh làm cô thật không nhìn ra là anh yêu cô sao.

Đôi môi anh lạnh ngắt chạm vào môi cô, nói lạnh lẽo khiến Vương Gia Hân sợ hãi. Anh chưa bao giờ như vậy. Anh hôn cô dường như không có một tia ấm áp, anh như đang rất tức giận, nực cười đó không phải là điều cô muốn sao, sao tìm cô nó lại đau đến vậy.

Cô cố gắng tỏ ra mạnh mẽ trước mặt anh, cố gắng không cho nước mắt rơi đến khi anh lạnh lùng ra khỏi phòng cô bất lực ngã xuống đất đau khổ oà khóc.

Anh đã đi rồi, anh thật sự đã đi rồi, anh không cần cô nữa, anh không cần cô.

Cô không ngừng khóc, trong phòng cô khóc nức lên, phía sau cánh cửa một người đàn ông bất lực dựa vào cánh cửa

Anh tức giận dần biết cô nói không cần anh, những lời cô nói vừa rồi là cố tình, cô không muốn làm gánh nặng của anh, nên mới nói những lời như vậy là muốn anh thấy nản mà từ bỏ nhưng tại sao anh vẫn không kiểm chế được mà cấu gât với cô, làm cho cô sợ hãi, đã vậy còn bỏ đi ra ngoài.

Vừa nãy trong phòng có tiếng động, có phải cô lại bị ngã không anh muốn chạy vào xem cô bị sao không, cô có bị trầy da chảy máu ở đâu không nhưng khi xoay người định đi vào, chân anh chợt khựng lại, anh sợ rằng, vào trong đó. Cô sẽ nói những lời như chia tay, cô chán ghét anh anh sẽ không kiểm chế được mà làm tổn thương đến cô.

Bàn tay đưa lên rồi hạ xuống, anh vô lực dựa vào tường, đưa ánh mắt nhìn về phía cửa.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Cho Em Được Tựa Vào Anh, Chỉ Một Lần Nữa Thôi

*****

Đây sẽ là lần cuối em khóc trước mặt anh

Là lần cuối được tựa vào anh mà khóc

Là lần cuối được ăn món anh nấu

Là lần cuối được anh gấp thức ăn cho em

Em sẽ nhớ không bao giờ quên

*****

Vương Gia Hân như người mất hồn, cô không khóc không la hét chỉ lặng nhìn.

Đêm đã xuống, căn biệt thự tuần trước còn tràn ngập hạnh phúc, vang lên tiếng cười vui vẻ của anh và cô giờ bỗng trở nên im lặng.

Cô thần thờ ngồi trong phòng còn anh ở ngoài phòng cũng chẳng khác là bao. Hai người không làm gì, họ chỉ yên lặng suy nghĩ về những thứ đã qua, mọi chuyện giống như một giấc mơ.

Cô cứ nghĩ bị tai nạn, chân khó có thể đi lại, nói chia tay anh tất cả chỉ là một cơn ác mộng, chỉ cần cô tỉnh lại mọi chuyện sẽ khác, anh và cô vẫn sẽ ở bên nhau nhưng không, nó là sự thật, sự thật chính là cô đã chủ động chia tay.

Đêm xuống, anh chậm rãi đi vào phòng, Vương Gia Hân ngồi dưới đất cô tựa đầu vào tường, hai chân duỗi thẳng, trên người cô mặc một bộ váy trắng nhìn cô hết như một thiên thần.

Anh bước đến ngồi bên cạnh cô, đưa tay dịu dàng vén tóc cho cô, cô muốn tránh đi nhưng lại tham lam muốn được anh dịu dàng với cô lần cuối.

Hai người không nói gì, chỉ ngồi bên nhau mỗi người đang theo đuổi một suy nghĩ của bản thân.

Cô khẽ tựa vào vai anh, nước mắt lặng lẽ rơi, đã bao lần cô nói chia tay, nói không được mềm lòng, cô mà mềm lòng sẽ khiến anh không tìm được hạnh phúc nhưng hết lần này đến lần khác cô lại chính là người nuốt lời.

Cho cô được tựa vào anh lần này, chỉ một lần này thôi, cho cô lần cuối được ở bên anh, được nghe nhịp tim của anh, rồi cô sẽ đi cô sẽ không nản lòng một lần nào nữa.

"Anh à, em đói rồi, anh nấu cơm cho em được không" Cô nghẹn ngào nói với anh.

"Được, anh nấu cho em" Được Khải Minh vui mừng, có phải cô đã suy nghĩ lại, không muốn chia tay nữa phải không.

Anh bế cô lên đi xuống lầu, đặt cô ngồi xuống bàn ăn, anh mặc tạp dề vào bắt đầu nấu cơm cho cô.

Vương Gia Hân nhẹ nhàng mở điện thoại ra run rẩy bấm nút quay video, cô muốn ghi lại khoảnh khắc này.

Anh đứng đó ra dáng một người chồng đảm đang, tay cầm rau tay cầm dao, cô chỉ muốn thời gian như ngừng lại, để cô được ngắm nhìn anh mãi như vậy.

Anh xoay người mỉm cười nhìn cô, Vương Gia Hân khó khăn nheo miệng cười với anh, cất điện thoại đi cô ngồi phía trước nhìn anh đang gấp thức ăn vào bát cô.

Bữa cơm này là bữa cơm ngon nhất mà cô đã từng ăn, không phải vì bản thân cô mà vì đây là bữa cơm mà anh nấu, suốt lúc nấu cô thấy anh cười không ngừng, dường như anh rất vui.

Hai người vui vẻ ăn cơm giống như chưa có chuyện gì xảy ra.

Sáng hôm sau, Vương Gia Hân nhận lúc Được Khải Minh con đang say ngủ cô lén chụp một tấm ảnh rồi nhẹ nhàng rời giường, cô gọi điện cho bà Vương, nhờ bà đến đón.

Mẹ Vương rất nhanh đã đến trước cửa nhà, thấy Vương Gia Hân một mình ngồi xe lăn đi ra bà lên tiếng hỏi:

"Gia Hân, sao con lại đi một mình, Khải Minh đâu rồi?"

"Mẹ à, con muốn về nhà, con không muốn làm phiền anh ấy" Vương Gia Hân nói.

Bà Hà thấy cô không muốn nói nữa cũng không nói nhiều, bà đưa cô về nhà. Cô rất lạ không nói gì khiến bà Vương càng lo lắng. Về đến nhà, cô chỉ im lặng ngồi trong phòng cầm điện thoại lên nhìn màn hình rồi lại khóc, bà hỏi cô nhưng cô lắc đầu không nói

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Về Nhà

*****

Cuộc sống của anh

Tất cả đều là vì em

Anh cười vì em

Anh đau lòng là vì em

Anh nguyện nhận lỗi cũng vì người đó chính là em

Vì em anh có thể làm tất cả!!!!

*****!*****Được Khải Minh sau khi tỉnh lại, phát hiện ra bên cạnh trống trơn anh sợ hãi đi tìm cô.

Phòng ăn không có, phòng tắm cũng không.... anh cầm chìa khoá xe đi qua bàn ở phòng khách một tờ giấy được đặt dưới lọ hoa lôi kéo sự chú ý của anh:

"Em về nhà, anh không cần phải lo cho em, cũng không cần phải đến tìm em, anh biết mà dù anh đến tìm, em cũng sẽ không có đủ can đảm để gặp anh. Chúng ta chia tay rồi, mong anh sớm tìm được hạnh phúc.

Vương Gia Hân"

Được Khải Minh run run, nhìn tờ giấy nhấc cô để lại, trên mặt giấy có chút ẩm ướt, cô đã khóc, cô đã khóc rất nhiều, tại sao, anh làm nhiều chuyện như vậy nhưng cô vẫn lựa chọn chia tay, cô vẫn rời xa anh.

Anh cầm điện thoại gọi cho cô nhưng vang lên chỉ là tiếng nói máy móc, cô không nghe điện thoại của anh. Anh gọi điện thoại cho ba Vương thì biết được mẹ Vương đã đến đón cô về nhà. Ba mẹ Vương không khó để nhận ra giữa hai người có vấn đề.

Được Khải Minh chán nản kể cho ba mẹ Vương nghe chuyện của anh và cô, ba mẹ Vương khuyên anh nên để cho cô được yên tĩnh, để cô suy nghĩ. Anh biết hiện tại dù có đối diện với cô, cô cũng sẽ coi anh như người lạ, đứng trước cửa phòng, anh không đủ can đảm để đối diện với cô.

Anh một lần nữa đi xuống nhà, cô cần yên tĩnh để suy nghĩ mọi chuyện.

*****

Bây giờ cũng có một chuyện quan trọng không kém, ngày hôm qua khi Hương Ân theo Vương Tú vào frong sở cảnh sát, anh phát hiện ra Vương Tú cũng có liên quan đến vụ tai nạn của cô.

Người con gái này, anh biết Vương Tú rất ghét cô nhưng thật không ngờ dù sao cũng là hai chị em với nhau ả có thể thuê người đâm cô, khiến cô bây giờ muốn chia tay với anh.

"Nói, tại sao Vương Tú lại gặp anh" Được Khải Minh đã có đoạn băng ghi âm cuộc đối thoại anh muốn đưa cho cảnh sát ngay nhưng Hương Ân muốn anh phải nói chuyện với kẻ đã đâm vào cô. Như vậy mọi chuyện sẽ dễ giải quyết hơn, anh một lần nữa phải đến sở cảnh sát.

"Tôi...tôi...thật.....sự.....không.....biết.....ai.....là..... Vương Tú...." tên gây ra tai nạn run rẩy nói.

Bộp

Được Khải Minh đưa tay ra cầm lấy xấp tài liệu mà Hương Ân đã điều tra được ném mạnh lên bàn.

Hắn ta lau tay run rẩy cầm xấp tài liệu lên lần lượt đọc từng trang, càng đọc hai tay hắn càng run, đổ mồ hôi lạnh. Trên đó ghi đầy đủ thông tin cá nhân của hắn, hồ sơ bệnh án của mẹ hắn, ngay cả những vụ cướp gần đây của hắn nhưng món nợ mà hắn đã hứa với dân xã hội đen mà không có tiền trả, tất cả đều đầy đủ, không thiếu một chi tiết.

"Nếu không khai thật ra, chắc hắn không chỉ anh phải ngồi tù mà ngay cả mẹ già của anh sống cũng không được yên" anh khoanh hai tay trước ngực, nhàn nhạt lên tiếng.

"Tôi không thể nói được" Hắn ta cúi đầu nhỏ giọng nói.

"Anh nghĩ là anh không nói thì mẹ anh sẽ sống yên, tôi cũng không có bằng chứng buộc tội anh sao???"

Hương Ân đặt lên bàn một chiếc máy ghi âm:

"Tiền cô đã gửi cho mẹ tôi chưa"

"Tôi sẽ gửi, nhưng anh nhất định không được khai ra"

"Tôi sẽ chịu tất cả nếu cô đồng ý giúp tôi trả hết món nợ"

"Tôi đã nói thì sẽ làm"

Tên gây ra tai nạn sợ hết hồn ta quỳ rạp xuống đất:

"Tôi...tôi...sẽ khai....tất cả, xin anh hãy giúp tôi"

"Được rồi, chỉ cần anh chịu nói tất cả sự thật, tôi sẽ cố gắng giúp anh hết sức"Được Khải Minh nói.

Vương Tú tất cả là lỗi của cô, tôi sẽ bắt cô phải trả giá.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Nhớ Nhưng

*****

Thời gian....

Liệu có thể bù đắp

Liệu có thể chữa lành vết thương

Liệu có khiến trái tim người con gái quên được mối tình đẹp đẽ này

*****

Hai ngày trôi qua, anh gọi điện cô không bắt máy, nhắn tin cô không trả lời.

Nhìn con gái lớn như người mất hồn ông bà Vương sốt ruột, gắng hỏi cô nhưng cô không nói, chỉ thỉnh thoảng cô lại khẽ nói một mình

"Khải Minh"

Được Khải Minh ban ngày thì giải quyết việc công ty, tan sở anh lại đẩy nhanh việc diễn ra phiên toà xét xử. Ban đêm, anh lại ngồi trong phòng nghĩ đến cô.

Cố gắng làm việc để quên đi cô, nhưng lý trí vẫn ngừng nhớ đến.

Anh không biết phải làm như thế nào, Vương Gia Hân sẽ ra sao khi biết được chính em gái là người âm mưu, hãm hại cô.

Anh thực rất nhớ cô, nhớ nụ cười giọng nói nũng nịu của cô.

*****

Vương Gia Hân ngồi co chân trên giường, cô lại nhớ về anh rồi.

Đã cố gắng không nhớ đến anh, nhưng cô càng làm lại càng nhớ.

Đã hai ngày rồi, không biết anh bây giờ như thế nào.

Anh gọi cho cô rất nhiều lần, cô thực muốn bắt máy, nói chuyện với anh nhưng bàn tay đưa lên cô lại đặt xuống.

"Cạch!" tiếng cửa phòng bật mở, Dược Na bước vào, cô mỉm cười cố gắng che giấu sự mệt mỏi và nỗi nhớ nhưng trong ánh mắt.

"Chị Gia Hân, sao chị không nói chuyện với anh hai em?" Tiểu Na hỏi.

Vương Gia Hân khẽ vuốt tóc Tiểu Na, cô nói:

"Chị chia tay anh trai em rồi, sao có thể nói chuyện, gặp mặt anh trai em được" cô cười khô, đủ dùng cảm lắm cô mới bỏ đi được, sao cô có thể gặp anh.

"Chị Gia Hân, em đưa chị ra ngoài nhé, bác trai bác gái lo cho chị lắm đấy"

Vương Gia Hân nhìn xuống chân, cô có thể đi sao, ngồi xe lăn ra ngoài, cô không muốn vậy nhưng đã mấy ngày cô không hề ra khỏi phòng chắc ba mẹ lo cho cô lắm.

Nghĩ ngợi thế nào, cô ngần đầu nói:

"Đưa chị ra vườn hoa được không, chị muốn hít thở chút không khí"

Tiểu Na vui vẻ, đưa cô ra ngoài.

*****

Vương Gia Hân đứng trước khóm hồng nhưng, cô đưa tay chạm vào cành hoa, dòng suy nghĩ khiến cô quên đi cảm giác, ngay cả việc bị cành hoa đâm vào tay cô cũng không biết.

Một cảm giác quen thuộc chợt ủa về, cô nhớ ngày đi làm lúc đi pha cà phê cho anh, lúc bị bóng được anh nắm tay đến bây giờ cô vẫn nhớ như in cái cảm giác ấy.

Lúc đó cô bị bóng có anh lo cho cô, nhưng bây giờ thì sao, bị chảy máu thì phải tự mình lau, bị ngã cũng phải bầu nịu mà tự đứng dậy. Cô bật khóc.

Ông bà Vương đứng nhìn từ phía xa, đau lòng nhìn hai người, người con trai đứng từ xa lặng nhìn người con gái đang khóc nức nở.

Phải, người con trai đó chính là anh, anh dù cố gắng bao nhiêu cô cũng không chịu gặp mặt cách duy nhất để được gặp cô chính là nhờ tới tiểu Na.

Nhìn bàn tay vì gai đâm mà chảy máu, Dược Khải Minh bước lại gần quỳ xuống bên cô, đưa tay nắm lấy bàn tay anh lau đi vết máu.

Chợt bừng tỉnh, cô quay về phía anh. Hai mắt giao nhau, anh không do dự nhìn thẳng vào mắt cô, cô vội lảng tránh ánh mắt của Dược Khải Minh.

Vặn vẹo cố gắng thoát khỏi bàn tay anh, nhưng cô không còn đủ sức để chống lại, Dược Khải Minh vì sợ cô bỏ đi nên càng nắm chặt lấy cổ tay cô.

Anh nhìn cô:

"Đạo này, em khỏe không?" anh nói

"Tôi sống rất tốt, ngày nào cũng rất vui vẻ"

"Anh thì không tốt, ngày nào anh cũng nhớ đến cô ấy, lo cô ấy không chịu ăn cơm, sợ cô ấy lại kiếm một chỗ nào đó khóc một mình, gọi điện thì cô ấy không bắt máy, nhắn tin cô ấy không trả lời"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Vương Tú Là Kẻ Gây Tai Nạn

*****

Khó khăn lắm mới dám tiếp tục bước về phía trước

Anh lại bước đến nói cho em biết một sự thật kinh hoàng

Anh muốn em mãi chìm đắm vào nó không thể thoát ra được sao

*****

"Anh thích có thể ở lại, tôi xin phép vào trong nhà, thất lễ vì không tiễn" Vương Gia Hân định vào nhà, chợt Dược Khải Minh chặn xe lại.

Anh đối diện với cô:

"Em thật không nhớ anh chút nào sao?"

"Chúng ta đã chia tay nhau rồi, sao tôi phải nhớ anh"

Vương Gia Hân nói, giọng điệu có chút run rẩy.

Dược Khải Minh không tin những lời cô nói:

"Em nói dối, nếu không nhớ đến sao em phải trốn tránh anh"

"Tôi không có trốn tránh anh, chỉ là tôi muốn hít thở một chút không khí nhưng lại không thể ngờ lại có vị khách không mời này ở đây mà thôi"

"Không trốn tránh anh, được, nhìn thẳng vào mắt anh, nói cho anh biết, rằng em không hề yêu anh, hai ngày qua em sống rất vui vẻ, không một giây phút nào em có suy nghĩ nhớ đến anh, nói cho anh nghe đi" Được Khải Minh túm chặt lấy hai vai cô, lớn tiếng nói.

Nhìn thẳng vào mắt anh, cô chậm chậm lên tiếng:

"Tôi thật sự không còn yêu anh, vì vậy không hề nhớ đến anh một giây phút nào cả"

Được Khải Minh giận quá hoá cười, thì ra khi mà anh ngày ngày nhớ nhung mong chờ được gặp cô, thì cô lại không hề nhớ anh dù chỉ một chút.

Anh ngồi xuống, Vương Gia Hân nhìn anh hai người không nói gì.

Không khí im lặng khiến người ta cảm thấy sợ hãi, ngay khi Vương Gia Hân có ý đi vào nhà, anh lên tiếng:

"Vương Tú chính là kẻ gây ra tai nạn"

"Anh nói láo, con bé không thể làm như vậy"

"Không hề, tất cả là sự thật, kẻ gây ra tai nạn đã thú nhận với anh rồi, anh sẽ đem lời khai đó cho toà"

"Anh không thể,, nó là em gái tôi, anh không có quyền, nếu anh làm vậy tôi nghĩ chúng ta về sau không nên gặp nhau thì hơn"

"Em là đang uy hiếp anh"

"Phải, dù cho người gây ra tai nạn là ai, cũng không liên quan đến anh, mong anh hãy nhớ, chúng - ta - chẳng - là - gì - của - nhau - cả" Vương Gia Hân gần từng chữ.

Vương Gia Hân nói xong nắm chặt lấy hai bánh xe quay đầu, đi vào nhà.

Cô không muốn nghe thêm nữa, như vậy là quá đủ, cô sắp không đủ kiên nhẫn mà bật khóc trước mặt anh mất.

Được Khải Minh nhìn theo cô, anh không biết phải làm thế nào, anh không thể để người hãm hại cô được sống hạnh phúc, nhưng anh cũng không muốn vì chuyện này mà cô hận anh.

Anh chán nản trở về nhà với một mớ suy nghĩ hỗn độn, lựa chọn giữa tha cho Vương Tú với nỗi hận củ người con gái anh yêu.

Anh chọn bỏ qua cho Vương Tú.

*****

Vương Gia Hân trở lại phòng, cô gọi điện cho Vương Tú:

"Em ở đâu, về nhà đi, chị có chuyện muốn nói"

"Được" Vương Tú đáp vụt một câu rồi cúp máy, Vương Gia Hân cũng không bận tâm đến, cô bây giờ thật sự rất hỗn loạn.

"Tại sao rmlàm vậy?" Cô nói.

"Tôi chẳng làm gì cả" ả ta nói (cái bản mặt bà tôi muốn *cầm dép* ả ta: *trừng mắt* nhìn gì mà nhìn. Ad: *xách dép* ta đi trước. Nhớ đây ngoại truyện nhất định ta sẽ cho mi biết mặt)

"Tại sao thuê người đâm chị, kẻ đó đã nhận tội rồi"

"Xem ra...Được Khải Minh rất yêu chị...nhanh như vậy đã tìm được chứng cứ muốn tôi vào tù sớm vậy sao"

"Phải đó, là tôi thì đã sao" Ả ta nói tiếp.

"Vì sao???" Vương Gia Hân tức giận nói.

"Được rồi, cô thắc mắc mà phải không??" "Hôm nay tôi sẽ nói tất cả sự thật, tất cả ngay cả chuyện của mười lăm năm trước, chuyện bị lạc và cả...chuyện tai nạn này" Vương Tú tiến lại gần cô, nhìn thẳng vào mắt cô, lạnh lùng nói.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Cô Là Kẻ Giết Người

Vương Gia Hân gật đầu, cô cần phải biết sự thật, cô không muốn mình là người biết cuối cùng:

"Nói tất cả những gì mà em biết"

Vương Tú cười lớn:

"Tất nhiên, tôi sẽ nói cho chị biết tất cả"

*****

Như lời Vương Tú nói, thì ra hai người là chị em cùng cha khác mẹ.

Ông Vương ngày trước khi đã có cô một lần uống rượu say, không tự chủ mà qua đêm lại nhà của mẹ Vương TúTú, hai người phát sinh quan hệ, sau này phát hiện ra mang thai chính là Vương Tú.

Người phụ nữ đó muốn phá thai, ông Vương vì không muốn giấu bà Vương nên đã đem toàn bộ sự thật, nói cho bà biết.

Bà Vương ban đầu rất tức giận nhưng cũng không thể làm gì khác, bà mặc kệ tai tiếng bên ngoài vẫn tỏ ra như không có gì, nuôi lớn Vương Tú, dù cho người đời nói bà giả nhân giả nghĩa.

Mẹ của Vương Tú ban đầu không xuất hiện trước mặt Vương Tú nhưng dần già bà ta tìm cách nói cho Vương Tú biết sự thật.

Sau đó Vương Tú về nhà, nói chuyện với ông bà Vương họ thừa nhận tất cả nhưng khuyên cô tránh xa người đàn bà đó.

Họ nói mẹ của Vương Tú nợ nần xã hội đen, vay tiền của họ để đánh bạc.

*****

Một lần khi hai chị em cô đi chơi đột nhiên xuất hiện một đám xã hội đen lao ra tay cầm dao nhọn tiến đến phía hai chị em cô.

Vương Tú chạy đi tìm người tới giúp đến khi quay lại thì thấy mẹ của ả lao ra chắn trước mặt khiến cpn dao nhọn hoắt cắm thẳng vào tim người đàn bà.

Nói đến đây, Vương Tú khẽ liếc cô:

"Là tại cô, tất cả là tại cô, nếu không phải cô mẹ ruột của tôi sẽ không chết, bà ấy sẽ không bỏ lại tôi một mình"

Ả Vương Tú chạy tới hai tay nắm gân xanh bóp cổ cô, Vương Gia Hân đã sớm không còn sức nữa rồi, cô không chống lại, chỉ vài ngày mà hàng bao nhiêu chuyện xảy ra, cô không nhớ gì cả nhưng như cpo suy nghĩ tất cả lỗi lầm đều do cô mà ra.

Đến khi thấy Vương Gia Hân khó thở ả ta mới dần dần buông lỏng, Vương Gia Hân hoảng sợ khuôn mặt tím tái dần có chút màu hồng của sự sống.

Cô tựa người vào thành giường, laqys hết sức để nói:

"Tại sao, lại cố tình dẫn chị đi lạc"

Vô biết một đứa trẻ không chỉ vì một lí do như vậy mà đã có chủ định hãm hại cô.

*****

Thì ra năm đó, hai chị em cô đã gặp Dược Khải Minh.

Năm đó, Vương Tú tìm mọi cách bắt chuyện đi theo những nhẽo với Dược Khải Minh ddeuf không được anh chú ý tới.

Còn cô, lúc bé khá nhút nhát rất sợ nói chuyện với người lạ, mỗi lần hai nhà gặp nhau cô đều ngồi một chỗ im lặng lại khiến cho Dược Khải Minh để tâm tới khiến cho Vương Tú đem lòng đổ kị.

Sau đó cộng thêm hôn ước hai nhà sắp đặt cho anh và cô khiến cho ả ta vô cùng tức giận.

Ngày đó, khi đi công viên ả ta luôn đi theo nói chuyện nhưng chẳng ai chú ý đến ả lòng đó kị cùng với thù hận nghĩ rằng vì cô mà mẹ ả mới chết.

Ả đã dẫn cô đi ra chỗ đông người khiến cho cô bị lạc.

Đúng như ả mong muốn, cô đã bị lạc hai nhà dù có tìm kiếm như thế nào vẫn không thấy chút tung tích nào của cô.

Ả ta được mọi người trong nhà ngày càng quý mến, được hai nhà đồng ý hôn ước của ả với Dược Khải Minh.

Nhưng ả thật không ngờ cô lại xuất hiện, nên đã thuê người giết cô, cô không những không chết mà còn lấy lại được trí nhớ, đã vậy ả còn bị Dược Khải Minh tìm được chứng cứ.

Ả ta trừng mắt với cô, rồi tức giận đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Rời Khỏi Nơi Quái Quỷ Này

*****

Ngày lúc em đau khổ

Anh đã đến

Em rất vui rất hạnh phúc

Thật sự rất vui

Nhưng rồi thì sao

Anh để em chứng kiến một cảnh mà đến cuối đời chắc hẳn em cũng không thể quên

*****

Rất cuộc , mọi chuyện là như thế nào, tại sao cô lại không nhớ gì cả, nếu như đúng lời ả Vương Tú nói thì cô chính là kẻ đã giết người. Tại sao cô có thể giết người cơ chứ.

Lần này, cô không còn khóc mà không nói đúng ra là cô chẳng còn đủ sức để khóc nữa rồi, cô khóc quá nhiều rồi.

Cô đã từng suy nghĩ giả như Vương Tú lúc này giết chết cô đi, có thể cô sẽ tốt hơn là bắt cô phải sống trong dằn vặt như thế này.

Điện thoại, reo lên, cô bắt máy không để ý đến cả tên người gọi tới, Dược Khải Minh vui mừng, anh thật không nghĩ tới cô sẽ nghe máy của mình, nhất thời đứng dậy.

"Choang!!!"

Dược Khải Minh làm rơi chai rượu xuống sàn, khiến Vương Gia Hân hoảng sợ, trong lòng cô lo lắng gọi tên anh nhưng không có tiếng trả lời, cô vội vàng ra khỏi nhà bắt taxi đi đến chỗ anh.

*****

Vương Tú sau khi nói hết với Vương Gia Hân, ả ta dùng dùng chạy đến nhà anh, muốn hỏi rõ mọi chuyện, có thật là anh đã có chứng cứ tố cáo ả thuê người giết hại cô không.

Ả bấm chuông nhưng không có ai ra ngoài, tự mình đi vào, ả thấy anh đang say khướt luôn miệng gọi tên cô.

Ả tức giận, cho dù cố gắng bao nhiêu, làm đủ mọi chuyện nhưng cuối cùng người chẳng phải gì như Vương Gia Hân lại có tất cả.

Điện thoại vẫn có người đang nghe máy, ả đến gần nhếch miệng cười,

"Khải Minh, anh sao vậy anh tỉnh lại đi"

Ả lay người anh, nói thật lớn để cô nghe thấy, trong lòng cô ngày càng gấp gáp.

Cô sợ anh sẽ có chuyện.

Khó khăn vào nhà, đập vào mắt cô là cảnh một đôi nam nữ đang ôm nhau, cô kinh hãi, là anh gọi điện tới, còn không trả lời khiến cô lo lắng một mình nửa đêm đến chỗ anh vì lo cho anh, còn anh thì lại đi ôm em gái cô, người đã hại cô, miệng còn không ngừng lảm bảm:

"Vương..."

Cô chỉ nghe rõ chữ Vương, chợt cảm thấy ngực cười, người đang ôm anh ta là Vương Tú, anh có thể gọi tên cô sao.

Sẽ không, sẽ chẳng bao giờ có chuyện như vậy, cô không tin đây là hiểu lầm, nhìn Vương Tú cười vui vẻ như vậy trái tim cô như bị bóp nghẹn.

Tại sao, có nhiều người như vậy, sao lại chọn Vương Tú, tại sao lại chọn người rất hận cô để làm tổn thương cô chứ???

Cô quay người rời khỏi biệt thự, đem theo trái tim với đầy tổn thương, hàng ngàn đau đớn.

*****

Liếc về phía gương thấy không còn bóng dáng của cô, à ta cười lớn, vốn định bỏ đi nhưng không ngờ ông trời lại giúp à.

*****

Vương Gia Hân trở về mang theo một khuôn mặt đầy lạnh lẽo, cô không nói chuyện đã xảy ra, chỉ nói muốn sang Mỹ điều trị, cô rời khỏi cái thành phố nhộn nhịp mà nhiều đau khổ này ngồi trên máy bay đi đến một đất nước xa lạ, không ai quen biết.

Bắt đầu với một cuộc sống mới.

Có lẽ sẽ rất khó để quên anh nhưng cô biết thời gian sẽ chữa lành được vết thương này.

Không biết sau đó cô sẽ có được một cuộc sống hạnh phúc như cô đã từng mơ ước không nhưng cô nhất định phải rời khỏi cái nơi quái quỷ này.

Nơi này có quá nhiều kỉ niệm giữa anh và cô, những kỉ ức vui và cả những chuyện buồn, tất cả đều ở thành phố này.

Rời khỏi nơi này bắt buộc cô phải quên hết nó, quên hết cả những kỉ ức vui vẻ của hai người.

Cô nghĩ đây là cách tốt nhất để quên anh.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Những Tháng Ngày Không Anh

Sáng sớm của 1 năm sau.....Trong căn nhà vang lên tiếng khóc nức nở của một bé gái.

Một người con gái tầm 26 tuổi khuôn mặt xinh đẹp, mặc váy trắng tươi cười chạy vào phòng bế đứa trẻ lên, mẫn nguyện hôn lên má của đứa bé.

Người con gái đó là Vương Gia Hân.

*****

Một năm trước, cô một mình đến Mỹ đất nước xa lạ không một ai quen biết, để quên đi người đàn ông đó.

Cô quyết tâm phải đi lại như lúc trước, một tháng đầu tiên cô lao đầu vào việc điều trị, khó khăn tự mình đứng dậy, một lần đứng là một lần cô lại ngã xuống. Nhưng mỗi lần như vậy, cô lại nhìn vào điện thoại, nó cho cô động lực để đứng dậy bước tiếp.

Một tháng sau, cô nhận thấy bản thân có chút khác lạ, một mình đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe, ra khỏi bệnh viện, trên tay cô cầm tờ giấy màu mực xanh nổi lên trên màu của giấy trắng.

Bác sĩ nói, cô đã mang thai, đứa con này - là con của người đàn ông đó.

Cô vừa vui vừa buồn.

*****

Cô hoang mang nhất thời không biết phải làm thế nào . Trở về khu chung cư , cô vừa đi vừa suy nghĩ mà không hề nhận thấy phía trước có vật cản . Đến khi cô bừng tỉnh thì xô đã đâm vào một người đàn ông.

Anh ta nhăn nhó quay mặt lại cô luống cuống xin lỗi anh:

" Thật ... thật xin lỗi , anh có bị thương ở đâu không? " Cô nói

Anh ta ban đầu có vẻ giận dữ nhưng khi thấy cô luống cuống, sợ hãi anh ta cảm thấy bớt giận hơn trò chuyện vài câu cô biết được anh ta là hàng xóm nhà cô. Qua cách nói chuyện cô thấy anh ta khá hoà đồng ở một nơi xa lạ như thế này gặp được người như anh quả là rất khó, nếu hai người là bạn cuộc sống của cô về sau có thể sẽ vui vẻ hơn, cô sẽ không phải cô độc một mình nữa.

Anh ta nói anh ta tên Lã Tử Nam, năm nay 27 tuổi, đang làm kiến trúc sư, hiện tại đang sống cùng với em gái ở chung cư cô đang sống.

Vì cùng tầng nên anh ta ngờ ý muốn đưa cô lên nhà, Vương Gia Hân cũng không từ chối.

Từ hôm đó, cô có người bạn mới là anh.

Anh ta sau khi biết chuyện của cô, ngay cả chuyện cô đang mang thai thì rất tức giận, hàng ngày luôn lấy cớ chăm sóc vì cô mang thai, đưa cô đi dạo phố, cùng cô sắm đồ cho trẻ em, giúp cô đi điều trị.

Đã nhiều lần cô nói không cần, anh mặc kệ lời cô nói, vẫn đưa cô đi điều trị.

Anh trai đã vậy, ngay cả em gái của anh ta Lã Vân Nhi cũng nhiệt tình không kém.

Hai người họ ngày nào cũng chăm lo cho cô ngay cả từng bữa ăn, thau nhí rất tốt, việc đi lại của cô tiến triển rất nhanh.

Cuối cùng thì sau 6 tháng cô cũng có thể đi lại, không còn nhờ đến vật trợ giúp, cô đã đi lại được như lúc chưa từng xảy ra tai nạn.

Bụng càng ngày càng to, đi lại rất khó khăn, mỗi lần chạm vào bụng cô lại nhớ tới anh.

Đã nửa năm trôi qua, xem ra tình cảm của cô với anh không hề nguội đi, mà có lẽ nó đang ngày càng lớn dần theo thời gian.

Không biết liệu anh có nghĩ tới cô không, đã lâu như vậy, anh đã tìm được ai đem lại hạnh phúc cho bản thân chưa, hay anh cũng giống cô. Tình cảm không hề vơi đi.

Nghĩ đến đây, bất chợt Vương Gia Hân cười buồn, sao có thể chứ, năm đó cô đến gặp còn thấy anh ôm em gái mình mà gọi tên Vương Tú.

Làm gì có chuyện anh vẫn còn yêu cô.

Bàn tay chạm nhẹ vào gương mặt trên màn hình điện thoại, cô mỉm cười không hề biết ước mắt mình đã rơi từ bao giờ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Nỗi Nhớ

Cô lại nhớ đến anh rồi, rốt cuộc thì đến bao giờ cô mới có thể quên anh đây.

Hình ảnh người đàn ông đang ngủ say vẫn được cô đặt làm hình nền điện thoại, cô chưa từng có ý định sẽ thay đổi. Giống như trái tim này, vẫn chỉ hướng về một mình anh.

Cô đưa tay cầm điện thoại, mở đoạn video lúc trước, nước mắt lại chậm chậm chảy xuống:

Màn hình xuất hiện hình ảnh một người con trai, mặc tạp dề đang đứng trong bếp, trên môi là nụ cười, nụ cười ấy đi sâu vào tim của cô.

Người đàn ông ấy không ai khác, chính là anh - Dược Khải Minh - người đàn ông mà cô ngày đêm nhung nhớ - là cha của con cô.

Đoạn video này, không biết cô đã xem bao nhiêu lần, từng chi tiết cô đều như như in.

*****

Nhớ có lần, trong lúc điều trị cô vấp ngã, muốn đứng dậy cũng không được, cô thực rất muốn có anh ở đó, dịu dàng bế cô lên, ân cần hỏi han chăm sóc cho cô, nhưng rồi cô chợt nhận ra, anh không còn ở bên cô nữa, hai người đã chia tay rồi.

Cô cười khổ, những lúc ấy cô đều nắm chặt lấy điện thoại, coi nó như bùa hộ mệnh.

*****

Cuộc sống của cô, từ ngày phát hiện ra mình mang thai dường như tốt hơn rất nhiều, có bảo bối cô cảm thấy mình không còn cô đơn nữa.

Cuộc sống của cô như có thêm màu sắc.

Đang mải mê suy nghĩ, chợt điện thoại reo lên, Vương Gia Hân búng tỉnh, cô vội lấy điện thoại, bắt máy:

"Ừ, chị đây"

Phía đầu dây bên kia vang lên tiếng cười của Lã Vân Nhi:

"Chị Gia Hân!!! Chị qua nhà em đi"

"Được rồi, lát chị qua"

Vương Gia Hân cười, ngoài bảo bối nhà hàng xóm rất tốt với cô, vì vậy cuộc sống hiện tại của cô rất vui vẻ.

*****

Nhẹ nhàng xoa bụng, cô khẽ nói với bảo bối bé nhỏ:

"Bé con, chúng ta đi chơi chứ không?" cô cười rồi đứng dậy ra khỏi nhà.

Vừa vào nhà đã có một bàn tay lao tới xoa xoa bụng của cô:

"Em gái, có nhớ chị không" Lã Vân Nhi lém lỉnh nói.

"Em đó, còn chưa ra đời mà sao nhớ được" _ Vương Gia Hân bật cười.

"Em mau vào nhà đi, phụ nữ mang thai đứng lâu không tốt đâu" Lã Tử Nam nói vọng ra.

Lã Vân Nhi kéo Vương Gia Hân ngồi vào bàn ăn:

"Em đã nói không cần rồi à, anh làm vậy không thấy mệt sao?"

Cô nói, cô biết anh ta quan tâm tới cô, cô cũng biết tình cảm ấy không đơn thuần chỉ là tình bạn, cô không muốn anh đặt quá nhiều kì vọng vào cô. Vì cô biết, đời này cô chỉ yêu một người mà thôi, sẽ không bao giờ thay đổi.

Lã Tử Nam không nói gì, anh ta chỉ cười.

Hôm nay anh ta định sẽ tỏ tình với cô, anh không biết cô có đồng ý hay không, nhưng anh nhất định sẽ không bỏ cuộc.

*****

Ngay lần đầu tiên, anh đã muốn được làm bạn với cô, rồi khi biết về chuyện tình cảm của cô những chuyện mà cô đã trải qua, anh thực rất bội phục cô.

Đột nhiên trong đầu anh có suy nghĩ muốn được ở bên che chở, chia sẻ niềm vui với người con gái này.

Anh ta biết, thực ra cô vẫn rất yêu người đàn ông đó, cô thường nhớ tới anh, màn hình điện thoại cũng là ảnh của anh ta, Lã Tử Nam thực rất ghen tỵ với anh - Được Khải Minh.

Ghen tỵ vì được cô yêu, được cô dành cả trái tim cho anh, hẳn ta thật muốn gặp anh một lần, để xem người đàn ông đó hoàn hảo đến như thế nào mà khiến cô không thể quên được.

Nhưng dù có thế nào, anh đã quyết định hôm nay sẽ tỏ tình với cô, dù cho cô có từ chối hẳn.

Hắn vẫn sẽ tôn trọng cô, sẽ không oán trách, hay nặng lời với cô.

Chương 40: Lời Cầu Hôn Của Anh

*****

Chia tay rồi, anh sống thế nào

Có nhớ đến em không

Hay anh vẫn còn giận em

Em thì không tốt chút nào

Lúc nào anh cũng trong tâm trí của em

Quên anh em không làm được

Ngừng yêu lại càng không

Chỉ có thể càng ngày càng yêu, càng nhớ mà thôi

Phải làm sao để quên anh đây

*****

Suốt bữa ăn, Lã Tử Nam không nói một câu nào, thỉnh thoảng gắp lại nhìn cô, rồi cười, Vương Gia Hân chợt có dự cảm xấu.

Ăn cơm xong, hần ta ngộ ý đưa cô về, Vương Gia Hân cũng không tiện từ chối.

Vừa bước vào nhà Lã Tử Nam đột nhiên nắm lấy tay cô, một nỗi sợ trào lên trong cô.

Cô che giấu nỗi sợ cô lên tiếng:

"Tử Nam, anh ngồi đi"

Cô đưa tay rút lại.

"Gia Hân, anh có chuyện muốn nói"

"Có chuyện gì, anh từ từ nói, anh buông tay em ra trước được không?" Cô nói với hần.

Thấy co nhăn mặt, lúc này Lã Tử Nam mới dần dần nói lòng ray cô ra, đột nhiên hần ta quỳ xuống trước mặt cô, Vương Gia Hân lúc này thật sự là sợ hãi.

Cô vội nói:

"Anh đứng dậy đi, có gì từ từ nói"

"Gia Hân"

Lã Tử Nam gọi tên cô, rồi rút trong túi quần ra một chiếc nhẫn, giơ lên trước mặt cô.

*****

Một chuỗi kí ức lại ủa về.

Dược Khải Minh ôm cô vào lòng, trên tay anh cầm một chiếc nhẫn.

Anh hôn lên trán cô, hai tay siết chặt lấy eo của cô.

Anh chậm rãi nói:

Em có biết, nếu người đàn ông hôn lên trán chính là muốn bảo vệ người con gái đó, hôn lên môi như thay cho câu nói "anh yêu em", hôn lên mắt chính là anh sẽ mãi ở bên em, hôn lên cổ là anh muốn em, hôn lên tai là em thật quyến rũ, hôn lên tay là anh tôn trọng em, nắm tay là anh cần em, nếu ôm là anh cần em, còn ôm người con gái đó mà ôm chặt lấy eo chính là muốn nói..."

Vương Gia Hân cướp lời anh:

"Đừng lo, anh ở đây, sẽ mãi bên em," cô cười hôn lên môi anh, Dược Khải Minh bật cười, ôm chặt lấy cô.

"Gia Hân, lấy anh nhé"

Anh cười rồi nói tiếp:

"Sau này, anh sẽ mãi ở bên em, làm chồng của em, làm ba của con em, sẽ không làm em khóc, sau này, em không muốn nấu cơm anh sẽ nấu, em không muốn chăm con anh sẽ chăm con, em chỉ cần làm vợ anh, yêu anh vậy là đủ"

"Em yêu anh, nhiều hơn những gì anh nghĩ" Hai mắt cô ngập nước, nói:

"Em đồng ý"

Nói rồi cô nhào vào người ôm chặt lấy anh.

Dược Khải Minh nhẹ nhàng đeo nhẫn vào ngón tay cô, ầm ầm hôn nhẹ lên bàn tay cô.

Anh và cô hai người yêu nhau, còn dự tính cả tổ chức hôn lễ nhưng cuộc sống mà, cuối cùng hai người vẫn phải chia tay nhau.

Có ai biết lúc ấy cô hạnh phúc như thế nào.

*****

Kí ức đẹp đẽ mà đau khổ ấy chợt ủa về, Vương Gia Hân đứng đó, trước mặt Lã Tử Nam cô đưa tay vội lau nước mắt.

Nước mắt vẫn rơi không ngừng, nhưng cô cố cười.

Vừa cười vừa khóc, cô khó xử nói với hắn ta:

"Tử Nam, em xin lỗi, em không xứng với anh, thực ra, người mà em yêu từ trước tới nay vẫn chỉ có một mình anh ấy, về sau cũng vậy, anh....đừng làm em khó xử được không?."

Lã Tử Nam khuôn mặt trở nên nặng nề, hắn buông thõng hai tay, vẫn quỳ trước mặt cô.

"Em xin lỗi!!"

Cô nức nở nói.

"Không sao đâu, thực ra ngay từ lúc trước anh không nên làm vậy, làm em khó xử rồi, vậy ..em...nghỉ ngơi đi...anh....về...đây..."

Nói rồi, hắn ta đứng dậy, mỉm cười với cô, coi như không có chuyện gì, khi Lã Tử Nam về, Vương Gia Hân mới oà khóc.

Cô lại khiến người khác đau khổ, trước là anh bây giờ là Lã Tử Nam.

Lã Tử Nam ra về, hắn ta cố gắng nở nụ cười thật tươi giống như không có chuyện gì, đã biết trước cô không đồng ý nhưng hắn vẫn làm, để bây giờ khiến cả hai phải khó xử.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Tủ Thân

*****

Con người mà

Ai cũng sẽ có lúc cảm thấy cô đơn

Cũng có lúc cảm thấy tủi thân

Muốn được có ai đó ở bên

Chia sẻ vui buồn, an ủi hộ

Nhưng rồi...

Họ chợt nhận ra sẽ chẳng có ai làm vậy với họ

Hoặc là họ đã từng có nhưng giờ thì không

*****

Tối hôm đó, Vương Gia Hân thức suốt đêm cô không tài nào có thể chợp mắt được.

Cứ nghĩ cô sẽ cảm thấy có lỗi với anh nhưng nói ra cô cảm thấy nó nhẹ lòng hơn.

Suốt cả đêm người mà cô nhớ tới không phải là Lã Tử Nam mà là Dược Khải Minh, không phải là người vừa tỏ tình bị cô từ chối mà lại là người khiến cô đau lòng nhưng vẫn không thể ngừng yêu.

Vương Gia Hân đưa tay chạm vào chiếc nhẫn mà cô vẫn luôn đeo.

Nó minh chứng cho tình yêu của anh dành cho cô.

Không biết, sau này hai người có còn gặp nhau không.

Cô thực rất nhớ, rất nhớ anh, muốn được gặp anh lắm nhưng cô không thể.

*****

Tính ra cũng đã được nửa năm rồi, bụng cô ngày càng lớn, đi lại thật khó khăn, mỗi lần khám thai định kì. Nhìn ai cũng được chồng đi hay có người thân mà cô thấy ghen tỵ.

Giả như cô có đủ can đảm, cầm điện thoại lên gọi điện thoại cho anh, hạnh phúc nói:

"Khải Minh, hôm nay khám thai định kì, anh đi với em nhé"

Hay chỉ đơn giản báo cho anh biết sự tồn tại của đứa nhỏ:

"Khải Minh, em có thai rồi"

Vậy thì tốt biết bao, nhưng mỗi lần cầm điện thoại lên cô lại run rẩy hạ xuống, cô không dám đối diện với anh, mỗi lần như vậy hình ảnh anh ôm người con gái đó mà gọi tên cô ta, lại khiến cô tức giận, không muốn cho anh biết về đứa con này.

*****

Bàn tay cô chạm vào chiếc bụng đã nhô lên, chỉ còn hai tháng nữa thôi, một sinh linh sẽ trào đời, đứa bé này là lý do để cô tiếp tục sống.

Cô dịu dàng nói với đứa bé:

"Bảo bối của mẹ"

Cô đưa tay chạm vào khung ảnh chụp siêu âm của đứa bé:

"Khải Minh, đây là con của chúng ta, là con gái, em nhớ lúc trước anh đã từng nói con của chúng ta sau này sẽ hạnh phúc nhất, con gái sẽ xinh đẹp giống em, con trai sẽ mạnh mẽ giống anh, anh có vui không, anh sắp làm bố rồi đó"

*****

Càng nghĩ lại càng thấy tủi thân, anh đang ở đâu, có còn nhớ tới cô, mãi mê suy nghĩ cuối cùng cũng đến lượt vô vào khám.

Cô từng bước vào phòng khám, mỉm cười với vị bác sĩ.

"Con của tôi khoẻ chứ?" Cô nhìn vào màn hình siêu âm.

"Đưa bé rất tốt, thời gian này gần kề đến ngày sinh vì vậy cô phải đi thật cẩn thận, đừng đi quá nhanh, nếu có thể, thì đi đâu hãy cứ để anh nhà đưa đi đừng tự đi một mình"

Bác sĩ nói.

"Anh nhà" từ này sao dùng với cô được, bố đưa bé còn không biết sự tồn tại của nó mà.

Thấy cô không nói gì, vị bác sĩ đó lên tiếng:

"Cô này, cô nghe tôi nói gì không?"

"Tôi không sao, tôi sẽ cẩn thận" cô cười.

*****

Rời khỏi bệnh viện, hôm nay cô quyết định sẽ đi sắm đồ em bé

Tuy cô đã mua rồi nhưng vẫn thấy chưa đủ, còn một vài thứ cô chưa mua.

Bước vào quầy bán giấy trẻ em, cô để ý tới một đôi giấy nhỏ xinh màu hồng, cô mỉm cười, thử tưởng tượng đứa bé chấp chững biết đi, từng bước từng bước mà không khỏi bật cười.

Cô túi lớn túi nhỏ đi vào thang máy, chợt khựng lại, Lã Tử Nam đang ở phía trước, sau ngày hôm đó hai người chưa có nói chuyện.

Đang loay hoay, Lã Tử Nam bước lại về phía cô, cô nở nụ cười với anh, như chưa có chuyện gì.

Anh giúp cô xách đồ, thấy anh bình thường như vậy, cô cũng cảm thấy đỡ áy náy phần nào. Hai người nói chuyện rất vui, mọi chuyện ngày hôm ấy như chưa từng xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Anh Nhớ Em

Đã hơn nửa năm, Dược Khải Minh vẫn vậy, ngày anh lao đầu vào công việc., còn đêm anh lại một mình đối diện với bốn bức tường nghĩ đến cô.

Anh cho đó là hình phạt mà anh đáng phải nhận

*****.

Ngày hôm sau, khi anh tỉnh lại phát hiện phía bên cạnh có người nằm, anh kinh ngạc nhìn sang là Vương Tú, trên người cả hai không mặc gì.

Anh mơ hồ, nhớ lại nhưng chẳng nhớ được gì.

Anh hận bản thân mình, yêu cô như vậy, không muốn rời xa cô như vậy nhưng lại không biết làm cách nào để níu giữ cô, đã vậy còn ngủ cùng người con gái khác, không ai khác mà lại chính là em gái cô.

Anh thấy mình là kẻ tội tệ, không xứng đáng có được hạnh phúc.

*****"

Ba Dược, mẹ Dược muốn anh đi xem mắt họ không muốn thấy anh suốt ngày chỉ biết có làm việc nhưng anh đều từ chối.

Đơn giản người anh yêu vẫn chỉ có cô, anh vẫn yêu cô còn nhiều hơn trước.

*****

Mãi suy nghĩ mà ngay cả có người vào phòng mà anh cũng không biết, lúc này anh mới chợt nhận ra Vương Tú đã vào phòng của anh.

"Ra ngoài!!!" Anh hờ hững nói. Từ ngày hôm đó, ả ta bám diết lấy anh không buông, tìm đủ mọi cách ả vẫn bám theo, vậy nên anh mặc kệ cô ta, không

nói chuyện cũng coi ả như vô hình.

"Anh đi ăn cùng em đi??" Ả ta nói.

Anh không đáp, lạnh lùng xem tài liệu.

*****

Ả Vương Tú trong lòng như lửa đốt, đã lâu vậy anh vẫn không hề để ý đến ả, ả hàng ngày đều tới vậy mà anh vẫn thờ ơ, khiến ả không khỏi tức giận, dường như quá giới hạn chịu đựng của ả rồi, ả hét lớn:

"Dược Khải Minh!!! Rốt cuộc anh muốn thế nào, tôi làm nhiều như vậy, quan tâm anh đến vậy tại sao anh vẫn không yêu tôi, nửa năm rồi sao anh không quên cô ta đi, cô ta đã bỏ anh rồi, đừng mơ mộng nữa chủ tịch Dược" ả nói rồi cười to, hôm nay ả nhất định sẽ nói hết, ả chịu đủ rồi.

Dược Khải Minh thấy ả nói vậy, không to ra tức giận, mà còn thấy vui vẻ hơn, anh nói:

"Phải tôi mơ mộng, người trước giờ tôi yêu chỉ mình cô ấy là Vương Gia Hân - cô nghe rõ đây là Vương Gia Hân không phải Vương Tú, vì vậy mau chóng rời khỏi đây, đừng xuất hiện trước mặt tôi một lần nào nữa"

Vương Tú nghe vậy đã tức giận nay còn tức giận hơn ả, ả vơ lấy túi xách, hét lớn:

"Anh nhất định sẽ không hạnh phúc, tôi nguyện rửa những người anh yêu phải chịu đau khổ giống như tôi"

Nói xong, ả cười như dại rồi ra khỏi phòng.

Nhận viên nhìn thấy ả ra ngoài bị anh lớn tiếng nói, thì không khỏi vui mừng, cuối cùng thì mỗi ngày họ cũng yên ổn, họ không phải mỗi ngày nhìn thấy ả nữa.

*****

Trong phòng, Dược Khải Minh đặt xấp tài liệu xuống bàn, hai tay day day trán, anh thực sự rất mệt mỏi, cô đã đi đâu, tại sao phải trốn tránh anh, cô có biết như vậy anh sẽ rất đau không???

Liệu cô còn nhớ tới anh.

*****

Anh đứng dậy, cầm lấy áo vest mặc vào rồi lái xe phóng đi.

Anh về nhà, bước vào căn phòng lúc trước họ ở, nơi đây có rất nhiều kỉ niệm của hai người.

Từ ngày cô bỏ đi, căn phòng này anh luôn tự tay dọn dẹp, từng đồ vật cô đặt ở đâu anh đều giữ nguyên, anh muốn nó vẫn như lúc cô còn ở đây..

Cầm khung ảnh lên, bất giác anh mỉm cười.

Bức ảnh này, là anh chụp trộm lúc cô đang ngủ, khuôn mặt cô dịu dàng, hai nhắm nhắm lại, hàng mi cong người con gái này, có vị trí rất lớn trong trái tim anh, anh yêu cô hơn cả bản thân mình.

Còn kia, là bức ảnh lúc cô đi siêu thị, anh ở phía sau đẩy xe đi theo cô, cô mặc một bộ váy trắng mỉm cười hạnh phúc nhìn anh.

.....

Rất nhiều, rất nhiều bức ảnh hai người đã chụp với nhau, lúc ấy thật hạnh phúc, hai người còn dự tính cả đám cưới nhưng đâu ngờ ông trời lại trớ trêu bắt hai người phải chia tay.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Sinh Non

Bụng càng ngày càng lớn, cũng đã gần đến ngày sinh, Vương Gia Hân lo lắng không thôi.

Đứa con này là kết tinh của anh và cô, cô đã chờ rất lâu rồi, cuối cùng đứa bé cũng sắp chào đời.

Một mình ở đất nước xa lạ, phải tự mình sinh con, cô muốn có anh ở bên cạnh.

Không biết anh giờ ra sao???

Liệu khi biết có sự tồn tại của đứa bé này, anh có cảm thấy vui mừng?

*****

Hôm nay đang lúc ngấm đồ của em bé, đột nhiên bụng cô đau nhói, cô vội vàng vợ lấy điện thoại gọi xe cấp cứu.

Cô đau lắm, ôm lấy bụng cô nằm co người trên giường, mồ hôi ướt đẫm, cô rất sợ, đứa bé này là tất cả của cô, cô không muốn có chuyện gì xảy ra với đứa trẻ.

*****

Xe cấp cứu đến, Vương Gia Hân nhanh chóng được đẩy vào phòng cấp cứu, trong lúc lo sợ nhất tay cô vẫn nắm chặt điện thoại có hình ảnh của anh.

*****

Cô đau lắm, muốn có anh ở bên, cô thực sợ hãi, đứa con là sinh mạng của cô, cô cần nó được sống.

Nắm chặt lấy tay vị bác sĩ, cô nức nở nói:

"Bác sĩ, xin hãy cứu con tôi, đừng để nó xảy ra chuyện, tôi xin ông"

Vị bác sĩ trấn an cô:

"Cô à, xin hãy bình tĩnh, tôi sẽ cố gắng hết sức, cứu người là việc của chúng tôi"

Vương Gia Hân gật đầu liên tục, cô nhìn điện thoại, người đàn ông trong đó giúp cô trấn tĩnh lại.

Dần dần, mắt cô dần khép lại, thuốc mê đã ngấm, cô từ từ chìm vào giấc ngủ.

****

Sau 3 tiếng, Vương Gia Hân dần tỉnh lại, lúc tỉnh dậy cô đã nằm trong phòng bệnh.

Theo bản năng cô đưa tay chạm vào bụng, đứa nhỏ.....đứa nhỏ ở đâu. Cô hốt hoảng ôm lấy bụng khó khăn ngồi dậy.

Bụng cô không có đứa nhỏ vậy con cô....con của cô đang ở đâu???

Ngay lúc cô đang hốt hoảng, lo sợ thì cửa phòng chợt mở ra

Lã Tử Nam, cũng Lã Vân Nhi bước vào. Nhìn thấy cô, Lã Tử Nam bước vội đến bên cô:

"Gia Hân, em vừa phẫu thuật xong, nằm xuống nghỉ ngơi đi" anh ta nói.

"Tử Nam, Vân Nhi con của em đâu rồi???" Cô nức nở nói.

Lay lay cánh tay anh.

"Em bị sinh non, hiện tại đứa trẻ đang được chăm sóc đặc biệt, bây giờ em mau nghỉ ngơi đi"

Nghe câu nói của anh, Vương Gia Hân thấy nhẹ nhõm hẳn, may quá, con cô đã không sao rồi.

"Con em khỏe chứ"

"Gia Hân, anh có chuyện muốn nói, em phải chuẩn bị tinh thần"

"Chuẩn bị tinh thần??? Anh có ý gì. Nói cho em biết đi, xin anh đấy" Vương Gia Hân lo sợ, chuẩn bị tinh thần, chuẩn bị cái gì chứ.

Con của cô chỉ là sinh non thôi mà, chẳng lẽ đứa bé còn mắc bệnh gì. Cô nhớ lúc mang thai cô đâu có mắc bệnh gì đâu. Tại sao đứa bé lại bị bệnh???

Không thể, không thể nào.

"Đứa bé bị bệnh huyết tán, cần phải truyền máu gấp, mà hiện tại máu của đứa trẻ lại thuộc loại hiếm, kho máu không có, họ muốn em liên lạc với ba của

đứa trẻ, nếu kéo dài thời gian có lẽ đứa trẻ sẽ không sống được!!!" Lã Tử Nam khó khăn mở miệng.

Bác sĩ bước vào, cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người:

"Cô thấy sao" Vị bác sĩ đó hỏi.

Cổ nức nổi đau của vết thương, cô nhìn bác sĩ, cô hỏi:

"Bác sĩ, con của tôi không bị bệnh đúng không??? Là nhầm thôi, con của tôi không có bệnh"

Nói là không đi, làm ơn xin hãy nói là nhầm lẫn thôi, cô không ngừng lẩm bẩm trong đầu. Hãy nói là do nhầm lẫn con cô không hề bị bệnh, nó rất khỏe.

Vị bác sĩ chậm rãi nói:

"Cô à, chúng tôi đã tiến hành xét nghiệm rồi, đứa trẻ bị bệnh huyết tán, mong cô bình tĩnh lại, suy nghĩ có nên liên lạc với cha đứa bé không, đứa trẻ đang rất cần máu"

"Bệnh huyết tán, có nguy hiểm lắm không???" Lã Văn Nhi nói.

"Bệnh này xảy ra là do nhóm máu của hai mẹ con không hoà hợp với nhau, thường sẽ xảy ra ở lần sinh thứ hai nhưng cũng có những trường hợp xảy ra giống như cô đây"

Vị bác sĩ đó lại nói:

"Vì sinh non, nên đứa trẻ càng gặp nguy hiểm hơn, thông thường vì hai máu không hoà hợp đứa bé sẽ bị thiếu máu, vì vậy chúng ta cần tiếp máu khẩn cấp cho đứa trẻ. Đứa bé sau đó sẽ tự tiến hành trao đổi chất trong cơ thể, lượng máu càng nhiều, đứa bé càng khỏe khả năng trao đổi chất trong cơ thể càng tăng lên, như vậy sau khoảng thời gian nguy hiểm này đứa bé sẽ trở về với cuộc sống bình thường, giống như bao đứa trẻ khác, như chưa hề có bệnh"

"Nhưng nếu như không kịp thời tìm ra được lượng máu để tiếp cho đứa bé thì gia đình nên chuẩn bị tinh thần" Vị bác sĩ nói.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Gọi Điện

Tâm trạng sợ hãi, Vương Gia Hân vội vàng vợ lấy điện thoại ở bên cạnh, không do dự bấm ngay số của anh, đầu dây bên kia sau một hồi chuông cuối cùng cũng đã nhắc máy:

"Được Khải Minh nghe!!!" Anh vừa nghe vừa lật tài liệu, mà chẳng để ý tới số điện thoại gọi đến.

Chờ mãi mà không thấy người đáp trả, anh nhăn mặt giờ điện thoại lên xem người gọi: "Vợ Yêu"

Dòng chữ này, số điện thoại này đã lâu lắm rồi anh mới nhìn thấy, anh vui mừng áp điện thoại, vội nói:

"Gia Hân!! Là anh, anh thật sự rất nhớ em, em ở đâu, trở về đi" anh nói một tràng dài, tay cô cầm điện thoại bắt đầu run rẩy.

Cô thấy hối hận khi đã gọi điện, giọng nói ấy vẫn như ngày nào, lạnh lùng nhưng tận sâu trong đó tình cảm anh dành cho cô, cô đều cảm nhận được.

Nước mắt chảy xuống mà không hay, cô run rẩy, tắt vội máy.

Cô bật khóc, cô không biết phải làm sao, cô cần anh nhưng khi nghe thấy giọng nói đó, tim cô lại đau nhói, trong đầu cô lại xuất hiện hình ảnh anh và Vương Tú đang ôm nhau trước mặt cô.

Cô lại không đủ dũng cảm.

*****

Cô muốn gặp con của cô ngay lúc này, khó khăn đứng dậy, cô từng bước đi đến phòng dành cho trẻ sơ sinh.

Lã Từ Nam cùng Lã Vân Nhi đã ra ngoài, cô một mình đến phòng trẻ, vừa đi trong đầu cô không ngừng vang lên giọng nói của anh khi này.

Rốt cuộc thì cái khái niệm, thời gian sẽ lãng quên tất cả là sai, cô cứ nghĩ cô đã quên được anh nhưng không cô vẫn còn rất yêu anh. Còn nhiều hơn trước.

*****

Con gái của cô, đứa con bé bỏng, chắc hẳn con phải đau lắm, mẹ phải làm gì bây giờ, mẹ không đủ can đảm để gặp ba, mẹ phải làm gì đây.

Vương Gia Hân ngồi sụp xuống mặt kệ việc động chạm vào vết mổ, cô gục mặt vào đầu gối khóc nức nở.

Một mình đi, lại một mình về phòng, cô như người mất hồn, rồi chợt cô nhớ ra, Dược Khải Minh cũng có em gái.

Cô vội lấy điện thoại, gọi cho tiểu Na. Nói chuyện với anh thì cô không đủ can đảm nhưng nếu nhờ Dược Na thì tiểu Na cũng sẽ hiểu cho cô, mà sẽ không nói với anh.

"Tiểu Na, là chị" Cô nói.

"Chị Gia Hân, đúng là chị rồi, chị đã đi đâu vậy, bây giờ chị ở đâu?" Dược Na sốt ruột hỏi.

"Chị có chuyện muốn nói, em đừng nói với anh em được không???" Vương Gia Hân nói.

"Chị ở đâu, em sẽ đến" Tiểu Na hỏi.

"Chị ở Mỹ, em sang với chị được không, đừng nói với anh ấy!!!" Vương Gia Hân nức nở. Bây giờ cô rất rối, cô không biết phải làm gì.

"Chị chờ em, em sẽ sang bên đó ngay, chị đừng khóc" Tiểu Na khuyên nhủ cô, vừa nói vừa vội lấy túi xách ra khỏi công ty.

*****

Về đến nhà, chẳng nói chẳng rằng con bé vội ngay lấy hộ chiếu, chuẩn bị hành lý, vừa làm vừa tranh thủ nói với bà Dược:

"Mẹ à, bạn con bên Mỹ xảy ra tai nạn, con sang đó chăm sóc cô ấy, mẹ đừng lo lắng nữa"

"Bạn con, sao lại ở bên Mỹ?" Bà Dược gắng hỏi.

Dược Na ôm lấy bà, nũng nịu:

"Mẹ à, bạn con vừa sang đó tháng trước, giờ bị tai nạn, con lại không đi thăm" Tiểu Na giải thích.

"À, mẹ này, chuyện con sang đó mẹ đừng nói với anh hai nha" nói rồi cô nịnh hót hôn lên má bà Dược.

"Con sang đó, phải biết chăm sóc bản thân, nếu không thì mẹ sẽ sang đó, nghe chưa" Bà Dược cẩn thận dặn dò.

"Con biết mà, bây giờ con phải đi gấp, ba mẹ anh hai ở nhà nhớ giữ gìn sức khỏe, con đi đây"

Nói rồi, nó chạy ra khỏi nhà, lên taxi nhanh chóng ra sân bay.

*****

Ở Mỹ, Dược Na gọi điện cho cô thì nghe được tin cô đang trong bệnh viện, nó lo lắng, vội vàng đến bệnh viện.

"Chị Gia Hân, sao chị lại ở bệnh viện"

Vừa bước vào phòng, tiểu Na nói vội không ngờ lại thấy Vương Gia Hân đang ngồi trên giường bệnh lặng lẽ khóc.

"Chị sao vậy???" Đừng khóc nữa" Tiểu Na chạy lại ôm lấy cô.

"Nói cho em biết đi"

"Không có gì, chị dẫn em đi gặp một người" nói rồi cô lấy tay lau đi nước mắt, bây giờ cô phải thật mạnh mẽ.

Cô xoay người định bước xuống giường, thì tiểu Na vội ngăn lại:

"Chị cẩn thận, để em đi lấy xe lăn"

Vương Gia Hân phì cười, cô thế nào mà lại quên mất chưa nói với tiểu Na rằng cô đã có thể đi lại.

"Tiểu Na, chị đi lại được rồi, không cần phải ngồi xe lăn nữa" cô mỉm cười, nói.

"Cái gì, chị đã đi lại được rồi sao, vậy mà em cứ tưởng..." Tiểu Na vui mừng nói lớn.

"Sao chị lại ở bệnh viện"

Tiểu Na ôm lấy cô, không cẩn thận đã chạm vào vết mổ, khiến cô đang cười chợt nhăn mặt lại.

"A....." cô kêu khẽ.

"Em xin lỗi, chị bị sao không"

"Không sao, chỉ chạm vào vết thương mới mổ thôi" Vương Gia Hân cố gượng cười, không muốn Tiểu Na phải thêm lo lắng.

"Chị dẫn em gặp một người" Nói rồi, cô đứng dậy, từng bước, từng bước thật chậm dẫn Tiểu Na đến khu chăm sóc trẻ sơ sinh đặc biệt.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Gặp Mặt

Dược Na đi Vương Gia Hân đến phòng chăm sóc đặc biệt. Cô chỉ vào một lồng kính:

"Đó là con gái của chị" "Con của chị, với ai, chị với anh hai chia tay có hơn năm, lẽ nào đứa bé này là con của anh hai" Dược Na nói "Nó là con của chị, là cháu của em" cô cười, nhìn Tiểu Na như vậy, chắc chắn là đang rất sốc. Tiểu Na nhìn đứa bé, nhìn đứa bé rất ốm, còn phải nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt, ý ta trực 24/24. Rốt cuộc tại sao cháu của Tiểu Na lại phải dùng máy thở chứ.

Lẽ nào đứa bé bị bệnh gì đó??? Dược Na trầm nghĩ.

"Chị à, đứa bé sao phải dùng máy thở vậy?" "Nó bị bệnh huyết tán, cần truyền máu gấp, nhưng mà anh em lại thuộc nhóm máu hiếm, chị không tìm được ai khác, Tiểu Na em có thể hiến máu không???" Vương Gia Hân nhìn đứa trẻ nằm thoi thóp trong lồng kính, đang từng giờ từng phút đấu tranh giành sự sống, lòng cô đau nhói, cô nói "Đương nhiên rồi, dù có lấy hết máu của em em cũng tình nguyện, nhưng sao chị không nói với anh em" Dược Na thắc mắc hỏi "Chị không đủ dũng khí đối diện với anh trai em" Vương Gia Hân nói lên tiếng lòng của mình. Nếu đủ dũng khí để tiếp nhận sự thật, thì cô cũng đã không phải bỏ sang Mỹ như thế này. "Lát nữa, em sẽ đi lấy máu, chị đừng lo lắng nữa, bây giờ chị về phòng nghỉ trước đi" Dược Na nói. Nói rồi, nó đi cô về phòng, trước khi đi còn ngoảnh lại nhìn đứa cháu nhỏ trong lồng kính.

Nó đang suy nghĩ xem có nên nói cho anh hai biết tin không.

****Trở về phòng, vừa ngồi xuống ghế Dược Na đã không kìm được tò mò hỏi cô:

"Thời gian qua, chị sống tốt không, một mình mang thai không có người chăm sóc, chị vất vả rồi" Vương Gia Hân cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng, cô không còn lo không có máu để tiến hành phẫu thuật cho con nữa, con của cô đã được cứu rồi, cô kể hết mọi chuyện đã trải qua cho Tiểu Na nghe.

Từ chuyện tối hôm đó, chính mắt cô đã nhìn thấy anh ôm Vương Tú trước mặt cô trong khi anh vừa mới gọi điện nói yêu cô, chuyện cô gặp Lã Tử Nam, được anh và em gái chăm sóc, rồi cả chuyện cô đã phải nỗ lực, điều trị khó khăn như thế nào để có thể đi lại như ngày hôm nay.

Dược Na thật không ngờ Vương Gia Hân đã phải chịu nhiều đau khổ như vậy, nó ôm lấy cô, an ủi:

"Không sao rồi, mọi chuyện bây giờ đã qua, chị phải sống thật tốt, còn có con của chị cháu của em nữa mà" Cô cười, đưa tay lau nước mắt. Lúc này, cửa phòng bệnh chợt mở ra, một người con trai cao lớn, khuôn mặt góc cạnh bước vào, tươi cười nói:

"Gia Hân, em đã đỡ chưa???" "Em đỡ nhiều rồi, anh không cần ngày nào cũng phải đến vậy đâu, em làm phiền anh nhiều rồi!!!" "Anh đã nói là không sao rồi mà... còn đây là?" anh ta nhìn về phía Tiểu Na hỏi. Tiểu Na tươi cười đứng dậy, như lời Chị Gia Hân nói thì đây chính là người giúp đỡ cô khi ở bên Mỹ, Tiểu Na thăm đánh giá anh ta.

"Chào anh, em là Dược Na, em của Anh Khải Minh, anh có thể gọi em là Tiểu Na" "Anh là Lã Tử Nam, rất vui được gặp em" Anh ta cũng tươi cười đáp lại. Qua cách nói chuyện, Tiểu Na thấy Lã Tử Nam là một người rất tốt bụng, còn rất quan tâm đến cô, nhưng sự quan tâm đó Tiểu Na nhận thấy nó đã vượt qua mức tình bạn, nó lo lắng nhaoong biết Vương Gia Hân có nhận ra không, nếu chị ấy nhận lời với Lã Tử Nam thì anh nó phải làm sao???

Anh nó từ lúc cô bỏ đi, thì đã thay đổi rất nhiều, ít nói, ngay cả nhà cũng ít về hơn, anh vẫn còn yêu chị rất nhiều, nhất định nó phải nghĩ cách để giúp anh

trai nó mới được

Vừa nói chuyện, Dược Na không ngừng suy nghĩ trong đầu.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Phân Vân

Lã Từ Nam thấy hai chị em lâu ngày mới gặp lại, nói chuyện cũng quên hết thời gian, anh cũng không làm phiền họ nữa.

Thấy Lã Từ Nam đã về, Tiểu Na dò hỏi:

"Chị Gia Hân, anh ấy tốt nhỉ!"

"Ừ, lúc chị vẫn còn điều trị, chị gặp anh ấy, anh ấy chu đáo lắm, lúc biết chị mang thai anh ấy còn mua cả sách về để học cách chăm sóc phụ nữ có thai, anh em nhà họ rất tốt!!!" Vương Gia Hân đáp.

"Vậy anh ấy có ý gì với chị không???"

Nghĩ ngợi hồi lâu, cô nói:

"Trước đây một tuần, anh ấy có tỏ tình với chị..." cô nhìn Tiểu Na rồi nói tiếp:

"Nhưng mà chị từ chối rồi, bây giờ chị chỉ quan tâm đến con của chị, còn lại đối với chị không còn quan trọng nữa rồi"

"Vậy.....chị...có còn yêu anh em không???" Anh ấy vẫn còn đang tìm kiếm chị"

Vương Gia Hân chột sững lại, nhưng rất nhanh cô đã che giấu được, cô cười to:

"Đương nhiên là chị không còn yêu anh em nữa, anh ấy chắc cũng đã tìm được hạnh phúc riêng rồi"

"Ai nói với chị vậy, anh em ngày nào cũng lao đầu vào làm việc, tối về anh lại ngồi nghĩ đến chị, ba mẹ bao lần muốn anh đi xem mắt, anh em đều không đi, anh ấy yêu chị nhiều lắm"

"Bọn chị bây giờ đã là quá khứ rồi" cô cười buồn.

"Chị Gia Hân, em xin lỗi, em không cố ý làm chị nhớ lại" Tiểu Na chột nhận ra cô có vẻ buồn đi, thấy mình đã lỡ lời, Tiểu Na nhanh chóng đổi chủ đề:

"Haha, bỏ đi, chị đã nghĩ đặt tên em bé là gì chưa???"

"Chị đang nghĩ, em cũng nghĩ xem nên đặt là gì đi" Vương Gia Hân nói.

****

Một dòng kí ức lảng vảng trong đầu cô.

"Anh này,sau này anh muốn có con trai hay con gái" Cô hỏi anh.

"Con nào mà chẳng là con, anh thích cả hai" anh ôm lấy vai cô, cưng chiều hôn lên trán cô.

"Em thích con gái hơn"

"Nếu con trai sẽ đặt là Dược Minh Phong, còn con gái sẽ đặt là Dược Vân Du được không???" anh cười.

*****

"Đặt là Vương Vân Du đi, được không???" Vương Gia Hân mỉm cười..

"Được đó, bây giờ chị nghỉ đi em sẽ đi gặp bác sĩ, em muốn nhanh chóng đi lấy máu"

"Vậy em đi đi, chị chờ em" Cô nói.

*****

Dược Na ra khỏi phòng, nó đang suy nghĩ xem có nên báo cho anh không??? Nhưng nó lại sợ, khi biết chuyện cô sẽ lại bỏ trốn một lần nữa.

Báo cho anh hay là không báo??? Chợt điện thoại vang lên, nó vội vàng nghe máy:

"Em nghe anh!!!"

"Sao đi mà không nói với anh!" Dược Khải Minh nói, giọng nói tràn đầy tức giận, anh là anh trai vậy mà nó không nói với anh một câu.

"A...lúc đó em vội quá không kịp báo với anh" Tiểu Na lấp liếm che giấu.

"Bao giờ em về?" anh hỏi.

"Cái này...cũng khó nói lắm. Em...a...em...phải lấy máu để cứu bạn, hiện tại không về được, có thể là ....em sẽ ở đây một thời gian!" Tiểu Na gãi đầu, lấp bắp mãi mới lấy ra được một lí do chính đáng.

"Vậy được rồi, có chuyện gì thì báo cho anh, giờ anh phải đi họp!!!"

"Vậy em cúp máy đây, anh cũng nên nghỉ đi, đừng suốt ngày chỉ có làm việc, ba mẹ lo cho anh lắm đấy". Tiểu Na nhắc nhở anh.

*****

Gạt qua chuyện thông báo cho anh sang một bên, Tiểu Na bước nhanh đến phòng bác sĩ điều trị cho cô, tìm hiểu thêm về bệnh huyết tán.

*****

Vừa bước vào phòng, Vương Gia Hân đã lên tiếng, thực ra từ lúc Tiểu Na ra ngoài cô, không hề chớp mắt được, cô lo lắng chỉ mong Tiểu Na quay lại:

"Tiểu Na bác sĩ nói sao?"

"Chị yên tâm, ngày mai, sau khi lấy máu của em xong, Tiểu Du sẽ được truyền máu, sẽ không sao đâu"

"Vậy may quá!!! Chị còn sợ ...nhưng giờ thì chị yên tâm rồi, cảm ơn em"

Vương Gia Hân nắm lấy tay Tiểu Na. Cô nói:

"Vậy em cứ ở nhà chị đi, về đó nghỉ ngơi, em cũng mệt rồi"

"Không được, vậy ai chăm sóc chị, em không về đâu, với lại chị cũng chưa ăn gì"

"Chị ăn rồi, chẳng phải Từ Nam vừa đem đồ đến đây sao, giờ em về nhà chị nghỉ ngơi đi, nếu em đói thì phía trước có một siêu thị đấy, em không cần lo cho chị, chị khoẻ hơn nhiều rồi"

Cô mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Tin Tốt

Sáng hôm sau, Dược Na vào bệnh viện từ sớm nhưng vừa bước vào đã thấy Lã Từ Nam và Lã Vân Nhi đã ngồi ở đó rồi.

Thì ra là họ đến để thăm em bé, cũng muốn ở bên cô lúc chờ tiến hành phẫu thuật.

*****

Một vị bác sĩ già đi vào, mỉm cười trấn an họ:

"Mọi người hãy yên tâm, hiện giờ đã có máu để tiếp cho bé, chúng ta chỉ cần chờ cơ thể bé hồi phục thôi, không cần phải quá lo lắng như vậy"

"Bác sĩ à, con tôi chỉ cần tiếp máu là sẽ không bị sao nữa phải không???"

Cô hỏi.

"Cháu bé được phát hiện sớm nên chỉ cần lấy máu rồi truyền cho đứa bé, chờ cơ thể bé phục hồi là được sẽ không để lại di chứng"

"Vậy bác sĩ mau lấy máu đi!" Dược Na nói.

"Được rồi, vậy mời cô theo tôi!"

Tiểu Na đi theo vị bác sĩ, trước khi đi còn ngoảnh lại cười với cô.

*****

Máu đã lấy xong, Dược Na cùng mọi người chờ đợi tin của bác sĩ.

Dược Na chợt muốn thử xem, liệu Vương Gia Hân có còn yêu anh của nó không, cầm điện thoại lên nó bấm số gọi cho anh, cố tình nói to để cô nghe thấy:

"Anh à, anh đang làm gì vậy?"

Vương Gia Hân quay sang, đăm đập loạn, lo lắng không biết đề có phải là anh không.

"Anh đang làm việc, có chuyện gì không?" Dược Khải Minh nói.

"Anh lại làm việc nữa hả, lúc nào cũng chủ có công việc thôi, ngay cả ba mẹ em gái anh cũng chẳng để ý" nói rồi liếc về phía cô.

Vương Gia Hân trột dạ, vội quay về phía khác lảng tránh như không nghe thấy, nhưng tai thì vẫn cố nghe xem rốt cuộc họ đang nói gì.

"Anh à, anh cũng nên về thăm mẹ đi chứ, cũng đã nửa năm rồi, tin tức không có, anh cũng nên từ bỏ đi, anh cũng cần phải tìm hạnh phúc cho mình nữa chứ!!!" Tiểu Na nói to.

Dược Khải Minh nghe vậy, giọng nói lạnh băng:

"Anh nhất định sẽ tìm được cô ấy, mấy hôm trước cô ấy cũng gọi cho anh rồi, cô ấy sẽ quay về thôi!"

Anh nói rồi cúp máy, mặc cho Tiểu Na còn có điều muốn nói.

Dược Na tắt máy, Vương gia Hân có chút nhẹ nhõm, cũng may là không bị phát hiện.

"Chị à, chị đã gọi cho anh em sao???" Nó hỏi.

"Hả...à...thực ra.....thì chị...có gọi ....nhưng rồi lại không dám nói chuyện, ...chị sợ lại mềm lòng.....mà khóc trước anh ấy!!!"

"Hay chị quay về đi, anh em vẫn chờ chị, anh ấy nói nhất định cũng sẽ tìm ra chị!!!"

"Không, anh ấy đã yêu người khác rồi, ngày đó người nói chia tay cũng là chị, sao chị còn dám gặp anh ấy nữa" Vương Gia Hân tức nộ, cô nói đứt quãng.

"Chị định ở mãi đây sao, ba mẹ, mọi người đều ở đó, chị định không gặp họ, nếu không phải Tiểu Du bị bệnh chắc chị cũng sẽ không nói cho em biết đúng không???"

"Tiểu Na, chị không thể về được, chị có nỗi khổ của chị, đừng ép chị!!!" Cô khóc, rồi gạt tay Tiểu Na đang đặt lên vai cô ra, cô cũng muốn về lắm chứ, cô nhớ ba mẹ lắm chứ nhưng cô có thể về sao, cô có thể đối diện với Vương Tú không?

Cô không dám, đương nhiên cô không dám, cô không đủ tư cách nữa rồi.

Một kẻ giết người sao có thể vui vẻ mà gặp con của người mà mình đã hai chết bao giờ???

"Nỗi khổ gì??? Nói ra đi, chị đừng giấu trong lòng, nói cho em nghe chúng ta cùng nghĩ cách giải quyết" Tiểu Na nói.

Cô lắc đầu:

"Em không giúp được gì đâu"

"Chị à...."

"Mọi người có thể về nghỉ ngơi, đứa bé hiện tại sẽ được theo dõi đặc biệt, nếu không có chuyện gì, ngày mai mọi người có thể vào thăm em bé"

Cửa phòng cấp cứu mở ra, vị bác sĩ lên tiếng, cắt đứt lời nói của Dược Na.

Vương Gia Hân, Dược Na, Lã Tử Nam cùng với em gái vừa quay lại nghe được lời nói của bác sĩ, ai cũng lấy làm vui mừng vì mọi chuyện đã ổn, cuối cùng thì đã không còn gì phải lo lắng.

*****

Dược Na dìu cô về phòng, rồi cùng anh em nhà Lã trở về chung cư.

Trên đường về, Dược Na không ngừng suy nghĩ đến lời cô nói.

"Rốt cuộc thì chị có nỗi khổ gì chứ, tại sao lại không thể trở về."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Quyết Định

Sáng hôm sau, vừa bước vào phòng đã thấy một màn thật ấm áp.

Vương Gia Hân mỉm cười, bế Tiểu Du trên tay, con bé cười nhìn có vẻ đã tốt hơn, sắc mặt hồng hào hơn hôm qua.

Vẫn còn say ngủ trong lòng cô.

"Oa!!! Cho em bế con bé một lát đi???"

"Cẩn thận, con bé vừa ngủ, em khẽ tiếng cười thôi!" Vương Gia Hân nhẹ nhàng bế Tiểu Du đưa cho Tiểu Na, bật cười nhìn Tiểu Na thở gấp gấp, cứng ngắc bế đứa nhỏ

"Em cũng tập đi, sau này còn biết bế, cũng phải lấy chồng chứ" Vương Gia Hân nói.

"Chị này, em thì làm gì có ai lấy!" Tiểu Na vừa nhìn đứa bé, thơm lên má đứa bé, phì cười nói.

"Vậy còn Hướnng Ân, chị thấy hai người hợp nhau lắm"

"Anh ta suốt ngày chỉ biết bắt nạt em, ngoài ra có biết gì đâu"

"Hai người trẻ con vậy, mau mau làm đám cưới đi là vừa rồi!" Vương Gia Hân dựa người vào thành giường bệnh, quay sang nói với Tiểu Na.

Tiểu Na nghe vậy thì chỉ cười trừ, không biết phải giải thích như thế nào.

*****

"À, chị này chụp cho em với Tiểu Du một tấm đi"

"Nào cười lên" Vương Gia Hân giờ điện thoại lên chụp.

"Chị bế Tiểu Du đi, em chụp cho chị với Tiểu Du" Tiểu Na nhanh nhẩu nói.

"Được rồi, để chị bế Du Du" Vương Gia Hân cười, bế Tiểu Du.

"Nào, cười lên"

"Tách" tiếng chụp ảnh vang lên, trong máy là hình cô cười thật tươi bế Tiểu Du trên tay, hai mắt nhắm tịt.

*****

Nhìn Tiểu Du nằm ngủ say giấc, cô đưa tay chạm lên môi con bé.

Không biết Tiểu Na có để ý không nhưng cô thấy Tiểu Du giống Dược Khải Minh đến từng chi tiết.

Đôi mắt, cái miệng nhỏ xúh cánh nhìn càng thấy giống anh.

Cô nắm tay Tiểu Du, bàn tay nhỏ xinh nằm gọn trong tay cô, đây là kết tinh tình yêu của cô và anh. Là bảo bối tâm can của cô.

****

Nhưng những lời Tiểu Na nói ngày hôm qua, cô cũng thấy có lý.

Cô cũng không thể giấu chuyện của Tiểu Du được, đứa bé cũng có quyền được biết về ông bà đặc biệt là ..... ba của nó.

Giấu được bây giờ nhưng về sau lớn rồi, cô cũng không thể giấu mãi.

Cô có nên trở về, như lời Tiểu Na nói, cho ba mẹ biết rằng cô đã có con nhưng còn Vương Tú, mọi chuyện ả nói liệu có phải là sự thật.

Cô cần phải điều tra rõ chuyện này, đối diện với Vương Tú, tìm rõ mọi chuyện.

"Tiểu Na, chờ vài tháng nữa, khi Tiểu Du lớn thêm chút nữa, chị sẽ về nước cùng em" Cô quay sang nói với Tiểu Na đang gọt hoa quả.

"Thật sao, vậy thì tốt quá, em sẽ gọi thông báo cho anh Khải Minh"

"Đừng, đừng nói với anh ấy, nếu không chị sẽ không về đó nữa đâu" Cô vội vàng ngăn cản.

"Chị... vậy em sẽ không nói nữa, chị đừng đổi ý nha" Tiểu Na nhanh nói, khó khăn lắm cô mới đồng ý quay về, nó không thể làm cô đổi ý được.

"Chị ăn hoa quả đi, phải ăn nhiều vào chị mới có sức để trong cháu em nữa chứ" nói rồi giờ một miếng táo lên miệng cô.

Cô há miệng nhận miếng táo của Tiểu Na, vừa ăn vừa nói:

"Ngày mai chị sẽ xuất viện"

"Sao vậy, chị ở lại thêm vài ngày nữa đi, vết mổ còn chưa lành hẳn, chị đã vội về"

"Chị không sao, cũng không còn đau như trước nữa"

"Vậy thì chị phải ăn nhiều hơn nữa mới được xuất viện, nó cầm nguyên một quả táo gọt sẵn đưa cho cô."

Cô bật cười, cũng nhận lấy từ Tiểu Na.

Căn phòng tràn ngập tiếng cười, Tiểu Du ở trong lòng mẹ cũng khúc khích cười, chẳng biết là mẹ và cô nói gì đâu, nhưng có thể là tình mẫu tử nhìn thấy mẹ cười nên con bé cũng cười theo.

Vương Gia Hân thâm nhủ với lòng mình:

Đã đến lúc, cô phải đối diện với sự thật rồi, cô đã quyết định và nhất định sẽ không hối hận cho dù sự thật có trái với điều cô mong muốn không nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Che Giấu Hay Báo Tin

Có một chút thay đổi của chương trước. Vương Gia Hân sẽ trở về nước sau ba tháng nữa, vậy nên bạn nào đã đọc chap trước là một tháng nữa, thật cho mình xin lỗi nhé.

*****

Sáng hôm sau, mọi người đã đến bệnh viện từ rất sớm, giúp cô chuẩn bị đồ, làm thủ tục xuất viện.

Mọi người ai cũng rất vui vì Vương Gia Hân đã được xuất viện.

Trở về nhà, Vương Gia Hân không được chạm vào bất cứ việc gì, tất cả đều do Tiểu Na làm hết, thỉnh thoảng anh em Từ Nam cũng sang thăm, nói chuyện giúp cô trông Tiểu Du,

Tiểu Du càng lớn lại càng quấn lấy mẹ, Vương Gia Hân ngoài việc trông con thì không làm được việc gì khác

Nhiều lúc cũng thấy ngại, vì nhìn Tiểu Na hàng ngày phải làm việc nhà, không có thời gian nghỉ ngơi, mỗi lần đề nghị thuê người giúp việc Tiểu Na lại gạt phắt đi.

Vương Gia Hân cũng đành phải nghe theo.

Chăm sóc Tiểu Du, tranh thủ lúc con bé ngủ làm chút việc nhà phụ giúp Tiểu Na..

Thời gian cứ trôi thoát cái cũng đã sau ba tháng.

*****

Quay trở lại hiện tại, buổi sáng của ba tháng sau, Vương Gia Hân vui vẻ bế Tiểu Du trên tay.

Ba tháng trước, tại bệnh viện khi quyết định sẽ trở về nước, cô đã chuẩn bị tinh thần đối mặt với mọi việc, bây giờ cô cũng nên trở về rồi.

"Em sẽ về nước, thời gian qua thật cảm ơn anh và Vân Nhi đã chăm sóc em, cùng với Tiểu Du" đối diện với anh em Lã Từ Nam cô nói.

"Em định về nước thật sao???"

Từ Nam hỏi

"Em và Tiểu Na sẽ cùng Du Du trở về, em cũng không nên trốn tránh nữa"

Lã Vân Nhi đang bế Tiểu Du cũng nói theo:

"Hay là bọn em sang đó với chị, cũng lâu rồi em cũng không về đó"

"Vậy cũng được, em định ngày mai sẽ đưa Tiểu Du về, em về trước, bao giờ anh về thì báo cho em"

Vương Gia Hân đáp.

Lã Từ Nam cười nói:

"Vậy em về trước, anh bàn giao công việc sẽ về sau"

Lã Từ Nam cùng Lã Vân Nhi trở về, Tiểu Na cùng Vương Gia Hân chuẩn bị đồ ngày mai phải ra sân bay sớm.

Nhìn Tiểu Du nằm cười khanh khách trong nôi, cô thì thầm:

"Tiểu Du ngoan, ngày mai được gặp ông bà ngoại rồi, con có vui không"

Tiểu Du quay người nằm đưa lưng về phía cô, vừa cười khúc khích vừa đưa tay lên cho vào miệng.

Vương Gia Hân bật cười, từ ngày biết được cô mang thai, con bé là động lực của cô, bây giờ cũng đã được ba tháng rồi, vừa ngày nào vẫn còn bé xíu vậy mà giờ còn hiết làm trò với cô.

Thử tưởng tượng nếu như không có đứa con này, chắc cô cũng không có đủ can đảm để sống đến bây giờ.

"Con là tất cả của mẹ, con gái" cô đặt lên trán Tiểu Du một nụ hôn, nụ hôn tràn đầy tình yêu thương, sự quan tâm, che chở.

*****

Tại sân bay.

Tiểu Na cầm túi hành lý, đi phía trước, còn Vương Gia Hân bế Tiểu Du mặc bộ váy công chúa đi phía sau.

Đã lâu không quay lại đây, mọi thứ đối với cô thật xa lạ.

Tất cả đã thay đổi rất nhiều, cũng giống như cô.

Ngày đó, cô bỏ đi một mình, ngay cả đi lại cũng khó khăn. Còn bây giờ, cô đã có thể đi lại được rồi, cô không trở về một mình. Bên cạnh cô còn có con gái nhỏ của cô.

"Chị Gia Hân, xe đến rồi"

Tiếng Được Na vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của cô.

Cô mỉm cười, vào trong xe, tâm trạng bồi hồi, lo lắng, thấp thỏm. Cô sắp được trở về nhà rồi.

*****

Trước cửa nhà họ Vương, có một người con gái vô cùng xinh đẹp, cô mặc một chiếc váy trắng dài đến đầu gối, dưới chân đi đôi giày bệt, khuôn mặt toát lên vẻ dịu dàng, tóc đen mượt xoã ngang vai, không những vậy trên tay còn bế theo một đứa trẻ.

Chỉ vài tháng, ngoan ngoãn nằm trong lòng người con gái đó.

Không ai khác chính là cô - Vương Gia Hân.

Bên cạnh là Tiểu Na đang kéo theo hai chiếc vali, loay hoay chuẩn bị bấm chuông.

"Đề chị làm cho" Cô cười, tiến lại bấm chuông cửa

Một người phụ nữ trung niên, tuổi cũng hơn tứ tuần, niềm nở đi ra, rồi chột nụ cười trên môi bà vụt tắt, khuôn mặt lộ rõ vẻ ngờ ngàng.

"Mẹ, con đã về"

Bà đứng đối diện với cô:

"Gia Hân, là con sao, cuối cùng con cũng trở về" Bà ôm chầm lấy cô.

Rồi bà phát hiện ra cô không chủ có về một mình, còn có Tiểu Na và cả một đứa bé.

"Con bé này, tại sao không liên lạc về, biết mọi người lo lắng lắm không hả. Đứng ngoài này nữa, mau vào nhà thôi. Tiểu Na vào nhà đi"

Bà Vương đánh nhẹ vào cô, bà vui đến phát khóc, vội lau nhanh giọt nước mắt vui về vào nhà.

*****

"Con xin lỗi, vì thời gian qua không liên lạc với mọi người" Cô nói, viền mắt đỏ hoe

"Con thực sự rất nhớ mọi người"

Cô ôm lấy ông bà Vương, khóc nức nở, Tiểu Na ở bên cạnh đang bế Tiểu Du cũng sụt sùi theo.

"Chân của con...ba còn tưởng.." ông Vương vui mừng nói.

"Con chẳng phải có thể đi lại được rồi sao"

"Con ở bên đó thế nào, nói cho ba mẹ biết đi, con sống có tốt không" mẹ Vương nắm lấy tay cô, vui vẻ nói.

Cô cười:

"Sau khi sang đó, con có tham gia một khoá tập vật lý trị liệu, ban đầu thật sự con đã rất nản nhưng rồi..."

Cô quay sang nhìn Tiểu Du đang chơi đùa với Được Na, mỉm cười rồi nói tiếp:

"Con phát hiện mình đã mang thai, vì vậy con đã dốc hết sức để có thể đi lại được sớm nhất, sau 6 tháng con đã có thể đi lại, bên đó, con có quen được hai người bạn, họ chăm sóc con rất chu đáo.

Rồi con bị sinh non, nên đứa bé trào đời sớm. Vì không có máu thích hợp cho nên con đã gọi cho Tiểu Na, nhờ em ấy giúp. Bây giờ đứa bé ổn rồi, rất khoẻ. Vì vậy con mới quyết định quay trở về gặp mọi người."

Cô tươi cười, kể mọi chuyện cho ba mẹ Vương nghe.

"Con đã phải chịu khổ rồi"

Bà Vương ôm lấy cô, nhẹ giọng nói.

Ông Vương vỗ vai cô, mỉm cười:

"Con gái, con rất mạnh mẽ" ông nói.

Vương Gia Hân ôm lấy hai người.

"Vây, đây là cháu của mẹ sao, lại đây để bà bế xem" bà ôm lấy Tiểu Du.

"Ông xem, con bé đáng yêu chưa kìa, cuối cùng thì tôi cũng được bế cháu"

"Đứa bé này...là con của Khải Minh"

"Vâng!" cô cúi đầu, nói nhỏ.

"Con đã nói cho nó biết chưa???"

"Con....con...con....không muốn nói cho anh ấy.....chúng con có còn là gì của nhau đâu"

"Con định giấu nó mãi sao" ông Vương nói.

"Thôi được rồi, con bé mới về ông cũng phải để cho con nó nghỉ chứ, Hân Hân con lên phòng nghỉ đi, cứ để mẹ trông con cho"

"Vâng!!!"

Nói rồi, cô xách vali đi lên phòng.

"Hai bác, vậy cháu cũng xin phép về trước, ngày mai cháu sẽ quay lại"

"Vây được, để bác tiễn cháu"

"Cháu về cẩn thận" ông Vương bế Vân Du nói.

"Tiểu Du, cô về đây, ở nhà ngoan nha" nói rồi, Tiểu Na cũng xách vali theo mẹ Vương ra cổng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Sự Thật Là Vây!!!!

Xế chiều, Vương Gia Hân xuống nhà, vì lệch múi giờ nên cô ngủ một giấc đến tận 5 tiếng sau mới tỉnh.

Vừa bước xuống nhà, không ngờ cô đã chạm trán với Vương Tú. Cô sững người nhìn ả

Ả cũng bất ngờ không kém, nhất là khi thấy cô có thể đi lại thì càng bất ngờ hơn, ả nói:

"Cô...tại sao cô lại về đây, còn chân của cô..."

"Đã lâu không gặp em, chị đi lại được từ lâu rồi, chỉ là em không biết mà thôi"

Cô cười đáp, cố gắng tỏ ra mạnh mẽ trước mặt ả.

"Quay về đây, vậy đã gặp anh ta chưa" ả ta đắc ý nói.

"Chẳng là gì của nhau, vậy nên không cần phải đi gặp mặt làm gì"

"À, vậy tôi có nên gọi điện báo anh ta tới đây không nhỉ???" ả ta vênh mặt, lớn tiếng nói với cô, như thể ả rất thân với anh vậy.

"Nếu em thích thì tùy em"

Cô bỏ lên phòng.

Ả ta đứng nhìn cô bỏ đi, trong lòng đầy phẫn nộ.

Ả còn tưởng sau khi biết rõ chuyện lúc trước, thì cô sẽ bỏ đi không quay trở về nữa

Nhưng ả đâu biết rằng, lần trở về này, cô đã khác trước rất nhiều rồi. Cô đã không còn là Vương Gia Hân của ngày xưa nữa.

Vương Tú lừa giận đùng đùng, bỏ ra khỏi nhà.

*****

Tối đến, trong bữa ăn, Vương Tú vắng mặt, ông bà Vương nói ả có việc nên không về kịp.

Cô thăm nghĩ chắc ả không có nói chuyện ả đã gặp cô rồi.

Trong khi mọi người đang vui vẻ ăn com thì ả Vương Tú từ đâu xuất hiện.

Ả chào ông bà Vương rồi bỏ lên phòng, coi như không nhìn thấy cô.

Cô cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng ăn com

*****

Sau bữa ăn, Vương Gia Hân lên phòng, xem Tiểu Du đã ngủ chưa, rồi cô xuống phòng khách:

"Ba, mẹ con có chuyện muốn hỏi"

"Có chuyện gì sao???" ông Vương hỏi

"Con và Tú là chị em cùng cha khác mẹ"

"Gia Hân, sao con lại hỏi vậy" Bà Vương sợ hãi hỏi cô.

"Có người nói cho con biết, ba mẹ trả lời con đi"

Ông Vương cắt ngang:

"Đó là sự thật, tất cả là lỗi của ba, con lớn rồi, cũng nên biết sự thật, muốn biết gì ba sẽ kể cho con nghe"

"Tại sao, mẹ của Tú lại bị bắn" hít thật sâu, cô nói điều băn khoăn của cô bấy lâu nay.

"Bà ta vay lãi suất, vì không có tiền trả nên bị bọn chủ nợ bắn chết"

"Và....con là người đã hại chết bà ấy"

"Sao con lại nói vậy, con không giết bà ấy" _ lời của bà Vương

"Con hiểu lầm rồi, bà ấy chết là do bà ấy tình nguyện" ông Vương nói

"Con không hiểu, Vương Tú nói bà ấy bị bắn là vì đỡ đạn cho con" - Vương Gia Hân

"Là Vương Tú sao, con bé vẫn còn nhớ chuyện lúc đó" bà Vương hỏi lại, bà dường như không tin vào lời của cô nói.

"Em ấy nói cho con biết" cô gật đầu chắc nịch, khẳng định lời cô nói là sự thật.

"Mọi chuyện không phải như con bé nghĩ"

Trầm ngâm một hồi ông nói tiếp:

"Thực ra, ngày hôm đó hai đứa mặc hai bộ váy giống hệt nhau, nhìn phía xa chắc chắn sẽ không phân biệt được con và Tú Tú, bà ta cũng vậy, khi nhìn thấy có người chĩa súng vào con, bà ấy ở phía xa nhìn thấy, cứ nghĩ con là Tú Tú nên mới chạy ra đỡ đạn, trước khi bà ấy được đưa vào bệnh viện, còn không ngừng gọi tên Tú Tú"

"Gia Hân, tất cả lời ông ấy nói là sự thật, con không phải là kẻ giết người, lời Vương Tú nói không phải là sự thật"

"Không phải, tất cả đều không phải, chính cô ta là kẻ giết mẹ tôi....mấy người....mấy người....bao che...cho nhau"

Đột nhiên Vương Tú từ đâu chạy lại hét lớn lên.

"Tú Tú, con nghe thấy hết rồi sao???" Bà Vương hỏi.

"Mấy người...mấy người đều nói dối, tôi không giết mẹ tôi" À lúc đầu nguầy nguậy.

(Ad: hihi...haha...hô hô....ta đã bảo đừng xuống dưới tầng mà còn không nghe. À ta *trợn mắt* là đứa nào bắt ta phải xuống. Ad: *cứng họng* hihi là ta...là ta. À ta: sau này a tính sổ với mi. Ad: *cầm dép* mi giỏi, ngoại truyện ta hành mi, cho mi chết)

*****

Vốn ả định xuống dưới lầu nhưng khi đi ngang qua phòng của cô, ả lại nhìn thấy có một đứa bé chỉ vài tháng tuổi nằm ở đó, nghĩ tới nghĩ lui, ả vẫn nghĩ đó là con của Dược Khải Minh nhưng ả không tin, Vương Gia Hân chỉ trong vòng có một năm mà vừa có thể đi lại như trước, lại còn vừa có một đứa con.

Tò mò nên ả mới xuống, tính hỏi thử ông bà Vương nhưng không ngờ lại nghe được tin chính ả là kẻ đã giết người không phải Vương Gia Hân.

Bà Vương chạy lại, nắm lấy cánh tay ả, ra sức nói:

"Tú Tú, mọi chuyện không phải lỗi của con, chúng ta đều không làm gì sai, bà ta mới là người có lỗi"

Dù cho bà Vương có khuyên nhủ ả bao nhiêu, cố gắng giúp ả nhận ra nhưng ả vẫn như không nghe thấy, gạt phắt tay bà Vương ra, ả chạy lên phòng, đóng chặt cửa, Vương Gia Hân lo lắng đuổi theo nhưng không kịp, ả đã khoá trái cửa.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Thì Ra...trước Giờ Em Vẫn Luôn Nghĩ Tới Anh

Vương Gia Hân gõ cửa nhưng Vương Tú vẫn không mở cửa.

Ông bà Vương cũng lên theo, gọi mãi ả vẫn không nghe.

Họ đành trở về phòng, Vương Gia Hân quay lại thì thấy Tiểu Du đã tỉnh dậy từ bao giờ.

Con bé không khóc như mọi khi, nằm trong nôi ngậm núm vú giả, hai mắt to tròn, chân tay ngo nguậy tỉnh thoảng lại đưa tay lên miệng mút.

Cô bật cười, bước đến dỗ dành con bé:

"Du Du, dậy rồi hả, con gái mẹ lớn rồi, còn không khóc đòi mẹ nữa à" rồi cô hôn nhẹ lên má nó.

*****

Tháng 9 thời tiết đã bắt đầu lạnh, Vương Gia Hân mặc áo khoác bé Tiểu Du xuống nhà.

Vừa xuống nhà đã chạm ngay mặt ả Vương Tú, ả liếc cô rồi coi như không nhìn thấy gì.

Vương Gia Hân cũng không nói gì, từ chuyện ngày hôm đó, ả nhìn thấy cô như nhìn cái gai trong mắt, sự thật quá rõ ràng, cô không phải là người giết mẹ ả như dường như ả không hề hết oán hận cô, mà có vẻ như nỗi hận ấy càng ngày càng lớn thì phải

Vương Gia Hân nhìn ả rồi cũng xách túi, bế Tiểu Du ra ngoài.

Đã lâu rồi, cô cũng không đi dạo, từ sau hôm trở về cũng đã hai tháng, hôm nay thời tiết tuy có lạnh nhưng ngoài trời nhìn rất đẹp. Cô quyết định sẽ bế Tiểu Du đi dạo.

Cô đi qua những con phố, cửa hàng nhà thờ những nơi mà trước đây cô rất hay đi qua.

Cô đi mãi, đi mãi rồi như một thói quen cô rẽ vào một con đường, dừng trước một ngôi nhà.

Cô cảm giác tim mình đập nhanh hơn mức bình thường, căn nhà trước mắt này cô còn tưởng sẽ không bao giờ quay lại nữa thật không ngờ cô vẫn còn nhớ tới nó.

Lần cuối cùng cô bước vào căn nhà này là bao giờ nhỉ???

À là lúc, anh gọi điện cho cô, tối đó cô một mình khó khăn ngồi trên xe lăn, tâm trạng lo lắng đến nhà anh, rồi đập vào mắt cô lại là cảnh anh ôm em gái

cô.

Nghĩ đến đây, tim cô lại đau nhói.

Cô quay vội đi, nước mắt chảy xuống, Tiểu Du đang bế trên tay, cũng không biết vì sao chợt oà khóc theo.

Cô lau vội nước mắt, vỗ nhẹ lên lưng con bé, dỗ dành:

"Du Du ngoan, đừng khóc, mẹ dẫn con về nhà được không, đừng khóc" cô vừa khóc vừa dỗ Tiểu Du đang khóc không ngừng.

Vương Gia Hân bước vội vã, nhanh chóng bắt taxi trở về nhà, cô không muốn ở đây thêm một giây phút nào nữa.

Vương Gia Hân vừa lên xe bỏ đi, thì Dược Khải Minh cũng từ trong nhà, một thân tây trang bước ra.

Anh lên xe phóng đi ngang qua chiếc xe của cô, mà không biết anh vừa bỏ lỡ người người con gái mà bấy lâu nay anh luôn tìm kiếm.

*****

Tại nhà họ Dược

Ông bà Dược hiện tại đều đi du lịch cùng họ hàng, trong nhà chỉ có mỗi Tiểu Na vừa nghe thấy tiếng xe ô tô, con bé vui mừng chạy ra:

"Anh, sao anh biết em về rồi"

Dừng xe xong, Dược Khải Minh bước xuống đi thẳng vào trong nhà:

"Có người nói cho anh biết, em rốt cuộc có phải em gái anh không, tại sao ngay cả về nhà cũng phải để cho bạn anh báo cho hả" Dược Khải Minh lớn giọng nói.

"Là chú đó nói với anh sao??? Anh à...thật ra là em lo quá rầy lúc anh làm việc, vậy nên em mới không báo cho anh"

"Anh đi đường mệt rồi, để em đi rót nước cho anh"

Nói rồi nó chạy vào bếp, mở tủ lạnh rót nước cho anh.

Dược Khải Minh bực bội ngồi trên ghế, đang định hỏi tội Tiểu Na thì chợt màn hình điện thoại sáng lên, thông báo có tin nhắn tới, ở ngay trước mặt, Dược Khải Minh tiện tay đưa lên xem thử, rồi anh khựng lại.

Màn hình điện thoại là một người con gái, trên môi còn nở nụ cười rất tươi, đã vậy bên cạnh còn bé một đứa trẻ. Là cô đúng là cô rồi.

Dược Khải Minh đứng bật dậy, Tiểu Na cũng vừa lúc đem nước ra thấy anh cầm điện thoại lên, thì vẻ mặt vô cùng sững sốt, hai tay run lẩy bầy cố gắng không làm rơi ly nước .

Nó lại gần đặt cốc nước xuống, chờ phản ứng của anh, nó không ngờ anh lại cầm điện thoại của nó, nhìn sắc mặt anh trắng bệch như vậy chắc chắn là anh đã nhìn thấy tấm hình đó rồi, biết trước sẽ như vậy, cô đã không đặt bức ảnh đó là hình nền.

*****

Anh nắm chặt điện thoại, giơ lên trước mặt Tiểu Na:

"Tại sao em lại có tấm ảnh này"

"Thực ra...em...chuyện này....."

Tiểu Na vẫn vẹo không biết phải giải thích chuyện này như thế nào.

"Nói!!! Cô ấy ở đâu???" anh gầm lên.

"Chị ấy....chị ấy....đang ở nhà"

Anh lôi Tiểu Na ra ngoài, nhét vào trong xe:

"Gọi điện báo cô ấy, là em sẽ đến"

"Chị ấy...chị ấy...nói không muốn gặp anh, em không thể gọi được" Tiểu Na khổ sở nói, nó cũng muốn gọi báo cho anh nhưng Vương Gia Hân đe dọa là sẽ lại bỏ đi, vậy nên nó mới lo sợ không báo cho anh, bây giờ nếu Vương Gia Hân biết chuyện không biết sẽ như thế nào.

Vừa lái xe, Dược Khải Minh vừa nói:

"Anh bảo em gọi cho cô ấy, có nghe không hả???"

Nhìn đáng vẻ tức giận của anh, Tiểu Na gật đầu lia lịa, luống cuống gọi cho cô, bảo đang trên đường đến gặp cô.

Vương Gia Hân lại không hề nhận ra có điều gì khác lạ, vui vẻ nói chuyện với Tiểu Na, còn nói sẽ ra mở cổng cho Dược Na.

Vội vã tắt máy, Tiểu Na tâm trạng sợ hãi, ngồi trong xe thỉnh thoảng lại liếc sang nhìn anh.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Đau Lắm

Chuông cửa vang lên, Vương Gia Hân đặt Tiểu Du nằm xuống, bên ngoài thời tiết lạnh cô mặc chiếc áo khoác mỏng, xoa xoa tay chạy ra ngoài mở cổng.

Tiểu Na đâu có biết lái xe, tại sao hôm nay lại đi xe đến, ai chở con bé đi, còn chiếc xe này, cô nhìn...có vẻ rất quen, chẳng lẽ.....

Vương Gia Hân lo sợ, chân tay lạnh cóng, vì vội ra mở cổng mà cô quên cả mặc áo khoác, gió lạnh tạt vào mặt, rất rất cô trợn tròn mắt, nước mắt cô chảy xuống không rõ là do gió lạnh hay là do khi cô nhìn thấy người đàn ông ấy bước xuống từ chiếc xe, đang tiến về phía cô.

Vô thức lùi lại phía sau, Dược Khải Minh rất nhanh chỉ còn vài bước nữa là đến trước mặt cô.

Tiểu Na thấy Vương Gia Hân đang run cầm cập thì chạy vội lại phía cô, lắc mạnh hai tay cô:

"Chị Gia Hân, em xin lỗi, em không cố ý..."

Cô gạt phắt cánh tay Tiểu Na ra, cô biết chuyện này không phải là do lỗi của con bé, sớm muộn gì anh cũng sẽ biết nhưng hiện tại cô rất khó để đối diện với anh.

Anh tiến một bước, cô lại lùi một bước, anh cố kéo lại khoảng cách giữa hai người trong khi cô lại càng gấp gấp làm giãn ra khoảng cách ấy.

Dược Khải Minh mất kiên nhẫn, bước hai bước dài về phía vô. Vương Gia Hân sợ sệt, khuôn mặt vô trắng bệch, cô chạy vào trong nhà bế vội lấy Tiểu Du định chạy lên tầng nhưng Dược Khải Minh đã nhanh tay hơn, anh túm chặt lấy cánh tay cô.

Tiểu Na vào nhà, lên tiếng:

"Chị Gia Hân...để em bế Tiểu Du cho"

Vương Gia Hân lắc đầu nguầy nguậy. Cô rất sợ, sợ nếu cô không giữ Du cẩn thận. Anh sẽ bắt con bé đi, cô sẽ mất con bé.

Dược Khải Minh nhìn cô gấp gấp bế Tiểu Du như vậy, thì nhăn mặt, đứa bé này có phải là con của anh.

Anh bế Tiểu Du đưa cho Tiểu Na, Vương Gia Hân nhìn Tiểu Du đang bế trên tay bị giành mất thì vội chạy tới định bế lấy Tiểu Du.

Nhưng cô lại bị giữ lại, Dược Khải Minh nắm chặt lấy cổ tay cô, không chịu buông.

"Nói chuyện với anh!!!"

Anh nói rồi lôi cô ra ngoài.

Vương Gia Hân vận vẹo muốn rút tay lại. Cô không muốn làm vậy. Không muốn làm anh bị thương nhưng cô không còn cách nào khác, cô đưa tay cào mạnh vào cánh tay anh.

Dược Khải Minh quay lại nhìn, vì bất ngờ mà nói lỏng cánh tay cô ra, Vương Gia Hân nhân lúc này vùng khỏi tay anh, cô khóc bỏ chạy lên phòng đóng chặt cửa lại.

Anh cũng chạy theo nhưng chậm hơn cô. Đứng trước cửa phòng cô, anh mặc kệ vết thương ở tay bị chảy máu vì cô cào vào, anh đập cửa không ngừng gọi tên cô

"Gia Hân, em mau mở cửa ra, anh muốn nói chuyện với em, mau mở cửa"

Trong phòng, Vương Gia Hân hai tay run rẩy, cô tựa vào cửa khóc.

Cô giơ bàn tay vừa cào vào cánh tay anh lên trước mặt, bàn tay còn dính cả một chút máu.

Anh chắc hẳn sẽ rất đau!!!!

Cô hận bản thân mình, tại sao??? Tại sao cô luôn miệng nói hận anh, ghét anh nhưng vì sao cô vẫn yêu anh.

Cô làm việc gì cũng luôn nhớ tới anh, muốn gặp anh.

Ngay cả đi dạo cô cũng chỉ đi qua những nơi anh đã từng đưa cô đến.

Không phải cô nói sẽ không khóc vì anh nữa sao.

Sao khi chỉ vừa nhìn thấy anh thôi cô đã không tự chủ mà bật khóc.

Tại sao khi cào anh tim cô nó lại đau đến thế.

Đau lắm...tim cô bây giờ cũng như cô vừa cào chính bàn tay mình cào lên nó hàng nghìn vết.

Trái tim cô như bị rí rầu, cô phải làm sao để hết yêu anh.

Cô ngồi thu vào một góc, tay trái cào mạnh vào mu bàn tay phải.

Cô cứ cào mạnh vào nó, như tự trừng phạt chính bản thân mình vì đã làm anh bị thương.

*****

Ngoài phòng, Dược Khải Minh gọi tên cô, Tiểu Na đứng phía sau khó xử không biết nên làm thế nào cho phải.

Cùng lúc này, Dưới nhà vang lên tiếng nói chuyện của ông bà Vương.

Tiểu Na một tay bế Tiểu Du, một tay kéo Dược Khải Minh xuống dưới nhà chào ông bà Vương.

"Hai bác, cháu mới đến" Tiểu Na nói.

"Khải Minh!!! Cháu cũng đến nữa sao, vậy Gia Hân đâu rồi???" Ông Vương nói.

Khi nhìn thấy vết cào trên cánh tay của anh, thì ông đã biết hai người chắc chắn là vừa gặp nhau vết cào kia, chỉ có thể là do Vương Gia Hân gây ra.

Bà Vương cũng đưa mắt nhìn về phía ông Vương nhìn, bà vội kéo Dược Khải Minh ngồi xuống ghế, chạy vào lấy hộp thuốc cùng bông băng ra.

Dược Khải Minh dường như không hề không quan tâm tới vết thương, anh quay sang nói với ông bà Vương:

"Hai bác cháu biết là cần để cho cô ấy được yên tĩnh, nhưng...hai bác có thể cho cháu chìa khoá phòng của cô ấy được không, cháu thực muốn nói chuyện với cô ấy" anh nói.

Bà Vương nhìn ông Vương, rồi cũng đi vào lấy chìa khoá phòng của cô.

Tiểu Na đưa Du Du cho ông Vương bế thì chạy ra ngoài lấy áo khoác của anh đem vào, giơ trước mặt anh:

"Anh mặc vào đi, đừng để chị ấy nhìn thấy vết thương chị ấy sẽ rất sợ"

Hiện tại, trời lạnh nhưng anh chỉ mặc đúng một chiếc áo sơ mi trắng vì gấp gấp xuống xe để gấp cô, mà ngay cả mặc áo khoác vào anh cũng không làm, vậy nên khi kéo cô đi, anh xắn ống tay áo lên đến khuỷu tay vì vậy mới bị cô cào vào.

Anh nhìn chiếc áo khoác rồi cũng cầm lấy, đem theo chìa khoá dự phòng lên phòng của cô.

Hết chương visu cũng có một vài lời muốn nói.

Hiện tại thì Su đang viết cùng một lúc hai bộ truyện nên thời gian dành cho truyện đầu này cũng sẽ giảm bớt đi để dành cho cả truyện thứ hai nữa.

Theo lời các bạn đọc truyện, mình tạm thời sẽ dừng viết truyện thứ hai, trở về lịch cũ mỗi ngày một chương cố gắng hoàn truyện sớm nhất có thể.

Vậy nên những ngày vừa rồi, để các bạn phải chờ truyện thật xin lỗi.

Mình sẽ đăng lại đầy đủ, những ngày không đăng chương mình sẽ bù lại cho các bạn sau.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Con Bé Là Con Của Ai????

Vào trong phòng, anh nhìn khắp cả căn phòng cuối cùng cũng thấy cô ở một góc tường.

Khuôn mặt đầy nước mắt, ướt đầm.

Bàn tay thì đỏ ửng còn có cả vết cào.

Thời tiết lạnh cô ngồi trong góc tường, mặc một chiếc áo mỏng, không rõ cô run lấy bầy là do lạnh hay là do khóc nữa rồi.

Anh tiến đến, cởi áo khoác choàng lên người cô, Vương Gia Hân giật mình, cô lại càng tránh xa anh.

"Đừng sợ, đừng trốn tránh anh được không???"

Vẫn là giọng nói ấy, nhẹ nhàng dịu dàng của anh. Vương Gia Hân gạt tay anh ra khỏi khuôn mặt, cô đưa tay lau đi nước mắt.

Bàn tay trắng xước, đưa lên chạm vào cái mặt của nước mắt tay cô run lấy bầy đỏ ửng lên.

Dược Khải Minh đưa tay kéo cô vào lòng, anh ôm chặt lấy cô, đặt tay lên đầu vuốt tóc cô.

Anh ôm cô rất chặt như thể buông cô ra cô sẽ một lần nữa rời khỏi anh.

Vương Gia Hân bị anh kéo vào lòng, áp mặt vào lồng ngực anh, cô oà khóc.

Anh vỗ về cô:

"Anh rất nhớ em, nhớ đến phát điên lên rồi"

Anh ôm cô, Vương Gia Hân giãy giụa muốn thoát khỏi, cô không nói gì, tính cách vẫn vậy, giống như những lần cô giận rồi trước kia, cô chỉ phản kháng lại chứ không chịu nói một câu nào.

Anh không buông cô ra, cất giọng nói như đang nài nỉ cô:

"Chỉ một lúc thôi, để anh ôm em thêm một lát....nếu không anh sẽ phát điên mất"

Anh ôm cô thật chặt.

*****

Anh đưa tay lau nước mắt cho cô, cô quay mặt đi lảng tránh, Dược Khải Minh thất vọng nói:

"Em...chán ghét anh đến vậy sao??"

Cô không trả lời câu hỏi của anh, đối mặt với anh lúc này, ngay cả nhìn anh cô cũng không đủ can đảm.

Dược Khải Minh quay ra khỏi phòng, Vương Gia Hân nhìn theo bóng anh, nó cô đơn cô độc.

Anh quay lại, trên tay là hộp sơ cứu, anh đưa tay kéo lại áo khoác cho cô, rồi kéo tay cô ra sát trùng vết thương cho cô.

Cô để anh sát trùng vết thương, không nói gì cả, cô nhìn vào vết thương ở tay anh, trời lạnh máu cũng đông lại rồi, anh không đi băng bó vết thương mà lại đi băng bó cho cô.

Cô cứ nhìn vết thương của anh, ánh mắt toát lên sự lo lắng và ân hận.

"Anh không thấy đau"

Anh nhìn rồi cười nói với cô.

Xong xuôi anh băng lại vết thương cho cô, anh nói:

"Đừng trốn tránh anh được không!"

"Thời gian qua, em sống có tốt không???"

"Anh về đi, tôi không cần anh phải tỏ ra quan tâm"

Cô không nhìn vào anh, nói.

"Anh rất nhớ em, rất rất nhớ em"

Anh vuốt tóc cô.

Vương Gia Hân gạt tay anh ra, nhìn thẳng vào anh:

"Tôi nói rồi, tôi không cần anh, chúng ta chia tay rồi anh quên rồi sao. Đừng cố tỏ ra quan tâm tôi làm gì, tôi sẽ không cảm động đâu" cô nói. Phía đuôi mắt dần có chút nước.

"Mỗi người cũng có một cuộc sống riêng rồi, anh cũng đã có Vương Tử, tôi bây giờ cũng không còn yêu anh nữa xin anh buông tha cho tôi đi"

"Tôi không muốn...uhm...uhm..."

Vương Gia Hân giãy dụa, Dược Khải Minh càng điên cuồng hôn cô.

Anh không biết cô nói anh có Vương Tử rồi là có ý gì, cô hiểu lầm anh nhưng khi anh hỏi lý do cô lại không chịu nói, anh giải thích cô lại không nghe.

Anh thật không biết phải làm sao để cô không còn chán ghét anh nữa.

Bây giờ điều anh muốn làm là được ở bên cô, ôm cô rồi hôn lên môi cô như thế này.

Ước sao thời gian mãi mãi dừng lại.

Anh buông cô ra, Vương Gia Hân nhìn anh nước mắt chảy xuống.

Anh lại giữ lấy gáy cô, không phải hôn nữa anh dường như đang gầy xéo môi cô, dường như anh đang trừng trị cô vì đã bỏ đi không nói một lời nào.

"Nói cho anh biết, đứa bé đó là con của anh"

"Không...không phải...nó là con của tôi, chỉ một mình tôi, nó không phải là con của anh, anh không được cướp nó đi, Du là sinh mạng của tôi, Du là tất cả của tôi" cô nói ra sức lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Con Ai????

"Đứa bé là con của tôi với cô ấy" Phía cửa truyền đến giọng nói của một người đàn ông. Dược Khải Minh, Vương Gia Hân cùng lúc quay về phía cửa, nhìn Lã Tử Nam.

Hắn ta bước đến trước mặt hai người, nhìn chăm chăm vào anh.

Dược Khải Minh buông lỏng hai tay, anh nhìn cô, đôi mắt đậm nỗi buồn, tuyệt vọng tận sâu trong đó Vương Gia Hân còn cảm nhận, ánh mắt ấy như ngầm nói với cô:

"Vương Gia Hân em phản bội lại tôi, tôi yêu em, tìm kiếm tung tích em không ngừng nghỉ, còn em...em lại vui vẻ mang thai đứa con của người đàn ông khác, còn trở về đây, để tôi gặp lại em"

Vương Gia Hân bất ngờ đến cả đang khóc cũng bị Lã Tử Nam dọa cho ngừng lại.

Cô nhìn Lã Tử Nam đang đứng trước mặt.

Anh ta chẳng phải đang bên Mỹ sao, bây giờ sao lại xuất hiện ở đây, còn cả gan nói Tiểu Du là con của cô và anh ta.

Dược Khải Minh chắc chắn là đang có ý nghĩ cô phản bội lại anh.

"Tử Nam, sao anh lại ở đây"

"Anh về thăm con và em"

Con và em sao? Vương Gia Hân lập lại trong đầu. Cô không muốn bị anh biết sự thật nhưng mà cô cũng không muốn dùng cách này để anh từ bỏ ý định truy cứu chuyện của Tiểu Du.

"Thăm con...anh ..." Vương Gia Hân còn chưa kịp nói xong câu thì Lã Tử Nam đã xen vào:

"Anh là...Dược Khải Minh"

Dược Khải Minh không nói gì, ánh mắt anh vẫn nhìn chăm chăm vào cô.

Dược Khải Minh tức giận, nắm chặt hai tay, bỏ ra khỏi phòng cô.

Anh xuống nhà, đối diện với ông bà Vương chỉ biết nói lời xin lỗi vì đã làm phiền, rồi bỏ về.

Ông bà Vương hỏi hai người đã có chuyện gì thì anh chỉ cười buồn.

"Khải Minh, bác nghĩ hai đứa cần có thời gian để suy nghĩ, bác biết cháu yêu con bé, con bé cũng vậy nhưng hiện tại hai đứa đang có hiểu lầm rất lớn" bà Vương nhìn anh.

Ông Vương cũng lên tiếng:

"Chuyện buổi tối hôm Gia Hân bỏ sang Mỹ, trước đó con bé đã đến nhà cháu, có thể là chuyện khi đó. Bác chỉ có thể giúp cháu được đến vậy"

"Cảm ơn hai bác, cháu xin phép về trước"

Anh nói rồi đi ra xe, Tiểu Na cũng chào tạm biệt ông bà Vương rồi theo anh ra xe.

*****

Trong căn phòng, chỉ còn lại Vương Gia Hân và Lã Tử Nam.

Cô giờ tay tát vào mặt hấn ta:

"Anh biết anh ấy là người em yêu, tại sao còn nói vậy"

"Gia Hân anh xin lỗi, anh chỉ là muốn hấn từ bỏ suy nghĩ Tiểu Du là con của hấn"

"Có rất nhiều cách anh không cần phải nói con bé là con của anh, em mệt rồi, giờ em muốn nghỉ ngơi"

Nói rồi cô bỏ xuống nhà, giới thiệu Lã Tử Nam và Vân Nhi cho ông bà Vương, rồi chào mọi người lấy cớ ru Tiểu Du ngủ rồi bỏ lên phòng.

Trong phòng, Vương Gia Hân không ngừng nhớ lại cảnh anh đứng sững người, rồi lúc anh bỏ ra ngoài bóng dáng lẻ loi cô độc.

Cô phải làm sao đây???

Mọi chuyện càng ngày càng trở nên rắc rối.

"Sao hà, gặp lại nhau rồi phải vui lên chứ, sao lại rầu rĩ thế kia"

Ả Vương Tú không biết từ lúc nào đã đứng trước cửa phòng cô, cất giọng mỉa mai.

"Em đến chỉ để nói vậy thôi sao"

Ting ting chuông điện thoại vang lên.

"Xem ra, anh ta đã giận thật rồi, còn hẹn tôi ra ngoài gặp mặt, sao hà muốn đọc thử tin nhắn của người yêu cũ không hả???"

À ta tùy hứng giờ điện thoại lên, cười lớn với cô.

"Em muốn đi thì đi đi, chị không cản" Vương Gia Hân nói rồi bế Tiểu Du đặt vào nôi, rồi bỏ vào phòng tắm.

À ta tức giận bỏ đi, rời khỏi phòng của cô, ả ra ngoài, đúng là ả đi gặp anh. Nhưng lí do mà anh đồng ý gặp ả thì ả không biết.

Nhưng ả chắc chắn anh hỏi về cô, bởi anh sẽ chẳng có chuyện gì nói với ả ngoài chuyện của cô cả.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Dầm Mưa

Dược Khải Minh hẹn gặp ả ở một quán cafe đông người. ả vừa ngồi xuống anh mắt kiên nhẫn hỏi:

"Hôm đó, có phải Gia Hân đã nhìn thấy tôi và cô gặp nhau?"

"Hôm đó...là hôm nào tôi chẳng nhớ" ả ta lờ đi, như thể ả ta vô tội.

"Hôm mà Gia Hân bỏ ra nước ngoài, có phải cô làm cô ấy hiểu lầm tôi?" Dược Khải Minh nổi giận, nhưng anh không thể làm gì khác, anh phải bình tĩnh, anh cần tìm ra bằng được nguyên nhân mà cô hiểu lầm anh.

"Anh hỏi vậy thì...tôi cũng nói luôn, tôi chỉ là giúp chị ta nhận ra hai người không xứng đôi với nhau, để chị ta biết không đáng với anh thôi. Nhưng mà mới chỉ hôn nhau thôi mà chị đã tức giận, không chịu được đừng đừng tức giận bỏ đi, uống công tôi nghĩ cách còn chưa làm được gì, mà chị ta đã bỏ ra nước ngoài rồi!!!"

ả ta thân nhiên nói, lơ đãng nhìn ra bên ngoài tỏ vẻ thoải mái.

Còn khuôn mặt của anh đã hiện ra sự phẫn nộ, anh đứng dậy bỏ đi không nói lời nào với ả.

"Gia Hân, anh có chuyện muốn nói, em xuống gặp anh được không, chỉ một lát thôi"

Anh ngồi trong xe, nhìn lên phòng của cô, vừa nhìn vừa gọi điện cho cô, ngay khi cô vừa bắt máy, anh đã vội nói, anh sợ khi cô biết là anh gọi cô sẽ tắt máy.

"Anh về đi, tôi chẳng có gì nói cả" Vương Gia Hân nhìn ra ngoài, thấy sấm sét đùng đùng, cô nói.

Dược Khải Minh bước ra khỏi xe, bóng dáng anh cao lớn, vững chãi anh vẫn đứng đó, mặc kệ sấm chớp, gió mạnh cỡ nào:

"Em không xuống, anh sẽ không đi, anh đang đứng dưới nhà em, xuống gặp anh chỉ một lát thôi, cho anh được giải thích"

Vương Gia Hân nhìn sấm chớp đùng đùng, cô lo lắng nhưng cô không được mềm lòng:

"Trời sắp mưa rồi, anh về đi, nếu thích thì anh cứ đứng ở đây đi, tôi cũng không xuống đâu, anh..."

"Rào"

Trời mưa.

Vương Gia Hân còn chưa nói xong câu, thì trời đã bắt đầu mưa, cô mở cửa sổ ra xem, quên cả là đang nói chuyện với anh.

"Anh sẽ không về, anh chờ em nói chuyện với anh"

Nói rồi, anh tắt máy, nắm chặt điện thoại, anh kiên quyết đứng chờ cô dưới mưa, anh không gọi cho cô nữa, chỉ đứng dưới nhà, im lặng nhìn lên phòng của cô.

Mưa ngày càng lớn, trên phòng Vương Gia Hân lo lắng sợ anh đứng như vậy chắc chắn sẽ bị ốm, trước cổng, Dược Khải Minh cả người ướt đẫm, tóc vì bị ướt mà dính vào khuôn mặt anh, trên người anh không có lấy một chiếc áo khoác, anh mặc quần đen áo sơ mi, tất cả đều đã ướt, áo khoác thì anh để lại chỗ cô lúc chiều, khi bỏ đi anh lại không mang theo, bây giờ chắc hẳn anh sẽ rất lạnh.

Nghĩ đến đây, Vương Gia Hân vội mặc áo khoác, mặc kệ mưa to lấy ô ra ngoài khuyen nhu anh.

Gió lớn, mưa đập thẳng vào cô, tóc cô bị gió thổi bay ra đằng sau, cô khó khăn lắm mới ra đến cổng, phía sau lưng một anh mặt đầy ghen tỵ đang nhìn về phía Dược Khải Minh.

"Anh mau về đi" Vương Gia Hân hét lớn.

Dược Khải Minh đưa tay vuốt nước trên mặt đi, anh mỉm cười nhìn cô.

Cuối cùng thì cô cũng chịu ra ngoài gặp anh.

"Gia Hân, anh biết khi em nhìn thấy anh ngày hôm đó ôm Vương Tú, em đã rất đau lòng, nhưng mà em đã hiểu..."

"Đủ rồi, anh đừng nói nữa, tôi không muốn nghe"

Cô buông ô ra, đưa tay bịt lấy hai tai, lắc đầu không muốn nghe lời anh nói.

"Tôi nói rồi, tôi không muốn nghe, tất cả những gì tôi nhìn thấy đã quá rõ ràng, anh về đi sau này đừng kiếm cớ gặp tôi nữa"

Nói rồi cô xoay người định bước vào nhà.

Đột nhiên, phía sau vang lên tiếng hét của anh:

"Gia Hân!!!" rồi cô bị anh ôm lấy vào lòng, cả hai bị ngã xuống dưới đất.

"Rầm!!!"

Cành cây trước cổng nhà bị gãy, rơi xuống, lẽ ra nó sẽ rơi trúng cô nhưng anh đã nhanh hơn, ôm lấy cô, anh ôm chặt cô vào lòng che chở cho cô, tránh khỏi việc bị cành cây đó rơi vào người, còn anh là người phải chịu đựng cái đau khi bị cành cây đó rơi trúng bả vai.

"Em có sao không? Không bị đau ở đâu chứ?" Anh ngồi dậy mặc kệ bả vai đang rỉ máu, quay qua ân cần hỏi cô.

Vương Gia Hân ở trong lòng anh, sợ hãi nhắm chặt lấy mắt lại, sợ hãi, đến khi nghe thấy lời anh hỏi cô, cô mới từ từ mở mắt, rồi...bốn mắt giao nhau.

Khuôn mặt anh dần dần tiến lại khuôn mặt của cô, ngay khi môi anh sắp chạm đến môi của cô thì một lực kéo rất mạnh lôi cô ra khỏi vòng tay của anh.

Trong đêm tối, sấm chớp đùng đùng có hai người con trai chẳng màng đến thời tiết, điều họ quan tâm bây giờ chỉ có cô, Dược Khải Minh mặc dù bị thương ở bả vai nhưng dường như nó chẳng hề hấn gì đối với anh, Lã Tử Nam không bị thương nhưng có vẻ như lại yếu thế hơn anh.

Hắn ta từ người chủ động đánh anh, hiện tại lại trở thành bị động không làm gì được ngoài việc tiếp nhận những cú đấm của anh.

*****

Có một số bạn hỏi Visu rằng "truyện còn bao nhiêu chương nữa, truyện đang kịch tính"

Visu cũng xin trả lời các bạn rằng, truyện đầu tay này của Visu dự tính sẽ còn khoảng 10 chap nữa thì sẽ hoàn truyện.

Rất mong các bạn sẽ ủng hộ truyện của mình cho đến phần kết truyện.

Truyện cũng sắp full rồi, mà thấy lượt đọc vẫn tăng nhưng thấy ít bạn bình luận quá, bạn nào đọc truyện của Visu từ chương 1 có thể cho Visu vài lời nhận xét được không???

Visu sẽ rút kinh nghiệm ở bộ truyện mới đang viết!!!!

Cảm ơn các bạn nhiều lắm

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Vậy Thì Chúng Ta Kết Hôn Đi!!!

Vương Gia Hân bị kéo ra khỏi người Dược Khải Minh, cô đứng ở giữa nhìn hai người đánh nhau.

Can vào cũng không được, mà cô nói thì họ cũng không nghe.

Vương Gia Hân đứng bên ngoài hét lớn:

"Dừng lại đi, muốn đánh nhau thì ra chỗ khác mà đánh"

Dược Khải Minh với Lã Tử Nam dường như vẫn chưa có ý dừng lại.

Ngay lúc này, thêm một chiếc taxi dừng lại, Tiểu Na cùng Hường Ân vội vã xuống xe.

Cũng may Hường Ân có mặt ở đây, cậu ta lao vào can hai người họ.

(Lâu rồi mới cho anh này xuất hiện, có ai còn nhớ anh này không, sau này viết truyện hài sẽ viết về đôi này nhé *nháy mắt*)

Dược Khải Minh trên người đầy vết bầm, còn có cả máu lúc anh đỡ cành cây cho cô.

Lã Tử Nam còn thâm hại hơn, anh ta bị đánh. Cho bầm dập (cho chừa nha, cái tội phá đám nam chính nữ chính lúc họ sắp hôn nhau à, lần sau mà phá nữa cho đi bán hoa quả luôn đấy)

Vương Gia Hân đứng ở giữa nhìn Dược Khải Minh có Hường Ân và Tiểu Na bên cạnh, còn Lã Tử Nam chỉ có một mình, đứng lẻ loi ở đấy.

Cô phân vân cuối cùng quyết định đến chỗ Lã Tử Nam đỡ anh ta dậy (mọi người đừng hiểu lầm là chị yêu Tử Nam nha)

Dược Khải Minh nhìn Vương Gia Hân đỡ cho Lã Tử Nam, còn anh thì ngay cả một cái nhìn cũng không, anh nắm chặt hai tay, đi về phía xe, phóng vụt đi.

Bỏ lại phía sau, Vương Gia Hân nhìn theo bóng anh đầy lo lắng, cô đứng sững người, mưa rơi xối xả người cô lạnh cóng, nhưng nó đâu lạnh bằng lòng cô.

Ồ đó nó rất đau, đau đến mức khiến cô khó thở.

Anh đi rồi, anh ấy đi thật rồi, giống như lần ở biệt thự ở nhà anh.

Anh cũng bỏ đi không nói một lời nào nhưng khi đó anh vẫn quay lại. Còn bây giờ, liệu anh có quay lại nữa không.

****

Dược Khải Minh đi rồi, Vương Gia Hân như người mất hồn, cô nhìn Lã Tử Nam rồi nói:

"Đề em đỡ anh"

Rồi cô nhìn Tiểu Na cùng Hường Ân, hai người cũng ướt chẳng khác gì cô:

"Hường Ân!!! Anh đưa Tiểu Na về giúp tôi nhé, hai người đừng đề bị cảm"

Cô nói rồi đi vào nhà.

"Này nhóc, về thôi, ướt hết rồi không thấy lạnh hả" Hường Ân cốc vào đầu Dược Na.

Con bé ôm đầu nhăn mặt rồi chui vào trong xe, đóng rầm cửa lại, mặc kệ Hường Ân còn đang đứng ở ngoài.

*****

Vương Gia Hân dìu Lã Tử Nam vào trong nhà: "Anh mau tắm rửa đi, cẩn thận không bị cảm đấy"

Rồi cô bỏ vào phòng của mình.

Sau khi đã thay quần áo, Vương Gia Hân ngồi trước gương, sấy khô tóc. Cô nhớ tới lúc, anh ngồi sấy tóc cho cô. Hai người khi đó đã rất hạnh phúc, ông trời tại sao lại bất công như vậy, không cho cô được ở bên anh, tạo ra bao nhiêu bức tường ngăn cản hai người, để bây giờ mọi chuyện rồi hết lên.

Chuyện còn kéo thêm cả những người vô tội vào cuộc, Lã Tử Nam lẽ ra cũng sẽ không bị thương như vậy, Tiểu Du cũng sẽ không phải chịu cảnh ở với mẹ mà không có cha.

Cô sang phòng Lã Tử Nam (ông này nhà giàu vậy mà lấy cơ chưa tìm được chỗ ở để ở lại nhà nữ chính của tui, tức chết mà), đem theo hộp thuốc vào phòng.

"Đề em bôi thuốc cho". Cô nói rồi lấy bông lau vết thương cho anh, Lã Tử Nam ngồi đối diện với cô, hai người đều im lặng, mỗi người một suy nghĩ.

Cô nghĩ đến anh trong khi hấn ta lại nghĩ về cô một vòng tròn rắc rối.

Bôi thuốc xong cô cất đồ đạc đứng dậy thì Lã Tử Nam nắm lấy cổ tay cô: "Gia Hân!!! Anh có chuyện muốn nói"

Cô quay sang nhìn anh, không nói gì. Hấn ta đứng dậy, đưa tay chạm vào gò má cô:

"Ngày hôm nay, khi nhìn thấy em và anh ta gặp nhau, anh nhận ra...anh không chỉ thích em, mà anh đã yêu em rồi, yêu em rất nhiều, Gia Hân, chúng ta...kết hôn đi, anh yêu em, anh sẽ đem lại cho em hạnh phúc mà. Lấy anh được không"

"Anh muốn vậy sao, dù em không yêu anh, dù em có con với người đàn ông khác, trái tim em mãi dành cho anh ấy" Cô nhìn anh, nói.

"Phải, anh chấp nhận tất cả, chỉ cần em đồng ý, anh sẽ chờ, chờ đợi em yêu anh, chờ em hết tình cảm dành cho cậu ta, chờ em đón nhận tình cảm với anh"

"Vậy thì chúng ta kết hôn đi" cô nói xong, nước mắt cô từng giọt chậm chậm rơi xuống, cô không còn sức để tiếp tục nữa rồi. Cô mệt rồi, cô không muốn dành tình cảm cho ai nữa, nếu Lã Tử Nam chấp nhận cô, vì cô mà chờ đợi, chỉ bằng cứ kết hôn đi, cô cũng có thể vì kết hôn mà cố gắng để từ bỏ tình cảm cho anh, anh cũng có thể tìm một người mới, Tiểu Du cũng có cha, con bé sẽ có một gia đình đầy đủ cả bố mẹ. Vương Tú cũng có thể dừng việc bói móc chuyện giữa cô và anh. Ba mẹ cũng có thể yên tâm vì đã có người ở bên cô.

Tiểu Na cũng không phải đứng ở giữa làm ranh giới cảm thấy khó xử nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Báo Tin

Nghe xong, Lã Tử Nam ôm chậm lấy cô, vui vẻ cười nói:

"Anh còn lo em sẽ không đồng ý, cảm ơn em, đã cho anh cơ hội, vậy tháng sau chúng ta kết hôn luôn đi"

"Bao giờ anh vết thương của anh khỏi chúng ta kết hôn" cô nói mà không khỏi đau lòng. Hết rồi. Hết thật rồi. Kết hôn cũng chính lúc kết thúc tình cảm cô dành cho anh.

"Anh đã rất ghen tỵ, khi anh thấy em vì anh ta mà khóc, cũng rất ghen tỵ khi em cũng vì anh ta mà cười, còn bây giờ, anh thật sự rất vui, Gia Hân, anh yêu em" Hấn nói rồi từ từ cúi xuống, môi gần chạm vào môi của cô.

Vương Gia Hân hốt hoảng vội lùi về sau, cô luống cuống:

"Muộn rồi, anh cũng nghỉ đi, em cũng phải về phòng" rồi cô nhanh chóng rời khỏi phòng của hấn ta.

Lã Tử Nam khuôn mặt tươi cười, chợt trở nên đông cứng, hấn còn nghĩ cô đã mở lòng với hấn, nhưng sự thật cô vẫn chưa chấp nhận hấn, ngay cả một chút cũng không!!!

*****

Vương Gia Hân trở về phòng, cô ngồi suy nghĩ về những chuyện đã xảy ra.

Rốt cuộc cô làm như vậy là đúng hay sai, cô cho rằng khi kết hôn với Lã Tử Nam, cô sẽ quên được anh, liệu cô có thể quên anh.

Còn Được Khải Minh, khi biết tin cô cùng với Tử Nam kết hôn anh sẽ phản ứng ra sao???

Cả ba mẹ rồi Tiểu Na họ sẽ nghĩ như thế nào?

Cả đêm, Vương Gia Hân không tài nào ngủ được, chỉ lúc gần sáng sớm cô mới chợp mắt được một lát.

Cô bế Tiểu Du xuống nhà với đôi mắt sưng húp vì khóc cũng vì không ngủ.

Cô đã suy nghĩ rất nhiều, hôm nay cô sẽ nói chuyện kết hôn với ông bà Vương.

Cô biết làm như vậy là quá gấp gáp nhưng cô không biết phải kết thúc tình cảm của cô như thế nào nếu không dùng cách này.

Trong bữa cơm, Vương Gia Hân không nói một câu nào, cô chỉ cặm cụi ăn. Lã Tử Nam thì lại luôn miệng cười, một lúc lại nhìn cô.

Bữa ăn trôi qua trong yên lặng, chẳng ai nói gì.

Sau bữa ăn, ông bà Vương ngồi ở phòng khách bế Tiểu Du. Còn Vương Gia Hân ở trong bếp dọn dẹp.

Lã Tử Nam cũng ở trong bếp nhìn cô, Vương Gia Hân cảm thấy không quen khi có ánh mắt liên tục nhìn về phía cô.

Cô quay sang nói với anh ta:

"Anh đừng nhìn em nữa, em không tập trung được"

"Anh thích nhìn em như vậy, chúng ta giống như vợ chồng vậy"

Hắn ta chống cằm nhìn cô.

Vương Gia Hân không nói nữa. Cô rửa bát xong cùng Lã Tử Nam ra phòng khách.

"Ba mẹ con và Tử Nam muốn kết hôn!!!"

Ba Vương nhìn Lã Tử Nam, ông lại nhìn cô: "Sao tự nhiên con lại quyết định như vậy???"

"Hai bác, cháu hứa nhất định sẽ đem lại hạnh phúc cho cô ấy" Lã Tử Nam nhìn ba mẹ Vương, nắm lấy tay cô.

"Gia Hân, con thực sự muốn vậy sao, còn Khải Minh thì sao" bà Vương nói, không nhớ ra cũng có Lã Tử Nam ở đó.

Khuôn mặt anh ta chợt khựng lại, mặt cắt không còn giọt máu, Vương Gia Hân quay sang nhìn hắn, cô cố gắng cười vụng về nhất có thể, nói với ông bà Vương:

"Bọn con đã chia tay nhau rồi, bây giờ chúng con không còn liên quan đến nhau nữa, con kết hôn không cần phải để ý đến anh ấy, con muốn tháng sau sẽ tổ chức"

"Có gấp quá không, bây giờ Du Du cũng còn bé quá" Mẹ Vương lo ngại.

"Tiểu Du còn bé, nên con càng phải sớm cho con bé một gia đình hoàn hảo"

Ông Vương nhìn cô kiên quyết như vậy, bây giờ cô cũng lớn rồi, mọi chuyện cũng sẽ do cô: "Nếu như hai đứa quyết định như vậy, ba cũng không ngăn cản, ba tin tưởng quyết định của con" ông nói.

Lê: Visu biết là khi đang đọc truyện mà bị cắt ngang như vậy, các bạn sẽ cảm thấy rất khó chịu. Nhưng mà truyện của Lee bị cop sang hơn 10 trang rồi, mà họ không hỏi ý kiến của Lee gì cả. Vậy nên bây giờ, mỗi lần viết truyện Lee sẽ thêm cả nguồn và tên tác giả vài trong chương để tránh bị cop mà không ghi rõ nguồn. Các bạn hiểu cho Lee nhé.

Truyện đăng trên santruyen.com tác giả Visu Lee

*****

"Cảm ơn hai bác, cậu nhất định sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt, làm một người chồng một người cha mẫu mực" Lã Tử Nam tươi cười, ôm chầm lấy cô.

Còn Vương Gia Hân lại cảm thấy không quen. Cô gạt anh ra:

"Còn ba mẹ ở đây"

Anh ta nhìn sang phía ông bà Vương đang nhìn, lúng túng cười trừ. Vì quá vui mà anh ta quên mất ông bà Vương đang nhìn hai người.

*****

Buổi chiều Vương Tú và Lã Vân Nhi cũng đồng thời nghe được tin hai người sắp kết hôn.

Cả hai phản ứng lại trái ngược hoàn toàn, Á Vân Nhi cảm thấy vui ra mặt còn Vương Tú lại tỏ rõ thái độ tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Hai Người Có Chắc Là Sẽ Kết Hôn?

Lã Vân Nhi vui vẻ chạy lên phòng của cô, ôm chầm lấy Vương Gia Hân.

"Chúc mừng chị, em gọi chị là chị dâu nhé!!!" Vân Nhi ngỏ lời.

"Ừ, em gọi là gì cũng được, em vui là được rồi" Vương Gia Hân đáp lời.

Vương Tú đi ngang qua phòng của cô, nghe thấy vậy thù nói lớn, cố tình liếc về phía hai người:

"Có chắc là đã tổ chức hôn lễ chưa, mà gọi chị dâu"

Nói rồi ả vào phòng đóng sầm cửa lại.

Vương Gia Hân nhìn Vương Tú có vẻ như tức giận. Lờ Vương Tú nói, cô không hiểu rõ lắm.

Có phải là con bé sợ cô không kết hôn với Lã Tử Nam, rồi lại quay về bên Dược Khải Minh không???

*****

Lã Vân Nhi về phòng rồi, Vương Gia Hân ngồi bệ Tiểu Du trên giường, suy nghĩ vẩn vơ.

Vương Tú bước vào phòng, mà cũng không biết.

"Chị chắc chắn là sẽ lấy anh ta???" Vương Tú hỏi, thái độ vẫn lạnh lùng.

Vương Gia Hân nhìn đứa em gái, đây là lần đầu tiên, sau hôm Vương Tú biết chuyện, hai người có cơ hội nói chuyện với nhau. Cô cười đáp:

"Phải, anh ấy nói sẽ đem lại hạnh phúc cho chị!!!"

Vương Tú tỏ ra như không ngạc nhiên lắm, ả ngồi xuống giường:

"Còn con bé, cả Khải Minh nữa!!!"

"Không phải em yêu anh ấy sao, bây giờ bọn chị cũng chia tay rồi, em có thể tỏ tình với anh ấy"

"Anh ta nói ngoài chị ra anh ta không yêu ai hết" Vương Tú cười buồn.

Nói rồi con bé bỏ về phòng (Mọi người muốn Vương Tú làm người tốt chưa hay là vẫn làm người xấu ạ)

*****

Đã một ngày trôi qua, Dược Khải Minh từ ngày hôm đó cũng không đến công ty. Chuyện công ty đều do Hường Ân cùng Tiểu Na thu xếp.

Hôm nay hai người họ quyết định đến gặp anh, cũng là để báo tin cho anh biết Vương Gia Hân sắp kết hôn.

Căn biệt thự rộng lớn, mà chỉ có một mình anh ở.

Phòng khách, phòng bếp....tất cả đồ đạc đều được sắp xếp gọn ghẽ nhưng tất cả đã có một lớp bụi. Cũng lâu lắm rồi, bảo cái buổi tối hôm đó, Dược Khải Minh cũng chẳng còn bước vào phòng bếp. Còn phòng khách anh chỉ đi ngang qua chẳng bao giờ liếc nhìn.

Mặc dù phòng khách, phòng bếp là vậy nhưng có một căn phòng ngay cả một hạt bụi cũng không có. Đó là căn phòng mà Vương Gia Hân từng ở.

Dược Khải Minh ngồi dựa vào tường, anh chán nản, nhìn quanh căn phòng. Căn phòng vẫn vậy, từng món đồ, từng bức ảnh vẫn giữ nguyên vị trí.

Tiểu Na ở phía dưới tầng, cho Hường Ân lên trước. Nhìn Dược Khải Minh khuôn mặt mệt mỏi, râu ria mọc trên mặt, ánh mắt vô hồn.

"Cậu định như vậy mãi sao" Hường Ân ngồi xuống bên cạnh anh, quay sang hỏi.

"Tôi đã cố gắng rất nhiều, tìm đủ mọi cách nhưng cô ấy vẫn không chịu gặp tôi. Tôi còn nghĩ đứa bé ấy là con của tôi với cô ấy. Nhưng mà sai rồi...đó là con của cô ấy với thằng đàn ông khác. Cậu nói tôi phải làm sao"

"Cậu hỏi cô ấy chuyện đứa bé rồi sao???"

"Phải, tôi hỏi rồi. Anh ta đã nói vậy"

Dược Khải Minh đột nhiên bật cười, rồi lại lắc đầu chán nản.

"Vậy cô ấy có nói gì không"

"Từ khi cậu ta đến, cô ấy ngay cả một cái liếc nhìn cũng không để ý đến tôi. Khi hai người tôi đều bị thương cô ấy đã lựa chọn đến đỡ anh ta dậy"

Đang nói chuyện, đột nhiên điện thoại của Dược Khải Minh vang lên, là Vương Tú.

"Có chuyện gì, tôi đã bảo đừng gọi cho tôi nữa sao???"

"Dược Khải Minh, anh đang ở chỗ quái quỷ nào, Gia Hân nói sắp kết hôn, anh định làm gì đây"

Dược Khải Minh bật dậy, nắm chặt điện thoại:

"Cô nói cái gì, nói lại lần nữa!!!"

"Vương Gia Hân sẽ kết hôn cùng tên đàn ông đó"

Vương Tú lặp lại lần nữa trong điện thoại.

"Cô ở đâu???"

"Quán cà phê, tôi đợi anh"

Anh cúp máy cái rụp, định lao ra ngoài, Hướng Ân nhanh chóng cản lại.

"Cậu định ra ngoài với bộ dạng này sao"

"Tôi đang gấp!!!" Dược Khải Minh gạt tay Hướng Ân ra.

"Tôi biết cậu đang vội, nhưng cậu phải đi sửa sang lại đi, nhìn cậu như này tôi nghĩ Gia Hân cũng không dám gặp cậu"

Dược Khải Minh nhìn qua một lượt rồi cũng nghe theo lời Hướng Ân, vào phòng tắm cạo râu thay quần áo. Trở lại với dáng vẻ lạnh lùng cao ngạo bất cần của thường ngày.

Rồi bỏ xuống nhà, đi ngang qua Tiểu Na.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Chuộc Lỗi

Tại quán cà phê.....

Vương Tú ngồi đối diện với Dược Khải Minh.

"Tại sao lại muốn báo cho tôi biết"

Vương Tú lơ đãng đáp:

"Chỉ là tôi không thích tên đó làm anh rể của tôi"

"Cô nghĩ tôi không biết cô có thù hận với Gia Hân!!!! Cô nghĩ tôi sẽ tin cô sao???" Anh khôi phục lại dáng vẻ lạnh lùng, hỏi Vương Tú.

"Anh tin hay không thì tùy, còn chuyện thù oán của tôi, tự tôi giải quyết không cần anh lo"

"Cô ấy nói sẽ kết hôn thật sao"

"Anh có quyền lựa chọn, có thể tin tôi hoặc không!"

Dược Khải Minh nhìn Vương Tú dò xét, à ta vẫn cái vẻ ngoài bất cần, tỏ vẻ không quan tâm nhưng anh cảm nhận dường như Vương Tú đã không còn oán hận cô. Nếu không thì tại sao à lại báo cho anh tin này. Anh quyết định tin vào lời à.

"Nói đi, cô có thể giúp tôi"

"Mỗi ngày tôi sẽ nhắn địa chỉ mà hai người sẽ đi đến chuẩn bị cho lễ cưới. Còn lại tùy vào khả năng của anh"

Nói rồi à đưa cho anh một tờ giấy. Trên đó có ghi một địa chỉ. Là nơi cô thử váy cưới vào ngày mai.

Rồi à đứng dậy, bỏ đi.

Dược Khải Minh cầm tờ giấy trên tay, khuôn mặt mỉm cười. Anh nhất định phải làm cho cô đổi ý không được kết hôn với tên đó.

*****

Dược Khải Minh trở về nhà, thì gặp Tiểu Na cùng Hường Ân vẫn còn ở nhà chưa đi.

"Anh, em có chuyện muốn nói với anh"

Tiểu Na nhìn thấy anh đã về, chạy lại nhìn anh cẩn thận nói.

"Ừ, anh cũng đang có chuyện muốn hỏi em" Dược Khải Minh nhìn Tiểu Na, rồi vào nhà.

"Gia Hân định sẽ kết hôn phải không???"

Tiểu Na thoáng giật mình, tròn mắt hỏi:

"Sao anh biết"

"Vương Tú báo cho anh, cô ta sẽ gửi cho anh địa chỉ mà Gia Hân sẽ đi để anh có thể gặp được cô ấy"

"Cô ta sao???? Anh tin vào lời cô ta nói sao! Cô ta là người đã làm cho hai người phải cãi nhau đấy, anh biết mà"

"Phải nhưng anh nhận thấy thì cô ta có vẻ như đã làm lành với Gia Hân rồi, vậy nên cô ta mới báo cho anh biết tin" Dược Khải Minh nói ra suy nghĩ của mình.

"Thật sao!!!"

"Đứa nhỏ đó, có phải là con của anh không?" Anh đã suy nghĩ rất nhiều rồi, anh không tin Gia Hân có thể quên anh nhanh như vậy, còn có cả con với người đàn ông đó.

"Chuyện đã như này em cũng không giấu anh nữa, thực ra thì con bé tên Vương Vân Du, nó là..."

Tiểu Na còn chưa nói xong mà Khải Minh đã chặn lại:

"Em nói con bé tên Vân Du sao!"

Tiểu Na gật đầu chắc nịch.

"Đúng, lúc chị ấy mới sinh, em hỏi chị ấy đặt tên con là gì, chị ấy suy nghĩ gì đó rất lâu rồi mới mỉm cười nhất định phải đặt là Vân Du"

Dược Khải Minh mỉm cười. Cô nói đó không phải là con anh, lại luôn miệng nói anh không được cướp đứa bé đi thì ra anh chính. Là bố của đứa bé. Cô vẫn còn yêu anh, yêu anh rất nhiều ngay cả cái tên lúc anh nói cô cũng nhớ.

"Tại sao em biết cô ấy sinh"

"Lúc đó chị ấy cũng gọi điện cho anh mà"

Lẽ nào là lần đó. Cô đã gọi điện cho anh. Số điện thoại đó chính là của cô. Anh đã gọi cô nhưng cô không nghe gì cả.

Tiểu Na lại nói:

"Chị ấy sinh sớm, đứa bé thì lại có máu giống với máu của anh lại còn bị bệnh huyết tán, cần phải truyền máu gấp, chị ấy nói chị ấy đã gọi cho anh nhưng mà khi nghe giọng anh, chị ấy lại không đủ can đảm để nói. Rồi chị ấy nhớ ra em cũng em gái của anh. Nên đã gọi điện cho em nhờ em giúp, em cũng định sẽ nói cho anh nhưng chị ấy lại ngăn cản, còn nói là nếu nói cho anh biết chuyện chị ấy sẽ lại bỏ đi. Vì vậy em mới giấu anh, em cũng hỏi về cuộc sống của chị ấy, chị ấy nói...khoảng thời gian đó, chị ấy được anh Từ Nam chăm sóc rất tốt, còn nói anh Từ Nam đã..." Tiểu Na vừa nói, vừa lén nhìn

phản ứng của anh. Càng nói càng nhỏ dần rồi im bật.

"Còn nói gì!" Được Khải Minh khuôn mặt đầy tức giận.

"Còn nói...còn nói...anh Từ Nam cũng đã tỏ tình, ngộ ý theo đuổi chị ấy, lúc chị mang thai"

Hai tay anh nắm chặt lại nổi đầy gân xanh.

Được Khải Minh cố gắng không nổi giận, nói:

"Được rồi, bây giờ đưa điện thoại em đây"

Tiểu Na rậm rập làm theo, mặc dù đang rất tò mò.

"Hương Ân, cậu đưa con bé về giúp tôi" rồi anh lên phòng đóng cửa lại.

*****

Tại nhà họ Vương.

Vương Tú đi qua đi lại trong phòng. Không biết có nên sang phòng của cô không.

Sau khi nói chuyện với anh xong, ả cũng vừa chợt nhớ là chuyện của ả và cô vẫn chưa giải quyết xong.

Thực ra thì ả cũng không còn oán hận cô nữa rồi. Từ sau cái hôm phát hiện ra toàn bộ sự thật, mẹ ả chết là vì tưởng đó là ả chứ tất cả nguyên nhân không phải lỗi của cô. ả đã suy nghĩ rất nhiều. ả đã định sẽ sang phòng của cô nói lời xin lỗi nhưng mà ả không đủ dũng khí. ả làm nhiều chuyện xấu như vậy, ngăn cản anh và cô đến với nhau, còn hãm hại cô, khiến hai người xảy ra hiểu lầm. ả sợ cô sẽ không tha thứ cho ả.

Bây giờ, ả cũng nên nói một lời xin lỗi với cô dù mọi chuyện đã muộn. Chuyện của anh và cô, ả sẽ cố gắng hết sức để chuộc lại lỗi lầm.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Hồi Hận Muộn Màng

Vương Tú hít một hơi thật sâu, rồi lấy đủ dũng khí gõ cửa phòng của cô.

Vương Gia Hân đang ngồi chơi cùng Tiểu Du, vui vẻ nói:

"Ai vậy, vào đi!"

"Là em."

Vương Tú mở cửa nhìn cô đáp, cũng thay đổi cách xưng hô.

Gia Hân thấy Vương Tú chủ động xưng em thì cảm thấy vui không tả nổi. Cô cười, vui vẻ đáp:

"Ngồi xuống đi, em có chuyện gì sao"

"Em có chuyện muốn nói"

Cô cười nhìn Vương Tú, cuối cùng thì con bé cũng đã hiểu được mọi chuyện, cũng không còn ác cảm với cô, không coi cô là kẻ thù nữa rồi, chuyện này thật đáng chúc mừng:

"Chị đang nghe đây"

"Em xin lỗi"

Vương Tú dường như thay đổi thật rồi. Con bé đã không còn coi cô là tình địch nữa rồi.

"Xin lỗi vì tất cả mọi chuyện"

Vương Gia Hân cười, đặt Tiểu Du xuống giường, rồi tiến lại ôm lấy Vương Tú:

"Tất cả đã qua rồi, không phải sao, với lại chỉ là hiểu lầm thôi, chị cũng chưa bao giờ oán trách em"

"Chị không giận em thật sao???"

"Không, em là em gái chị, sao chị có thể giận em được chứ"

"Chị nói thật" Vương Tú lau nước mắt, hỏi lại Vương Gia Hân. Cô ta không nghĩ cô sẽ tha thứ cho cô dễ dàng như vậy.

"Được rồi không nói chuyện này nữa, chị em ta làm lành với nhau thì là chuyện tốt chứ, sao lại khóc như này"

"Cảm ơn chị đã không giận em, bỏ qua cho em tất cả lỗi lầm"

Vương Tú ôm chầm lấy cô.

"Được rồi, em xem em làm Tiểu Du cũng khóc rồi này"

Vương Gia Hân ôm lấy Tiểu Du, dỗ dành:

"Con xem cô của con lớn vậy mà còn khóc òa, Tiểu Du nhìn xem này"

Vương Tú nhìn Tiểu Du, tò mò chạm thử vào bàn tay nhỏ nhỏ xinh xinh của Tiểu Du. Rồi lại lắc lắc cánh tay, chọc chọc vào má con bé.

"Em bé thử đi" Vương Gia Hân đặt Tiểu Du vào lòng Vương Tú.

"Em sợ lắm, con bé sẽ khóc đấy"

Tiểu Du nằm trong lòng Vương Tú lại mỉm cười, ngo ngoáy cái đầu rồi lại cười, Vương Tú vui vẻ hôn lên má con bé.

*****

10 giờ tối.

Tiểu Du vừa mới ngủ. Vương Tú nhìn Vương Gia Hân:

"Chị định sẽ kết hôn thật sao?, còn Khai Minh thì sao, hai người không phải rất yêu nhau sao"

"Bọn chị chia tay rồi mà, có người đã từng nói hãy lấy người yêu mình chứ đừng lấy người mình yêu. Bây giờ nghĩ lại, chị thấy nó rất đúng"

Vương Tú nhíu mày:

"Nhưng Được Khải Minh cũng yêu chị không phải sao, hai người yêu nhau vẫn tốt hơn là tình yêu chỉ một phía. Lúc trước em đã từng nghĩ chỉ cần chị không ở bên anh ấy, thì anh ấy. Sẽ để ý tới em, nhưng mà 1 năm đã trôi qua, anh ấy vẫn còn rất yêu chị. Ngay cả một người như em cũng phải công nhận rằng anh ấy yêu chị đến phát điên rồi. Em cũng đã rút lui, để hai người về bên nhau, còn chị, đột nhiên lại quyết định kết hôn. Làm sao anh ấy chấp nhận được đây."

Vương Gia Hân nhìn Vương Tú, cô biết Vương Tú muốn cô suy nghĩ lại chuyện kết hôn nhưng mà chuyện đã như vậy cô cũng đã đồng ý kết hôn với Lã Từ Nam, mọi chuyện đã không còn thay đổi được nữa.

"Kết hôn không phải là cách tốt nhất để kết thúc tình yêu ấy sao. Mọi chuyện đã xảy ra chị cảm thấy rất mệt mỏi. Mỗi lần nhìn thấy anh ấy chị lại cảm thấy rất đau. Chị lại nhớ về những chuyện lúc trước"

"Yêu một ai đó sau đậm thì chị sẽ để ý đến tất cả những việc mà anh ta đã làm, chị sẽ để ý đến cả những chuyện đau lòng, những chuyện lúc vui như vậy càng chứng tỏ chị rất yêu anh ấy. Kết hôn với người không yêu chị sẽ sống hạnh phúc sao"

"Tú Tú, chị đã quyết định kết hôn rồi. Dù như thế nào đi nữa mọi chuyện đã không thay đổi được" ánh mắt cô mơ hồ. Cô không rõ mọi chuyện cô làm là đúng hay sai.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Hôn Lễ Trong Mơ

Vương Tú về phòng. Căn phòng chỉ còn lại Vương Gia Hân ngồi suy nghĩ về chuyện mà Vương Tú nói. Đột nhiên điện thoại reo lên. Là có tin nhắn tới. "Chị ngủ chưa???" là Tiểu Na nhắn tới. Vương Gia Hân đang cảm thấy muộn phiền thì Tiểu Na lại nhắn tin. Cô nhắn lại:

"Chị chưa. Em cũng vậy mà"

"Chị nói chuyện với em nhé!!!" Phía bên kia, Dược Khải Minh thấy Vương Gia Hân đã chịu nói chuyện thì cười tươi như hoa. Biết vậy anh đã lấy máy của Tiểu Na từ sớm rồi.

"Ừ, chị cũng không ngủ được" Vương Gia Hân nhắn lại.

"Chị định sẽ kết hôn thật sao!!!! Anh Khải Minh đã rất tức giận" anh nhắn.

"Chị đã quyết định rồi"

"Vậy còn anh em. Chị không còn yêu anh ấy sao"

"Anh ấy hiện tại nhốt mình trong nhà, chuyện công ty cũng không quan tâm. Suốt ngày chỉ ngồi nhìn anh của chị. Nhìn anh ấy phờ phạc lắm"

Vương Gia Hân nhìn một loạt tin nhắn của "Tiểu Na". Cô không biết phải trả lời như nào.

Dược Khải Minh thấy Vương Gia Hân không nhắn lại thì lại càng gấp gáp. Nhắn tin thúc giục:

"Anh ấy ngay cả vết thương cũng không chịu băng bó. Chỉ ngồi trong phòng của chị thôi"

"Chị không muốn nói chuyện này nữa. Em đừng nhắc đến anh em đi"

Cô nhắn.

Dược Khải Minh đọc dòng tin nhắn của cô thì chợt thấy nhói. Cô thực sự ghét anh đến vậy sao???

"Buổi tối hôm ấy. Sao chị lại bỏ sang Mỹ một mình mà không nói mọi người vậy. Chị nói cho em biết đi" Nếu như cô không muốn nhắc đến anh. Vậy anh cũng không ép cô nữa. Nhưng anh cần biết chuyện mà cô đã nhìn thấy vào tối hôm ấy. Lí do mà mỗi lần nhìn thấy anh. Vô lại tìm cách để trốn tránh, không muốn nhắc đến chuyện đó, ngay cả giải thích cô cũng không cho anh một cơ hội.

"Em muốn biết"

"Tối hôm đó, chị một mình ngồi xe lăn bắt xe đến nhà anh em. Chị thấy anh em và Tú đang ôm nhau. Họ ôm nhau ngay cả có người đi vào cũng không biết. Anh em ôm Tú rất chặt, rất chặt. Người khác nhìn vào sẽ nghĩ rằng hai người họ đang yêu nhau. Anh em đã gọi tên "Vương Tú" gọi rất nhiều lần. Chị thấy rất đau, tim chị cảm giác như bị vỡ ra. Vì vậy chị quyết định đã bỏ đi" Cô nhắn lại.

Dược Khải Minh đọc xong, tìm anh quản lại. Anh đã không biết cô phải chịu nhiều đau khổ như vậy. Quên luôn à việc đang dùng điện thoại của Hiểu Na. Anh nhắn một loạt chỉ toàn là xin lỗi.

"Xin lỗi.

Đau lắm phải không

Thật xin lỗi

Xin lỗi vì đã bỏ rơi lúc đau nhất. Cần người bên cạnh nhất"

Vương Gia Hân nhìn dòng tin nhắn, nghi ngờ: "Tiểu Na, có phải là em không???"

Dược Khải Minh vội nhắn tin che giấu: "là em, vừa nãy là em nhắn nhầm cho chị, chị đừng để ý"

"Mà chị chuẩn bị đến đâu rồi vậy"

"Ngày mai chị sẽ đi thử váy cưới!!!, sau đó sẽ đi xem thiệp cưới"

Dược Khải Minh nhìn dòng tin nhắn cô gửi mà lòng đau nhói, anh phải làm sao đây???

"Chị muốn một hôn lễ được tổ chức như thế nào?"

Cô suy nghĩ hồi lâu rồi bật cười, nhắn lại:

"Chị muốn có một hôn lễ trong mơ, được tổ chức ngoài trời, được rắc đầy cánh hoa mà chị thích, xung quanh toàn là bóng bay in hình của hai người, mọi người đến dự đều có một album cưới của bọn chị, để họ có thể nhìn thấy bọn chị yêu nhau đến mức nào, và chú rể sẽ mặc bộ đồ màu đen nhìn thật bánh, đứng phía xa đưa tay chờ chị bước đến, như vậy có phải là quá xa vời không, chị thấy nó có chút hoang đường"

"Không đâu, xung quanh sẽ toàn rắc hoa hồng đúng không chị" Được Khải Minh hỏi lại, cô đã từng nói, trên đời này nếu được làm một bông hoa cô sẽ làm hoa hồng. Hoa hồng mặc dù có gai nhưng nhìn nó rất đẹp. Hoa hồng rất mạnh mẽ, nó dùng gai để tự bảo vệ chính bản thân mình, nó sẽ làm cho đối phương phải bị thương nếu như có ý định sẽ tổn thương đến nó.

"Hoa hồng rất mạnh mẽ, nó sẽ tự bảo vệ được cho bản thân mình" Cô nhấn lại.

Được Khải Minh bật cười, cô vẫn vậy, rất thật thà:

"Muộn rồi, chị ngủ sớm nhé, đừng thức muộn như vậy nữa, không tốt đâu?"

Vương Gia Văn đọc tin nhắn xong, cũng nghe theo lời của anh, lên giường nhắm mắt đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Nhớ

Hôm nay là ngày Vương Gia Hân đi thử váy cưới.

Vương Tú, hôm nay ở nhà, nên sẽ trông Tiểu Du giúp cô. Lã Tử Nam tươi cười đưa cô đi thử đồ, trong khi Vương Gia Hân lại chẳng hề có một chút tâm trạng phấn khởi nào cả. Ngồi trong xe, Vương Gia Hân nhìn ra phía ngoài xe, dòng người qua lại, chẳng ai quan tâm đến ai, đông đúc hỗn loạn giống như cô ngay lúc này. Cô không yêu Lã Tử Nam, lại đồng ý kết hôn với anh ta, cô làm như vậy có phải là quá đáng lắm không, cô không nên vì bản thân mình mà làm cho Lã Tử Nam đặt niềm tin vào cô, rồi lại làm những người ngoài cuộc phải đau khổ.

"Em nghĩ gì vậy???" Lã Tử Nam vừa lái xe, vừa quay sang hỏi khi thấy cô ngồi yên lặng.

"À không??? Em chỉ là..anh ...sẽ...không hối hận khi lấy em ...chứ???"

"Sẽ không, chỉ cần người đó là em, anh sẽ làm bất cứ chuyện gì!"

Cô cười, rồi lại không nói gì nữa.

*****

Tại cửa hàng váy cưới.

"Gia Hân, em muốn mặc váy cưới như thế nào???"

Nhìn một loại mẫu váy cưới trước mắt, có bộ thích có bộ cô lại không thích. Cuộc hôn nhân này, với cô như thế nào cũng được cô không yêu cầu gì vào cuộc hôn nhân này.

"Anh chọn đi, em mặc như thế nào cũng được hết, chỉ cần anh thích là được" Cô cười.

Lã Tử Nam chọn cho cô một bộ váy, Vương Gia Hân cầm bộ váy vào phòng thử đồ.

Đứng trước gương, cô nhìn chính bản thân mình trong đó. Tóc ngang lưng, hơi xoắn nhẹ, váy cưới màu trắng, ôm sát lấy người, mấy người phục vụ trong tiệm váy cưới đều bảo cô xinh đẹp, bộ váy cưới này rất đẹp nhưng tại sao cô lại không thấy vui chút nào vậy. Tại sao cô lại nghĩ đến cảnh anh đứng từ xa nhìn cô tay nắm tay với người đàn ông khác.

Vương Gia Hân mặc bộ váy cưới bỗng bèn bước ra khỏi phòng thay đồ. Lã Tử Nam đứng đưa lưng về phía cô. Trên tay cũng cầm một đôi giày thủy tinh.

Cảnh tượng này, quá quen thuộc. Giống như lần cô và anh đi dự tiệc. Anh cũng đứng như vậy, quay lưng về phía cô. Trên tay cầm một đôi giày màu hồng, lấp lánh. Cũng là ngày hôm đó, cô đã nhận ra được tình cảm của chính bản thân mình. Và cũng được nghe câu nói "anh yêu em" từ chính anh.

Nhưng bây giờ thì khác rồi, con người cũng khác rồi. Lần này không phải là dự tiệc nữa, mà là chuẩn bị cho lễ cưới của cô.

Vương Gia Hân bừng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ, cô gọi tên anh ta:

"Tử Nam!!!"

Lã Tử Nam nghe tiếng gọi của cô, xoay người, mỉm cười. Anh ta bước đến phía cô, đặt đôi giày xuống. Anh nhẹ nhàng nâng chân cô lên, xỏ giày vào chân cô. Vương Gia Hân nhìn độ giày dưới chân, cô vẫn là không biết đi giày cao gót.

"Tử Nam, em không biết đi giày cao gót. Em có thể không đi được không???" Vương Gia Hân nhỏ giọng nói.

"Vậy thì em không cần đi nữa. Anh không muốn thấy chân của em bị thương." Nói rồi, Lã Tử Nam cúi xuống, tháo giày cao gót ra, xỏ vào chân cô đôi giày bệt.

Vương Gia Hân cười, cô nhìn Lã Tử Nam: "Anh rất bảnh, rất hợp với bộ này"

"Vậy sao, anh thấy vẫn có chút không quen. Hôm nay nhìn em rất đẹp. Đẹp nhất từ trước tới nay." Lã Tử Nam nói rồi ôm lấy cô.

Vương Gia Hân có chút không thoải mái nhưng cô vẫn cười thật tươi. Ôm lấy Lã Tử Nam

Phía xa, một cảnh tình tứ của cả hai người đều lọt vào mắt của Dược Khải Minh. Anh đứng từ xa, quan sát mọi hành động của hai người. Khuôn mặt anh đầy sự tức giận. (Visu: Tức cái gì mà tức. Người ta có là bạn gái anh đâu. Còn đi theo dõi nữa. Đi mách đây! Dược Khải Minh: Thích gì, nhồi im ở đây, chạy lung tung ta cho mi lên thót. Visu: gì đây. Muốn làm gì ta, bớ người ta... Dược Khải Minh: *bịt miệng* visu: ồ...a...a...anh...ê...(bỏ ta ra nhanh lên) mấy bạn ơi Su bị bịt miệng rồi không nói được haha)

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Âm Thầm

Ta đa, sau một hồi oánh nhau với anh Minh nhà ta, Visu đã giành được Tự do. Hiện tại Visu đang ở bên ngoài cửa hàng váy cưới. Chuẩn bị xem kịch vui há há.

*****

Sau khi thử váy cưới, cả hai quyết định sẽ đến nơi tổ chức lễ cưới. Vương Gia Hân đứng trước cửa hàng, chờ Lã Tử Nam đi lấy xe.

Dược Khải Minh đến gần chỗ cô, Vương Gia Hân trong lòng bất ngờ nhưng bên ngoài, cô gắng tỏ ra như không có gì. Anh nói:

"Thật trùng hợp, không ngờ lại gặp em ở đây!"

Vương Gia Hân nhìn anh. Cô không nói gì.

"Em không có gì để nói với anh sao?"

"Không có!"

"Nhưng anh lại có rất nhiều! Rất nhiều chuyện muốn nói với em." càng nói, khoảng cách giữa hai người càng ngày càng gần. Vương Gia Hân lại càng lui về phía sau.

"Tôi chẳng có gì để nói, làm phiền anh đề ý một chút, tôi không muốn chồng sắp cưới của tôi phải hiểu lầm. Anh ấy sẽ rất tức giận" Vô nhanh chóng lấy một cái cớ, rồi đẩy anh cách xa mình một chút.

"Tại sao em luôn lấy anh ta làm cái cớ, tại sao không nhìn thẳng vào anh mà nói" anh đưa tay nâng khuôn mặt của cô lên, lớn giọng nói.

Vương Gia Hân sợ hãi, cô không biết phải cư xử ra sao. Đột nhiên phía sau, truyền đến giọng nói:

"Gia Hân, đến giờ chúng ta đi xem thiệp mời rồi" Lã Tử Nam nói, rồi kéo cô ra khỏi anh. Ôm lấy eo cô. Như để tuyên bố chủ quyền với Dược Khải Minh.

"Xin lỗi anh, chúng tôi có việc phải đi trước, còn về thiệp mời, tôi sẽ gửi cho anh sau"

Nói rồi, Lã Tử Nam nhìn anh, rồi ôm chặt lấy cô, đưa cô đi.

Dược Khải Minh nhìn theo cô, hai bàn tay nắm chặt, rõ ràng là rất tức giận.

Anh lái xe về nhà, nhìn Hướng Ân trời đi lướt qua cậu ta. Lên trên phòng của cô.

*****

Cả ngày hôm đó, Vương Gia Hân cùng Lã Tử Nam đi khắp nơi. Hết chọn váy cưới, rồi lại đi đến nơi tổ chức đám cưới, xem thiệp mời... tất cả đều do Lã Tử Nam tùy ý lựa chọn, Vương Gia Hân không có tâm trạng lựa chọn gì cả. Suốt cả ngày, cô cứ thần thờ như người mất hồn.

Cả hai về nhà cũng đã khuya. Vương Tú đã ru Tiểu Na ngủ. Đang ngồi bế con bé ở phòng khách. Còn ông bà Vương thì đang ngồi tính toán xem sẽ mời bao nhiêu người trong đám cưới của cô và Lã Tử Nam.

"Ba mẹ, ba mẹ có mời bên nhà Khải Minh, cả ba mẹ anh ấy nữa không?" Tiểu Na dò hỏi.

"Chuyện này, họ làm bạn bè lâu năm của ba mẹ, tất nhiên là phải mời." ba Vương nói.

Vương Gia Hân nghe vậy cũng không nói gì. Cô bế Tiểu Na lên phòng, rồi cũng tắm rửa thay quần áo. Cô ngồi nhìn Tiểu Du:

"Con gái, mẹ phải làm thế nào đây? Mẹ không biết! Mẹ làm vậy là đúng hay sai?"

"Đương nhiên là sai rồi. Chị không yêu anh ta vậy sao còn đồng ý kết hôn?" Vương Tú mở cửa phòng đi vào, ngồi xuống bên cạnh cô. Thăng thán nói lên suy nghĩ của mình.

"Ngoài cách này chị không còn nghĩ ra cách nào khác!" Vương Gia Hân cười buồn.

"Chị đã từng nghĩ về sau, khi Tiểu Du lớn, con bé sẽ hỏi bố ruột của nó là ai chưa?"

"Chị tin con bé sẽ hiểu cho chị. Lúc lớn con bé sẽ hiểu lý do chị phải làm như vậy."

"Được rồi, chị nghỉ đi, em có việc phải ra ngoài!"

Nói rồi, Vương Tú đứng dậy, bỏ xuống tầng phóng xe đi.

Vương Gia Hân cầm điện thoại, nhìn chăm chăm vào nó. Màn hình điện thoại mỗi lần tắt cô lại bật lên. Hình ảnh một người đàn ông vẫn luôn ở đó. Cô mở điện thoại, vào mục video. Trong đó ngoài những bức ảnh cô chụp cho Tiểu Du, chỉ còn lại 1 bức ảnh, và một đoạn video.

Mỗi lần cô thấy buồn, cảm thấy tuyệt vọng, trong lòng lại luôn nhớ anh cô lại xem đoạn băng đó. Anh cười rất tươi, ại còn mặc tạp dề nữa chứ. Nhìn anh lúc ấy thật sự rất là vui, đến nỗi anh không thể ngừng cười được.

Đó là lần gần nhất cô nhìn thấy anh cười vui vẻ như vậy. Đã lâu rồi, có phải anh chưa cười vui vẻ như vậy không?

Cô cứ ngồi như vậy, ngồi xem đi xem lại đoạn video, bên ngoài một khuôn mặt đầy nỗi bi thương nhìn cô. Ánh nhìn tuyệt vọng, đầy đau khổ.

Cứ như vậy rồi cô ngủ quên lúc nào không hay. Lã Tử Nam bước vào phòng, cẩn thận đắp chăn lên người cô, sợ cô bị lạnh. Anh cầm điện thoại cô ra khỏi phòng.

*****

Trong phòng của Lã Tử Nam

Anh ta ngồi nhìn chăm chăm vào điện thoại. Rồi bật máy lên, vào đoạn video đó.

Người con trai liên tục hỏi cô muốn ăn gì. Thích ăn nhiều rau không? Muốn ăn mấy món? Anh ta rất vui. Rồi anh dừng đoạn video đó lại. Phía bên góc của màn hình điện thoại, một góc rất nhỏ thôi. Anh đã nhìn thấy gương mặt của cô. Cô cười rất vui. Nụ cười ấy với nụ cười của ngày hôm nay thật sự rất khác. Nụ cười ấy cô dành cho Dược Khải Minh. Còn bây giờ mặc dù là bên ngoài cô cười nhưng nhìn gượng gạo lắm. Nó khác hẳn với nụ cười này.

Lã Tử Nam cố nhìn đau trong lòng, anh cop lại một bản vào USB. Rồi quay lại phòng, đặt chiếc điện thoại vào bàn như cũ.

*****

Sáng hôm sau, Vương gia Hân nói sẽ cùng Lã Tử Nam đi chọn nhẫn cưới nhưng anh ta lại bảo cô ở nhà. Nói sẽ tự đi mua, muốn làm cho cô bất ngờ. Vương Gia Hân nhìn với anh mắt có chút nghi hoặc. Rồi cũng không nói gì. Cô bế Tiểu Du xuống nhà, định sẽ đi dạo.

Chương 64: Buông Tay

Một tháng sau đó...

Chỉ còn ba hôm nữa, là đến ngày tổ chức hôn lễ.

Dược Khải Minh không hề làm phiền cô, anh không nhắn tin không gọi điện quấy rầy cô như trước nữa. Còn Tiểu Na thì tối nào cũng thức để nhắn tin cùng cô, chúc cô ngủ ngon, an ủi cô rồi mới đi ngủ. (Haizzzz: Vương Gia Hân ơi là Vương Gia Hân! Có chắc là Na Na nhỏ bé nhà ta không mà chị nói vậy! Chị quá dễ tin người mà *chep miệng*)

Còn Lã Tử Nam thì dạo này luôn tránh mặt cô, đi chọn đồ cưới anh cũng không bảo cô đi cùng. Vương Gia Hân nhìn Lã Tử Nam thấy anh có gì đó như không muốn kết hôn với cô vậy.

Hôm nay, ông bà Vương đi gửi giấy mời, còn Vương Tú thì nói sẽ trông Tiểu Na giúp cô. Vương Gia Hân quyết định sẽ nói chuyện với Lã Tử Nam.

"Tử Nam, dạo gần đây em thấy anh rất lạ, có phải anh không muốn kết hôn không? Anh có thể nói với em mà"

"Gia Hân, không phải vậy đâu, em suy nghĩ quá nhiều rồi, anh thực sự rất muốn kết hôn với em" Lã Tử Nam nhìn cô dịu dàng nói. Lựa chọn này của anh, anh biết là cô sẽ rất bất ngờ nhưng vì cô, anh có thể làm tất cả. Anh có thể hi sinh hạnh phúc của bản thân mình vì cô. Và anh biết lựa chọn này của anh là hoàn toàn đúng! Lẽ ra, anh phải sớm nhận ra điều này từ lâu mới phải!

Vương Gia Hân mỉm cười, cầm ly nước trên tay uống cạn.

*****

5 phút sau, Vương Gia Hân ngủ say trên ghế sofa phòng khách. Còn Dược Khải Minh thì đang ngồi ở bên cạnh, anh đưa tay vuốt ve lấy khuôn mặt của cô. Mỉm cười. Anh nhìn về phía Lã Tử Nam, mỉm cười nói:

"Cảm ơn anh, sau này nhất định sẽ báo đáp anh"

Nói rồi, Dược Khải Minh đứng dậy, cởi áo khoác cẩn thận đắp lên người cô. Rồi bế cô ra ngoài cửa.

Lã Tử Nam nhìn theo, anh chỉ có thể giúp cô đến đây!

Dược Khải Minh bế cô nhẹ nhàng đặt cô lên xe. Phóng đi.

*****

Quay trở lại buổi tối của một tháng trước, buổi tối hôm Lã Tử Nam đã cầm điện thoại của cô. Anh đã quyết định buông tay. Anh đã quyết định nói toàn bộ và buông tay để cô được hạnh phúc.

Dược Khải Minh ngồi đối diện với Lã Tử Nam. Cả hai người nhìn nhau, cuối cùng người lên tiếng trước vẫn là Lã Tử Nam.

"Tôi cần cho anh biết một chuyện" Rồi anh ta rút USB cắm vào một chiếc máy tính của một vị khách gần đó. Màn hình xuất hiện, Dược Khải Minh lập tức ngồi thẳng người, anh nhìn một cách chăm chú. Đây không phải là anh của một năm trước sao, là cái ngày mà cô đã hoàn trở thành người phụ nữ của anh.

"Tại sao anh lại có đoạn băng này" Anh ngược lên, khôi phục lại sự lạnh lùng hỏi Lã Tử Nam.

Sau đó Lã Tử Nam kể toàn bộ tất cả những chuyện về cô mà anh ta biết. Bao gồm cả bức ảnh cô chụp trộm anh hiện tại vẫn giữ và cài làm màn hình điện thoại. Việc cô mỗi tối luôn nhìn đoạn băng đó, rồi lúc lại khóc, rồi ngủ thiếp đi.

"Tôi sẽ buông tay, cho cô ấy được có hạnh phúc, nếu anh không đối xử tốt với cô ấy, nhất định sẽ biết tay tôi"

Dược Khải Minh cười, tự do nói:

"Cảm ơn anh, tôi cũng cần anh giúp một chuyện"

Rồi cả hai người họ bắt đầu lên kế hoạch.

Trong quán cà phê, có hai người đàn ông chạm đầu vào nhau, nói gì đó, rồi lại tự cười với nhau, rất thần bí...

*****

Vương Gia Hân không biết rằng mình bị cho uống thuốc ngủ, cô ngủ đến tận lúc tối, khi ấy đã là 22h. Cô tỉnh dậy, nhìn mọi thứ xung quanh, căn phòng này rất quen thuộc, mọi đồ đạc ở đây cũng rất quen thuộc. Đây là phòng của cô nhưng không phải ở nhà, mà là ở biệt thự của anh. Căn phòng mà lúc trước cô đã từng khi, khi hai người sống chung. Mọi thứ vẫn như vậy, đồ đạc tất cả đều rất sạch sẽ, không một món đồ nào bị xê dịch. Tất cả đều như một năm về trước.

Cô đứng dậy, bước xuống dưới nhà. Được Khải Minh đang ở dưới nhà. Giống hệt với hình ảnh của một năm trước. Cô cứ đứng vậy mà nhìn anh, còn Được Khải Minh, anh cười tap dề, rồi bước đến chỗ cô.

"Anh còn đang định lên xem em đã tỉnh chưa?"

Vương Gia Hân nhìn anh, mơ hồ, mọi chuyện tại sao lại như vậy. Trong đầu cô có hàng nghìn câu hỏi.

Cô không nói gì, chỉ nhìn anh rồi bỏ ra ngoài. Định bắt xe đi. Được Khải Minh nhanh chóng đuổi theo ngăn cô lại. Sầm chớp đùng đùng, anh nói lớn:

"Gia Hân anh biết em không muốn nói chuyện với anh nhưng em nghe anh nói được không. Chỉ một lần thôi!"

Vương Gia Hân gạt tay anh ra, cô hét lớn:

"Tôi không muốn nghe gì cả, tôi muốn về nhà!"

"Anh sẽ đưa em về, nghe anh nói đi?" Anh hét lớn.

Trời cũng bắt đầu mưa, Vương Gia Hân trên người mặc một bộ áo mỏng, thời tiết tháng 10 lạnh cóng, mưa rơi Vương Gia Hân chột rùng mình vì lạnh. Cô run rẩy, muốn thoát khỏi anh.

*****

Chương này dừng tại đây!!!

Mọi người đoán được chương sau, Minh nhà ta sẽ nói câu gì không?

chỉ lên tên truyện đó đó, nói câu đó đó. Ai tò mò không??

Lee thì hóng lắm rồi, mọi người cùng chờ chap sau nhé*nháy mắt*

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: vương Gia Hân!!! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???

Vương Gia Hân lắc đầu, cô không muốn ở lại đây. Nơi này có quá nhiều kỉ ức đẹp của cả hai người nhưng cũng có quá nhiều đau khổ. Cô không muốn bản thân càng bị chìm đắm vào nó.

Mưa ngày càng lớn, Được Khải Minh cởi áo khoác lên người cô, cô vừa khóc vừa đưa tay muốn gạt ra. Cô thả chịu lạnh cũng còn hơn mặc áo của anh. Lúc nào anh cũng như vậy. Dịu dàng ân cần với cô. Cô không đáng!

Được Khải Minh giữ chặt lấy hai tay cô, không cho cô thoát khỏi.

Anh đưa tay, nâng khuôn mặt cô lên. Khuôn mặt ướt đầm, vừa là nước mắt vừa là nước mưa.

"Chuyện của buổi tối một năm trước, tất cả những gì em nhìn thấy, không giống như em nghĩ" Anh nhìn thẳng vào mắt cô, lên tiếng

Nước mắt từ từ chảy xuống, không phải là cô đã nói không muốn nghe rồi sao? Tại sao anh lại luôn bắt cô phải nhớ lại cái quá khứ đó. Nó rất đau...cô không muốn nhớ lại, hiện tại với cô cũng không còn quan trọng nữa rồi. Hai người chẳng còn là gì của nhau, anh cũng chẳng cần phải giải thích với cô làm gì.

"Hiểu làm sao???" Tất cả quá rõ ràng! Sự thật chính là như vậy, anh cũng chẳng cần phải giải thích làm gì" cô nói, quay mặt về chỗ khác, không dám đối

điện với anh.

"Tất cả là hiểu lầm, em phải nghe giải thích"

Vương Gia Hân đau khổ, nhìn anh cười nói:

"Giải thích, hiểu lầm sao? Anh muốn giải thích, được rồi giải thích xong thì làm ơn đừng làm phiền tôi nữa!" cô nói, rồi ngẩng mặt nhìn anh. Ánh mắt đầy đau đớn, cô rất sợ, khi anh nói ra. Cô chính là người đã hiểu lầm anh. Mọi chuyện đều là do cô tự suy diễn. Thì cô biết phải làm sao?

"Ngày hôm đó, anh đã uống sau, anh đã gọi cho em và em cũng bắt máy, anh đã rất vui. Còn nghĩ em đã tha thứ cho anh. Nhưng mà lúc đó anh không còn đủ tỉnh táo để phân biệt nữa. Vương Tử, cô ta chạy đến nhà anh, lúc ấy anh lại luôn nghĩ đó là em. Anh đã gọi tên em, gọi rất nhiều nhưng cô ta lại không trả lời. Anh tưởng đó là em"

"Rồi sao nữa, anh nghĩ đó là tôi rồi ôm lấy con bé, tôi đã thấy tất cả rồi" Vương Gia Hân chặn lại.

"Không phải, cô ta đã giật lấy điện thoại của anh. Anh đứng dậy giành lại điện thoại, thì cô ta ôm lấy anh. Cô ta nói, cô ta là em. Anh mới vui mừng ôm lấy cô ta. Anh đã gọi tên em"

"Tôi không tin, đó không phải là sự thật, anh là kẻ nói dối" cô liên tục đánh vào người anh, vừa khóc, vừa nói.

Dược Khải Minh vén những sợi tóc ướt đầm, trên mặt cô. Anh ôm cô vào lòng.

"Xin lỗi, xin lỗi em"

"Vậy nên đừng giận anh nữa được không? Đừng trốn tránh anh!"

Vương Gia Hân nức nở, tại sao chứ tại sao cô lại là người có lỗi. Cô chính là không tin tưởng anh, mới khiến hai người phải xa nhau, dẫn đến kết cục như ngày hôm nay. Sự thật như vậy, bảo cô làm sao để chấp nhận đây?

Cô lau nước mắt, khóc đến nấc lên. Cô xoay người, sự thật cũng đã biết rồi. Cô cũng nên rời khỏi đây.

Mưa càng ngày càng lớn. Gió cũng mạnh, phía dưới sân. Có hai người đứng dầm mưa. Người con gái xoay người muốn bước đi. Dược Khải Minh đưa tay, nắm lấy cổ tay cô níu giữ.

"Gia Hân, anh yêu em"

Cô quay lại nhìn anh.

Dược Khải Minh nhìn cô, cất giọng:

"Vương Gia Hân!!! Anh yêu em! Anh có quyền cướp dâu không???"

*****

Dừng chương tại đây, truyện cũng sắp đến lúc hết rồi. Mọi người cảm thấy như thế nào. Truyện hay, không hay, tệ hay là dở vậy?

Kết thúc mọi người muốn hai người họ có về bên nhau không?

Muốn SE hay là HE đây ạ!!! Cho Lee biết với.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Cướp Dâu Sao???

Dược Khải Minh nhìn Vương Gia Hân như sợ cô không nghe thấy, anh lặp lại lần nữa:

"Vương Gia Hân!!! Anh yêu em, anh có quyền cướp dâu không???"

Cô khóc nức lên, bao nhiêu đau đớn, bao nhiêu buồn bực cô khóc nức nở. Dược Khải Minh ôm lấy cô vào lòng. Vỗ về cô. Vương Gia Hân ở trong lòng anh khóc như một đứa trẻ, rất lâu, rất lâu sau đó. Cô mới thoát khỏi vòng ôm của anh.

Nhìn thẳng vào mắt anh, đôi mắt cô sưng lên, vì khóc, cố gắng để dừng việc khóc lại, cô hít một hơi thật sâu.

Cát giọng đứt quãng:

"Nếu như là trước đây. .hức...nếu như em chưa biết sự thật này....thì...hức....em sẽ rất thản nhiên mà cười, không một chút nghĩ ngợi mà nói với anh rằng: "Nực cười...hức... anh nghĩ anh đáng sao? Anh muốn cướp dâu, anh không có quyền". Hức.. nhưng mà bây giờ, ...khi...hức... mà... hức biết tất cả sự thật rồi.. hức.. anh không phải là người có lỗi...hức....thì em không còn nói như vậy được nữa rồi."

Cô cười buồn, lấy tay lau đi giọt nước trên khoé mắt. Cô tiếp tục nói:

"Nhưng mà.. hức. Nhưng mà cho dù sự thật có như thế nào đi chăng nữa... thì...cũng đã quá muộn rồi."

Vương Gia Hân nói. Cô ngừng đầu để cho nước mưa xối thẳng vào mặt. Giữ cho nước mắt đừng rơi. Cuối cùng thì cô cũng biết được sự thật, nó khiến tim cô bị quặn đau, như có ai đang bóp nghẹn lấy nó. Vương Gia Hân cười, cô cời áo khoác còn vương chút hơi ấm của anh. Nắm lấy tay trái của anh, đặt chiếc áo khoác của anh vào trong lòng bàn tay. Khó khăn, quay người bỏ đi.

*****

Trời mưa dường như không có dấu hiệu sẽ dừng lại. Vương Gia Hân đi dưới trời mưa. Con đường trống trơn, chỉ có bóng dáng của hai người. Được Khải Minh đi theo phía sau cô, một mực giữ khoảng cách hai bước. Dù cho cô có đi nhanh, hay cố tình đi chậm khoảng cách vẫn là hai bước.

Họ cứ như vậy, chẳng nói gì. Người đi phía trước thì khóc không ngừng. Còn người đi phía sau tìm lại quặn đau. Anh cầm ô che cho cô đi ở phía trước, mặc cho bản thân đang bị mưa xối thẳng vào người.

*****

Vương Gia Hân đi bộ về nhà, lúc cô đứng trước cổng cũng đã là 12h đêm. Được Khải Minh vẫn đi phía sau che ô đảm bảo cô không bị ướt. Cô quay người nhìn anh, anh ướt sũng cả người, lạnh như vậy mà anh lại đầu trần che ô cho cô. Chắc hẳn anh rất lạnh.

Được Khải Minh một tay che ô, tay còn lại kéo cô gần về phía mình. Môi anh lạnh ngắt chạm vào môi của cô. Nụ hôn của anh không lạnh lùng, bá đạo ngang ngược như trước. Mà chỉ đơn giản là một cái chạm môi. Thể hiện tình yêu. Anh nắm tay cô, đặt lên cái ô, để cô cầm nó.

"Đừng để bị ốm như vậy anh sẽ rất đau!!!"

Cô chỉ im lặng không nói gì, cầm ô đi vào nhà.

Được Khải Minh đứng ở phía dưới nhìn, chắc chắn thấy cô đã vào nhà, phòng cô sáng thì mới yên tâm trở về.

*****

Vương Gia Hân đứng từ trên phòng, nhìn anh, bóng anh xa dần, xa dần rồi từ từ khuất hẳn, cô khó khăn tựa vào tường, bịt chặt lấy miệng khóc trong lặng lẽ. Hết rồi, đã hết thật rồi. Nhìn Tiểu Du nằm say ngủ, cô đưa tay nắm lấy tay con bé:

"Tiểu Du, mẹ phải làm sao đây? Ba hỏi ba có quyền cướp dâu không? Mẹ nói vậy là đúng hay sai. Có phải mẹ quá nhẫn tâm không. Mẹ không đáng để ba con làm vậy. Mẹ không xứng!" Cô khóc.

*****

Vương Gia Hân ngồi trầm ngâm, suy nghĩ chần chờ mãi. Cô vẫn quyết định với lấy điện thoại. Nhắn tin cho Tiểu Na.

"Tiểu Na, chị nhờ em một việc. Em qua nhà anh em, xem anh ấy thế nào được không? Anh em vừa dầm mưa về nhà, chị sợ anh ấy bị cảm"

Ting...

Điện thoại vang lên thông báo có tin nhắn đến. Được Khải Minh vừa mới tắm gội xong, anh ngồi xuống giường. Mở điện thoại đọc tin nhắn. Trên môi xuất hiện nụ cười. Là Vương Gia Hân, thì ra cô ấy vẫn còn quan tâm đến anh. Anh vẫn còn cơ hội.

Đêm đó, anh ngủ rất ngon chỉ vì một đoạn tin nhắn của cô. Còn Vương Gia Hân lại chần chọc cả đêm vì câu hỏi của anh: "Vương Gia Hân!!! Anh có quyền cướp dâu không???"

*****

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Trước Ngày Cưới

Hôm nay là ngày thứ ba, chỉ nốt hôm nay thôi, ngày mai là cô sẽ kết hôn với Lã Tử Nam rồi.

Hôm nay, Vương Tú cùng ông bà Vương đều ở nhà, chỉ có anh em nhà Lã Tử Nam thì lại ra ngoài từ rất sớm. Lúc Vương Gia Hân bế Tiểu Du xuống dưới nhà thì hai người họ đã đi từ rất lâu rồi.

Khi cả nhà đang nói chuyện rất vui thì Tiểu Du đột nhiên mấp máy môi. Tuy không rõ nhưng ai cũng nghe thấy.

Vương Vân Du cũng hơn một tuổi, bập bẹ nói cũng là chuyện đương nhiên, nhưng mà điều mà người để ý lại vì từ đầu tiên mà con bé bập bẹ nói lại là từ "ba". Vương Gia Hân bước lại. Cô đang rộng hai tay, nói:

"Tiểu Du, con của mẹ, lại đây nói lại cho mẹ nghe"

Con bé, toét miệng cười. Từ từ đứng dậy, vì con bé mới chỉ đi được chưa lâu. Đi từng bước, men theo cạnh bàn, hết con vịn bầu vịn, lon ton đến phía cô. Càng gần về tay cô con bé càng háo hức càng đi nhanh rồi nhào vào lòng cô. Dựa hẳn vào người cô, cười.

Vương Gia Hân xoay người con bé, để con bé ngồi lên đùi. Lắc lắc tay:

"Tiểu Du, con lặp lại lần nữa cho mẹ nghe đi: "ba..ba..." cô cười.

Tiểu Du cười khanh khách lắc lư người, không chịu nói lại. Bà Vương cũng bất ngờ không kém nhưng chuyện tập nói này không thể gấp gáp. Cần phải có thời gian.

"Gia Hân con phải từ từ, không cần gấp như vậy"

Ông Vương, cùng Vương Tú ngồi bên cạnh cũng bật cười theo. Rất vui vẻ.

*****

Con tại nhà họ Dược.

Ông bà Dược cùng với Tiểu Na đang ngồi đối diện với Dược Khải Minh. Với anh mắt tò mò.

"Ba mẹ, ngày mai là ngày cưới của Gia Hân, con muốn mọi người phải thật đẹp. Giống như là con làm chú rể vậy"

"Khải Minh, ý con là sao, Gia Hân cưới người ta, con lại bảo ba mẹ như vậy là có ý gì" ông Dược thắc mắc.

"Mọi chuyện hiện tại con không thể nói, ngày mai mọi người cũng sẽ biết thôi. Bây giờ con có chuyện phải đi rồi. Ba mẹ, Tiểu Na chỉ cần nghe theo lời con dặn là được!"

Anh nói rồi mỉm cười, đứng dậy rời khỏi biệt thự nhà họ Dược. Tiểu Na cùng mọi người trong nhà nhìn nhau với ánh mắt khó hiểu.

*****

Tại quán cà phê....

"Cảm ơn hai người. Sau này có gì khó khăn hãy liên lạc với tôi. Tôi nhất định giúp bằng tất cả sức mình" Một người đàn ông khuôn mặt góc cạnh, ngũ quan đẹp đẽ, nhưng đáng vẻ lại toát lên một thứ gì đó rất lạnh lùng, anh ta nói.

Hai người ngồi đối diện, một trai một gái.

"Tôi là vì muốn tốt cho cô ấy" Người đàn ông kia nói.

Còn một cô gái có vẻ ít tuổi hơn. Nhìn người đàn ông lạnh lùng trước mặt rồi lại nhìn người bên cạnh:

"Tôi tin tưởng lựa chọn của anh tôi, chỉ cần là anh ấy nói, thì nhất định tôi sẽ nghe theo.. Người anh cảm ơn không phải là tôi. Mà là anh tôi"

Người đàn ông lạnh lùng cũng bật cười:

"Dù sao nếu không có hai người, chúng tôi cũng sẽ không có ngày hôm nay, tôi rất mong đến ngày mai"

"Ngày mai, chúng tôi sẽ giúp anh bằng hết sức của mình. Chỉ cần anh đối xử tốt với cô ấy là được"

"Nhất định rồi. Tôi rất yêu cô ấy"

*****

Tại nhà Vương Gia Hân. Ông bà Vương bế Tiểu Du đi dạo. Trong nhà chỉ còn lại có hai chị em cô.

Vương Tú đang ngồi trong phòng, nghe nhạc:

"Đâu phải chỉ mỗi yêu thôi là sẽ bên nhau trọn đời, phải có chia sẻ có cảm thông em ơi"

Đâu phải chỉ có yêu thương chỉ có yên vui mỗi ngày mà phải có lúc buồn rơi nước mắt cùng nhau Yêu là khi giữa 2 ta đặt cuộc sống của nhau vào mình, yêu tất cả yêu và yêu quá khứ của nhau

Yêu là ai bước chân đi thì bàn tay kia sẽ níu lại sẽ ôm chặt và ko thể rời xa

Yêu là khi lúc xa nhau là hình ảnh của nhau trong đầu lúc thức dậy là sẽ nghĩ về nhau

Yêu là khi lúc xa nhau hay những lúc ta đang một mình, vẫn nhớ rằng ta luôn ở cạnh nhau"

(cũng phải giới thiệu chút chứ nhì, Lee lấy lời ca khúc "yêu" của Khắc Việt (idol của Lee đó, phim ngắn này vừa mới ra mắt được hai hôm. Các bạn có thể truy cập link ở đây để xem nhé:

<https://m.youtube.com/watch?v=fhPRDh6NSRA>

Rất cảm động, Lee đã khóc khi xem nó. Chuyện tình trong phim cảm động hết ngôn tình. Rất vui nếu như các bạn xem thử nó)

Vương Gia Hân mở cửa phòng của Vương Tú. Cô vào phòng, ngồi trên giường. Vương Tú nhìn cô, hỏi:

"Chị sao vậy" vừa nói vừa bật lại bài hát vừa rồi để nghe.

"Chỉ là...chị thấy bài hát này rất có ý nghĩa. Ca từ rất cảm động rất giống với..." nói đến đây, Vương Gia Hân chợt dừng lại, không muốn nói tiếp.

"Bài hát này là lời nói của một chàng trai, khi níu giữ người con gái. Anh ta rất yêu cô gái đó. Nhưng số phận lại không cho hai người ở bên nhau. Em thấy nó rất giống chị và anh Khải Minh" Vương Tú thẳng thắn nói.

"Đừng nhắc đến chuyện ấy nữa, ngày mai chị kết hôn rồi. Phải vui chứ, chị không muốn nói về chuyện này" cô nói, mỉm cười trấn an Vương Tú.

"Ngày mai, sẽ là ngày chị hạnh phúc nhất, chị sẽ được lấy người mình yêu. Cùng anh ấy sống đến đầu bạc răng long. Chị sẽ nhớ mãi không quên!!!"

Vương Tú vừa ăn bìa quả, nhìn cô, rồi nói.

Vương Gia Hân cười, lấy người không yêu, chấp nhận đau khổ. Như vậy có thể hạnh phúc không?

Trước khi về phòng, Vương Tú không quên đưa chiếc máy tính xách tay có bật bài hát đó cho cô. Cười nói:

"Chị cầm máy em này, lúc nào chán cứ lấy ra mà nghe nhạc. Có rất nhiều bài giống với tâm trạng của chị lúc này. Nghe rồi, chị sẽ thấy đỡ hơn"

Vương Gia Hân cũng cầm lấy chiếc máy tính của Vương Tú, cô quay về phòng.

*****

Trong phòng, Vương Gia Hân ngồi thẫn thờ trên giường, ngày mai là ngày cô sẽ kết hôn, cô sẽ phải lấy Lã Từ Nam, mọi chuyện rồi sẽ ra sao? Bây giờ thì cô hối hận rồi. Cô thấy hối hận thật rồi. Cô không muốn kết hôn nữa nhưng mà mọi chuyện có thể dừng lại sao? Tất nhiên là không, dù cho cô không muốn, dù cho cô có hối hận thì ngày mai cô vẫn phải kết hôn. Nước mắt cô rơi.

Vương Gia Hân nhìn máy tính, cô đưa tay bật lại bài hát khi nãy:

"Đâu phải chỉ mỗi yêu thôi là sẽ bên nhau trọn đời, phải có chia sẻ có cảm thông em ơi..."

Cả buổi chiều hôm ấy, Vương Gia Hân ngồi lì trong phòng. Không ra ngoài, chỉ ngồi im lặng trong phòng bật bài hát tâm trạng và khóc.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 68: Kết Hôn

Sáng hôm sau, Vương Gia Hân mơ màng tỉnh dậy. Cô quay sang nhìn đồng hồ. Mới có 7 giờ vẫn còn rất sớm, lễ cưới của cô được tổ chức vào lúc tối. Mọi người cùng tất cả khách mời sẽ dùng bữa tại khách sạn đã đặt trước sau đó buổi tối mới đến nơi cử hành hôn lễ.

Vương Gia Hân nhìn sang Tiểu Du, con bé vẫn còn ngủ. Cô ngồi dậy đi vào chuẩn bị thay đồ. Thay đồ xong thì Tiểu Du cũng dậy. Vương Gia Hân ôm lấy con bé, đến bên tủ đồ chọn lấy một bộ váy công chúa màu xanh xoè rộng mặc vào cho con bé. Rồi đeo lên đầu Tiểu Du một cái nơ. Tiểu Du nghịch ngợm lắc lư cái đầu không chịu đeo. Vương Gia Hân bật cười:

"Tiểu Du ngoan, để mẹ đeo nơ cho con. Hôm nay Tiểu Du rất xinh, xinh hơn cả mẹ rồi!"

Cô chặt vật mãi mới đeo được cho tiểu Du. Rồi cầm lấy áo khoác đi xuống lầu. Chờ mọi người.

*****

"Ba mẹ, mọi người đã chuẩn bị hết rồi sao?" Vương Gia Hân nhìn mọi người, ông bà Vương hôm nay rất đẹp, Vương Tú thì khỏi phải nói. Chỉ thiếu mỗi Lã Tử Nam và Lã Vân Nhi, cô đưa Tiểu Du cho Vương Tú. Cầm điện thoại bấm số của Lã Tử Nam.

"Tử Nam anh ở đâu vậy?"

"Gia Hân, anh cùng Vân Nhi tới đó trước, chuẩn bị trước, em và mọi người đến sau nhé!" Lã Tử Nam nói.

"Ừm,...vậy được bây giờ chúng em sẽ đến ngay"

Cả nhà Vương Gia Hân cùng nhau đến khách sạn.

Vương Gia Hân ở yên trong phòng thay đồ. Cô không ra ngoài, ông bà Vương nói sẽ tiếp khách giúp cô. Cô cần được nghỉ ngơi nên không cần phải đi lại tiếp khách làm gì, nên cô ở lại trong phòng thay đồ.

Vương Gia Hân ở trong phòng nghỉ thì đâu biết mọi chuyện ở bên ngoài như thế nào.

*****

Tại phòng tiệc của khách sạn, chủ rể tâm trạng vui vẻ cầm ly rượu đỏ trong tay đi tiếp khách từng bàn.

Ông bà Vương cùng với cả ba mẹ anh thì vui vẻ nói chuyện.

Hai phù dâu và hai phù rể, cũng đi theo tiếp rượu.

Ông bà Vương ban đầu cũng giống như bố mẹ anh. Thật sự rất sốc. Họ cảm thấy rất bất ngờ nhưng sau khi biết mọi chuyện, họ thật không ngờ mọi người có thể giấu nhân vật chính là cô mà làm được như thế này. Mọi người vui vẻ, ai cũng chúc phúc phúc cho cô dâu chú rể. Chỉ có một người là tâm trạng vẫn không tốt lắm. Lã Tử Nam mặc dù cười nhưng trong lòng lại có chút chua xót. Nhưng anh thành tâm chúc phúc cho họ.

*****

Vương Gia Hân sau khi dùng bữa xong thì được nghỉ ngơi một lát. Sau đó cô bắt đầu chuẩn bị lễ phục và trang điểm cho buổi tối.

Riêng chuyện trang điểm và chuẩn bị thôi cũng đã rất mệt mỏi rồi. Trang điểm cho cô và làm tóc xong cũng đã mất hơn một tiếng đồng hồ. Vương Gia Hân nhìn mình trong gương, hôm nay nhìn cô rất khác. Tóc cô làm xoăn nhẹ rồi búi lỏng ở phía sau gáy, một vài sợi tóc rơi tự nhiên trên khuôn mặt. Cô không trang điểm cầu kì. Chỉ đánh một lớp phấn nhẹ. Uốn mi rồi thoa một lớp son thôi, vậy mà nhìn cô đã rất khác rồi.

Nhìn mình trong gương, Vương Gia Hân mỉm cười. Mọi người nhìn cô thì tất tấc khen ngợi.

Vương Tú đi vào phòng:

"Chị chuẩn bị xong chưa?"

Vương Gia Hân mỉm cười, nhìn Vương Tú:

"Ừm, chị sắp xong rồi, còn mặc váy nữa là xong, chờ chị nhé!"

Vương Gia Hân cười, cầm lấy bộ váy cưới trên ghế, bước vào thay đồ. Mặc xong bộ váy, vương Gia Hân nhìn thắc mắc. Cô hỏi Vương Tú:

"Chị nhớ lúc chọn váy đâu có chọn bộ này?, bộ váy trước đâu rồi?"

Vương Tú bụm miệng cười, cố gắng không để lộ. Bước đến bên cô, khoanh tay đánh giá bộ váy:

"Có sao đâu? Bộ này nhìn rất đẹp rất hợp với chị. Mặc bộ này đẹp hơn nhiều đó!!!"

"Nhưng mà chị cứ thấy sao ý. Như là có chuyện gì đó mà chị không biết. Chị thấy rất lạ"

"Chị đừng nghĩ nhiều nữa, bây giờ chị nghỉ ngơi đi, lát nữa em quay lại cùng chị đến nơi cử hành"

"Ừ, chị chờ em"

*****

Vương Tú quay lại bàn ăn. Không nhìn được mà nói:

"Cô dâu đã mặc váy cưới, nhưng mà rất tò mò về bộ váy đó"

Ông bà Được, ông bà Vương, tiểu Na, Hương Ân, anh em nhà Lã Tử Nam tò mò nhìn về chú rể. Còn chú rể thì lại rất thản nhiên, cười nói:

"Bộ váy đó là do chính con nhờ nhà thiết kế bên Ý, vẽ lại ý tưởng của con rồi thiết kế!!! Mọi người đừng nhìn con lạ vậy chứ"

Anh nói, rồi ai cũng bật cười. Vương Gia Hân chắc hẳn sẽ rất bất ngờ vào tối nay? Ông bà Vương nhìn nhau, ghé tai nhau nhỏ giọng nói.

*****

Thời tiết tháng 10, rất mau tối vì là mùa đông. Mới chỉ có 6 giờ thôi mà đã tối rồi, nhà nào nhà nấy bật điện sáng trưng. Ngồi trong xe, Vương Gia Hân lo lắng nhìn ra bên ngoài. Vương Tú nắm lấy tay cô:

"Hôm nay chị rất đẹp, chị là cô dâu đẹp nhất mà em đã gặp. Hôm nay là ngày chị kết hôn, là ngày chị hạnh phúc nhất, chị phải vui lên chứ!"

"Chị chỉ là hơi hồi hộp một chút thôi"

Vương Gia Hân nói. Rồi vỗ nhẹ lên tay Vương Tú.

Xe chạy trên đường, rất nhanh đã tới nơi tổ chức lễ cưới.

Vương Gia Hân được Vương Tú dẫn vào, mỗi bước đi trong đầu cô lại xuất hiện một câu hỏi. Chuyện này là sao! Tại sao lễ cưới lại được tổ chức ngoài trời. Tại sao mọi người lại không nói với cô??? Sao Vương Tú lại nhìn cô cười bí hiểm như vậy! Còn Lã Tử Nam, ba mẹ mọi người đi đâu hết cả rồi!!!

*****

Dừng chường tại đây, chường sau sẽ là lễ cưới của hai người. Ai tò mò không nào? Lee đang phân vân có nên viết ngoại truyện không, ngoại truyện thì sẽ viết như thế nào để mới lạ. Khác biệt để mọi người cảm thấy mới lạ. Không giống với những bộ khác. Ai có ý kiến gì không nào. Cho Visu biết đi!!!

À mà một vài bạn đã inbox hỏi Visu chủ yếu hai vấn đề. Visu sẽ trả lời luôn tại đây nhé.

+) Về phần kết truyện, các bạn muốn mình ghép các nhân vật vào để họ thành cặp. Câu này khó quá à, Visu cũng không thể bật mí trước cho các bạn được.

+) Còn câu thứ hai, sau bộ truyện này. Visu sẽ viết tiếp những bộ khác nữa, và không chỉ dừng lại ở bộ này. Hiện tại mình đang viết một câu truyện có thật, nhận được khá nhiều phản hồi đầy tâm trạng của các bạn. Visu cảm thấy rất vui. Bạn nào có thời gian thì ghé qua đọc thử bộ truyện mới của Visu nhé, bộ mang tên "Yêu ảo kết thúc sẽ rất đau" :-D

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Đám Cưới Có Anh Làm Chú Rể

Vương Gia Hân ngơ ngác, quay sang nhìn Vương Tú, ánh mắt như thể muốn nói:

"Tú!!! Mọi chuyện là như nào?"

Vương Tú cười, nhìn về phía xa. Ông Vương đang bước về phía cô. Ông cười hiền hậu, rồi đặt tay của cô vòng lên cánh tay của ông. Vương Tú cảm lấy khăn trùm đầu cô. Rồi đi về phía chỗ ngồi.

Vương Gia Hân hoảng loạn, cô nắm chặt lấy tay ông Vương:

"Ba, chuyện này là sao vậy? Con chẳng hiểu gì cả?"

Ông Vương vỗ nhẹ lên cánh tay cô, nhìn về phía chú rể:

"Con gái, Khải Minh là một người tốt, con cũng nên tha thứ cho thằng bé đi, nó đã cố gắng rất nhiều để có thể có ngày hôm nay. Hai đứa phải sống thật hạnh phúc. Được chứ?"

Vương Gia Hân mơ hồ. Cô chẳng hiểu gì cả.

Ba nói cái gì mà Khải Minh. Hôm nay cô đám cưới chủ rể là Lã Tử Nam cơ mà. Còn nữa tại sao ba lại chúc phúc cho cô với anh. Cô...cô rất rối...

Vương Gia Hân nhìn quanh. Lễ cưới mà Lã Tử Nam đã nói với cô không phải như thế này. Sao bây giờ lễ cưới lại giống hệt với lễ cưới mà cô đã mơ ước. Cô đâu nói chuyện này với ai ngoài Tiểu Na. Xung quanh cô, toàn bộ chỗ tổ chức được trải đầy cánh hoa hồng. Mọi người tất cả đều mặc lễ phục màu trắng. Trên tay ai cũng cầm một quyển album hình ảnh. Họ nhìn cô, rồi cười. Trời tháng 10 rất rét nhưng ở chỗ này rất ấm. Trời tối buông xuống, Vương Gia Hân mặc váy cưới nhưng lại không hề thấy lạnh chút nào.

Có hàng nghìn ngọn nến đủ màu sắc đang cháy lung linh ở xung quanh nơi này. Rất ấm...

Còn có cả bóng bay bay lơ lửng ở phía trên. Trên đó in hình của cô. Nhưng chú rể lại không phải Lã Tử Nam. Tại sao người đứng bên cạnh cô lại là Được Khải Minh. Tại sao lại là anh ấy.

*****

Tiếng nhạc vang lên, ông Vương vỗ tay cô, như gọi cô:

"Đi thôi con gái, đi hết con đường này, phía cuối con đường sẽ có người đứng đó chờ con, yêu con"

Ông Vương bước từng bước, Vương Gia Hân mắt long lanh cũng bước theo tiếng nhạc.

Càng đến gần cô càng nhìn rõ một người. Nước mắt không cầm cự được nữa mà lã lã rơi xuống. Trượt xuống bộ váy cưới. Được Khải Minh đang đứng ở đó. Anh mặc bộ lễ phục màu trắng, cài một bông hoa ở phía túi áo. Anh mỉm cười nhìn cô.

Được Khải Minh hồi hộp nhìn Vương Gia Hân từng bước, từng bước đang đi về phía anh. Cô hôm nay rất đẹp, chiếc váy cưới ôm sát lấy cô tôn lên vóc dáng cô, mái tóc đen được làm xoăn nhẹ nhìn cô thật đẹp. Nhìn cô ngơ ngác như vậy chắc hẳn là rất thất vọng.

Đến phía trước mặt anh, ông Vương nắm lấy tay cô gỡ ra nhưng cô lại một mực bầu thật chặt không chịu buông, nước mắt vẫn từng giọt từng giọt chảy xuống gương mặt. Ông Vương cười trấn an cô:

"Con gái, hôm nay là ngày con hạnh phúc nhất"

Rồi đặt tay cô vào tay anh.

Vương Gia Hân muốn rút tay lại nhưng anh đã nhanh tay nắm chặt lấy tay cô. Đặt tay cô vòng qua tay anh. Cùng cô đi về phía trước:

"Hôm nay, em rất đẹp bộ váy rất hợp với em, anh đã chờ ngày này rất lâu rồi"

"Anh làm gì vậy, tại sao lại thánh như vậy, Tử Nam đâu rồi?" Vương Gia Hân nhẹ giọng nói.

Được Khải Minh tuy có chút không vui khi trong đám cưới của anh và cô, cô lại ngang nhiên đi hỏi về người đàn ông khác nhưng vẫn cố tỏ ra bình thản nói:

"Anh ta nói sẽ buông tay để anh và em được bên nhau, không muốn nhìn em đau khổ"

Vương Gia Hân không nói gì. Cô mơ màng nhớ lại, thì ra đây là lý do mà mấy ngày gần đây, anh luôn lảng tránh cô. Ngay cả hôm nay, cô cũng chưa gặp anh ta. Đi chọn đồ Tử Nam cũng không bảo cô đi cùng. Một mình anh đi chọn. Thì ra là anh ta cùng với anh đã gặp nhau, còn tính kế để lừa cô. Hai người còn không nói cho cô biết, hiện tại cô giống như một con ngốc vậy? Lễ cưới của cô nhưng cô lại không hề biết chú rể lại là anh. Ccoo đúng là đồ ngốc mà...quá ngốc...Vương Gia Hân thầm nghĩ.

*****

Mãi nghĩ vẩn vơ, Vương Gia Hân quên mất là mình đang đứng trong lễ đường. Lời của cha sứ nói, cô chẳng nghe lọt câu nào. Đến khi Được Khải Minh đứng bên cạnh, nhỏ giọng gọi cô. Vương Gia Hân mới bừng tỉnh. Đôi mắt ngấn nước nhìn anh.

"Gia Hân, cha sứ đang hỏi, em mau nói "đồng ý" đi"

Vương Gia Hân mặc dù đang rất tức giận, muốn đánh anh như cô không thể. đành phải chờ buổi lễ kết thúc vậy? Cô tự nhủ, rồi nghe theo lời anh nói:

"Con đồng ý"

Cha sứ mỉm cười phúc hậu, quay sang Được Khải Minh:

"Được Khải Minh, con có đồng ý lấy Vương Gia Hân làm vợ. Ở bên con bé, yêu thương con bé, chăm sóc con bé, dỗ dành con bé...."

"Con đồng ý"

Vương Gia Hân khẽ liếc anh.

*****

Cô quả thật đã rất bất ngờ, cô cũng đã từng nghĩ sẽ cùng anh kết hôn, được mặc váy cưới đứng bên cạnh anh được nghe những lời chúc phúc của mọi người. Nhưng từ khi cô quyết định lấy Lã Tử Nam, thì cô đã không còn dám mơ mộng đến nó nữa. Khi biết tất cả sự thật, cô vẫn lựa chọn đám cưới với Lã Tử Nam, chôn chặt tình cảm này, cô không xứng đáng với tình yêu của anh, cô đã không tin tưởng anh. Đưa ra quyết định từ bỏ, cô đã rất đau khổ.

Cô không nghĩ, đến phút trót, Lã Tử Nam lại đồng ý buông tay, nhìn cô hạnh phúc. Tâm trạng cô hiện tại vừa vui vừa buồn. Cô vui lắm vì cô cuối cùng vẫn được ở bên anh, nhưng cũng buồn, khi đã làm tổn thương đến Lã Tử Nam.

Mọi chuyện đã như vậy, không còn gì để ngăn hai người đến với nhau, vậy thì cô phải vui lên chứ. Phải sống thật hạnh phúc, mắt cô nhoè đi, Vương Gia Hân cúi đầu cười.

*****

Khải Minh nhìn cô, thấy cô vừa cười vừa khóc mà cũng bật theo:

" Gia Hân, tha lỗi cho anh nhé, để anh được ở bên em" Được Khải Minh nghiêng đầu, ghé sát vào tai cô thì thầm.

Vương Gia Hân tay trái cầm bó hoa, tay phải vòng qua tay anh, cười, anh đưa tay qua lớp khăn trùm đầu, lau nước mắt cho cô:

"Bỏ qua cho anh vì ở đây có nhiều người. Về nhà em tính toán với anh sau!"

Cô nói.

Cha sứ đứng nhìn hai người, ho nhẹ một tiếng như cảnh báo cả hai người:

"Bây giờ, cả hai hãy trao nhẫn cưới cho nhau, vật sẽ theo hai con cho đến cuối đời"

Hướng Ân cùng Tiểu Na ùng bước đến đứng cạnh hai người, họ mang trên người bộ trang phục của phù dâu phù rể, và trên tay mỗi người cầm một hộp nhẫn.

Vương Gia Hân đưa tay về phía Hướng Ân ở bên cạnh, cầm lấy chiếc nhẫn, nâng nhẹ tay anh lên, đeo nó vào ngón tay anh. Chiếc nhẫn vừa vặn.

Được Khải Minh nhìn cô, anh đưa tay đón lấy chiếc nhẫn từ Tiểu Na, anh nâng niu bàn tay cô. Nhẹ nhàng đeo vào ngón tay cô một chiếc nhẫn.

"Bây giờ hai con chính thức là vợ chồng, chúc các con sống đến đầu bạc răng long mãi không xa rời. Khải Minh con có thể hôn cô dâu"

Ương Gia Hân cúi đầu che đi khuôn mặt dần đỏ, cô vẫn vậy. Chỉ vậy thôi cũng đã đỏ mặt rồi. Anh vén khăn trùm đầu qua khuôn mặt cô, thả nhẹ nó ra phía sau. Rồi cúi xuống, hôn lên môi cô. Nụ hôn của anh tràn đầy tình yêu, tình yêu thương sự che chở. Vương Gia Hân cũng chậm chậm ngẩng đầu, đón nhận nụ hôn ấy.

"Anh yêu em"

Được Khải Minh lưu luyến rời môi cô, chậm chậm nói.

Lễ cưới trôi qua trong tiếng cười nói vui vẻ của mọi người. Ông bà của cô dâu chú rể rất hào hứng khi kể về những chuyện lúc trước, những trò quậy phá của cô dâu chú rể lúc còn nhỏ.

Cuối buổi lễ, Vương Gia Hân cùng Được Khải Minh vui cười, nắm tay nhau, đi trên con đường trải đầy hoa hồng. Vương Gia Hân đưa mắt nhìn thấy Lã Tử Nam đang đứng ở phía cuối. Cô mỉm cười nhìn anh thay cho lời cảm ơn từ tận đáy lòng.

Cũng nhờ có Lã Tử Nam mà cô cũng nhận ra được bản thân mình yêu anh rất nhiều. Nhiều đến mức có thể làm tất cả vì anh, giống như anh làm tất cả

chỉ vì cô.

Chương đăng ngày 28/7/2016

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Em Yêu Anh!

Được Khải Minh ôm eo cô đi ra xe. Ngồi trong xe, Vương Gia Hân ngồi trong xe im lặng không nói gì. Cô vẫn còn có rất nhiều thắc mắc, và cũng vẫn còn giận anh nha. Anh lại giấu cô làm những chuyện này. Được Khải Minh ghé sát người sang phía cô. Ôm lấy cô, anh đặt cằm lên vai cô:

"Xin lỗi, vì không nói trước với em"

Cô mặc kệ anh ở bên cạnh nói gì, một mực nhìn ra ngoài cửa.

"Bà xã, anh sai rồi, anh không nên giấu em, tha thứ cho anh đi, nếu không anh sẽ rất đau" vừa nói, Được Khải Minh vừa nhấn nhó cầm tay cô đặt lên phía trái tim anh, giữ chặt tay cô, không cho cô rút lại. Anh không còn lạnh lùng, nghiêm túc kiêu ngạo như lúc ở trước mặt mọi người nữa, Được Khải Minh ở trước mặt cô là một tên dẻo miệng, chuyên dùng lời nói ngon ngọt để dụ dỗ cô.

Vương Gia Hân liếc xéo anh, rồi quay mặt đi. Có gắng nhịn cười, anh dám giấu cô, cô nhất định phải để anh nếm mùi bị bỏ rơi mới được. Cô nghĩ rồi cười thầm trong lòng

Cứ như vậy, trên xe có một cặp vợ chồng mới cưới, cô vợ thì bên ngoài tỏ ra không quan tâm, mặc kệ nhưng bên trong lại vui như mớ cò. Còn anh chồng thì lại nhấn nhó nói câu yêu vợ, xin lỗi vợ, hôn tay hôn má để lấy lòng người vợ. Giống như Vương Gia Hân, Được Khải Minh bên ngoài thì tỏ ra đau khổ hối lỗi nhưng bên trong thì chỉ có mình anh biết. Cô càng giận, hôn dỗi thì người thiệt chỉ có cô. Anh càng được thể mà ôm cô, hôn cô, ở gần cô.

*****

Hôm nay là đêm tân hôn của anh và cô. Được Khải Minh vì muốn có không gian riêng, vì vậy anh đã để Tiểu Du ở bên nhà ông bà nội. Dù sao thì ba mẹ anh cũng muốn được ở gần cháu, để con bé ở đó một hôm, anh cũng tiện bề hành động. (Mèo con Gia Hân, ta nghĩ nhà người hôm nay sẽ khó sống đây *cười nham hiểm*)

Vương Gia Hân bỏ lại Được Khải Minh ở phía sau, cô vào nhà rồi lại đứng khựng lại. Cô nên đi vào phòng nào đây, vào phòng tên lừa cô, không, cô sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy. Vương Gia Hân tức tối bỏ lên phòng của cô. Được Khải Minh chạy lại, may mà anh đuổi kịp. Nhìn chằm chằm vào anh, cô đóng cửa lại và rồi:

"Aaaaaa...!"

Vương Gia Hân mở vội cửa, Được Khải Minh ôm lấy bàn tay nhấn nhó. Cô vội cầm lấy tay anh, lấy tay xoa lên bàn tay anh, nước mắt vì lo lắng cho anh mà rơi xuống:

"Em...em..hức...hức...em xin lỗi...em..hức..không ...có ..ý..." cô nức nở khóc thét lên, nói với anh.

Được Khai Minh nhìn cô khóc đến nấc lên thì đau nhói. Anh ôm cô vào lòng, vỗ về lên vai cô:

"Ngoan...đừng khóc, anh không sao" anh dỗ dành cô, anh chỉ là không muốn cô giận dỗi, mà làm lỡ anh nên mới giả vờ bị kẹp tay, ai ngờ làm cô sợ đến mức khóc thét lên như vậy.

Vương Gia Hân gục đầu vào lòng anh, oà khóc. Cô khóc vì sợ anh đau. Cũng khóc vì quãng thời gian qua. Bao nhiêu buồn tủi, thời gian qua cô khóc hết. Khóc như một đứa trẻ.

Anh nhìn cô khóc như vậy, thì cười khổ sở, rồi bế cô lên, đặt cô ngồi lên giường. Lau nước mắt cho cô.

"Đừng giận anh nữa, anh sai rồi" Được Khải Minh lặp lại câu nói đã nói cả chục lần từ lúc về.

Vương Gia Hân vừa khóc vừa gật đầu nguầy nguậy. Cô không nên giận anh, anh sẽ không bị kẹp tay như vậy!

"Được rồi, đừng khóc nữa, em chẳng nhìn kỹ gì cả, nhìn xem anh đâu có bị kẹp tay đâu"

Vương Gia Hân ngược đôi mắt đầm nước lên nhìn anh:

"Anh lại lừa em, lúc nào cũng lừa em, biết em lo lắng thế nào không hả" Cô nói rồi lại khóc tiếp.

"Được rồi, được rồi là anh sai, anh không nên lừa em, không nên giấu em, thay đổi lễ cưới mà không nói cho em biết."

Vương Gia Hân cũng ngừng khóc, ép anh phải nói ra tất cả mọi chuyện mà Lã Tử Nam cùng anh làm sau lưng cô. Cảm giác mà làm người cuối cùng biết chuyện cô rất mơ hồ. Chẳng biết gì cả. Được Khải Minh nghe theo kể lại cho cô tất cả không giữ lại bất cứ một chuyện gì. Từ việc đoạn ghi âm, đến bức ảnh, rồi cả lúc cho cô uống thuốc mê.

Vương Gia Hân trừng mắt nhìn anh, thì ra hai người họ dám bỏ thuốc cô. Rốt cuộc là tại sao anh vẫn chụp ảnh cưới được vậy, chụp ảnh cưới lúc cô ngủ say, cô phải công nhận người chụp ảnh quả thật...rất chuyên nghiệp.

Thấy cô suy nghĩ gì đó, Được Khải Minh lại giả bộ nhăn nhó:

"Bà xã à, em không biết lúc chụp ảnh cưới đã khó khăn như thế nào đâu!" Được Khải Minh than vãn. "Bây giờ người anh đau ê ẩm đây này" vừa nói, vừa đưa tay dấm nhẹ lên vai rồi cổ, lại đến tay.

"Làm sao nhìn ảnh cưới giống như em không hề bị bỏ thuốc vậy" Vương Gia Hân đưa tay xoa bóp vai anh, thắc mắc hỏi.

"Thực ra thì cũng không khó, em nhìn ảnh cưới tất cả đều chụp từ rất xa. Sẽ chẳng nhìn rõ em ngủ hay không, với lại từ đầu đến cuối, anh đều bế em, hôn em mọi người đều sẽ nghĩ là chúng ta tình cảm nồng cháy. Sẽ chẳng ai nghĩ em bị bỏ thuốc. Trừ những người ở đó"

Được Khải Minh cười, đưa tay ôm lấy cô. Vương Gia Hân ôm lấy cổ anh, chủ động hôn lên môi anh:

"Em yêu anh"

Được Khải Minh tham lam hưởng thụ. Vương Gia Hân ngại ngùng muốn thoát khỏi lại bị anh giữ chặt lấy gáy. Bị anh hôn đến si mê.

Được Khải Minh buông cô ra, đặt cô nằm xuống giường, hôn lên gáy cô. Vương Gia Hân vội bưng tỉnh. Cô chặn anh lại:

"Em...em chưa...đi tắm..., để em...em...đi tắm đã"

Rồi cô mặt đỏ bừng bừng, chạy vào nhà tắm.

Được Khải Minh nhìn bóng cô chạy đi, rồi cười. Cũng sang phòng bên cạnh tắm gội. Quay lại phòng, thấy Vương Gia Hân ngồi thừ người trên giường, anh bước lại. Ôm lấy cô, hôn lên má cô. Lần đầu tiên của cô, anh hưng dữ với cô như vậy, chắc hẳn cô sẽ rất sợ, hôm nay là đêm tân hôn của hai người, anh sẽ bù đắp lại tất cả cho cô. (Visu: *che mắt*)

Anh hôn lên môi cô, vén tóc cô ra sau gáy:

"Đừng sợ, thả lỏng, tất cả hãy nghe theo anh, được chứ???"

Vương Gia Hân cười, chủ động hôn lên môi anh, thay cho câu trả lời.

-----haha đoạn này nói vậy đủ rồi nhĩ. Chuyện tiếp theo tùy cho mọi người tự suy diễn nhé. Visu suy diễn rất là trong sáng thì đó *cười* -----

Chương đăng ngày 29 tháng 7

*****

khóc ròn hết truyện rồi. Ai muốn có ngoại truyện không? Sau ba ngày, Visu sẽ quay lại xephanhỏi của các bạn nhé.. Nếu như có nhiều bạn muốn có ngoại truyện thì Visu sẽ viết tiếp ngoại truyện được chứ! Còn nếu không, Visu sẽ kết thúc truyện tại đây nhé. Bắt đầu viết bộ thứ hai nha.

Hẹn mọi người 3 hôm nữa nhé

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Ngoại Truyện 1: Hạnh Phúc Ngập Tràn.

Sau ba ngày. Visu thấy có khá nhiều bạn muốn có ngoại truyện nên Vidsu quyết định sẽ viết thêm phần ngoại truyện. Cảm ơn tất cả các bạn đã đọc và ủng hộ bộ truyện của Visu. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ.

*****

Sáng hôm sau, Vương Gia Hân mơ màng tỉnh dậy. Cả người ừ ừ, cô mở mắt. Cô lười biếng, ngay cả mở mắt cũng không buồn mở, bên cạnh dường như có cái gì đó hơi lạ (khô thân chị, quen ngủ một mình rồi, đồng thít lù lù hôm qua cười về giờ cũng quên). Cô sờ sờ, nắm nắm vòm ngực của ai đó. Mân mê thỉnh thoảng lại khẽ véo vào bụng anh.

Dược Khải Minh đã tỉnh từ trước. Nhìn hành động vô thức đốt lửa mà khuôn mặt anh tối xầm lại.

Dược Khải Minh túm chặt lấy tay cô, không cho nghịch nữa. Vương Gia Hân tự nhiên lại bị túm lại, cô nhăn nhó, quay lưng về phía anh. Chu miệng tỏ thái độ bất mãn, rồi lại tiếp tục ngủ như chẳng có chuyện gì.

Dược Khải Minh cười, nhấc cả người cô nằm lên người anh. Vương Gia Hân nhất thời bị đảo tư thế, nhăn mày, đưa tay dụi mắt rồi tỉnh hẳn khi thấy khuôn mặt phóng đại của một ai đó. Mắt mở to nhất có thể, cô đưa tay chống vào người anh định đứng dậy. Dược Khải Minh giữ gáy, kéo khuôn mặt cô lại gần, dịu dàng đặt lên môi cô một nụ hôn buổi sáng:

"Vợ dậy rồi hả?"

Vương Gia Hân vẫn chưa hết giật mình, cô lắp bắp:

"E...em...vừa...vừa...mới...dậy..."

"Dậy rồi, vậy mình tập thể dục đã nhì"

Rồi anh đè cô xuống giường, Vương Gia Hân ú ớ chẳng hiểu gì cả, đã bị ai đó lần mò khắp người. Chỉ biết khóc trong lòng, thầm nhủ:

"Anh là tên biến thái, đợi đấy, em sẽ cho anh biết tay"

Vậy là mới sáng sớm, ai đó đã được một bữa no nê. Còn ai đó lại cả mặt đỏ ửng.

(Visu: ahiih mặt Visu cũng đỏ luôn rồi nè)

*****

Buổi trưa, Dược Khải Minh nấu ăn xong xuôi, mặc tạp dề đi lên phòng gọi cô (cái định nghĩa người vợ sẽ là người nội trợ vào cái nhà này không áp dụng được). Nhân chứng là Vương Gia Hân như một bà hoàng, vẫn đang say sưa ngủ ngon lành. Mặc cho ai kia có gọi như thế nào đi nữa.

Dược Khải Minh hết cách, đành dùng biện pháp cuối cùng, anh giật mạnh cái chăn, áp sát khuôn mặt vào tai cô, thầm thì, bàn tay cũng mê hoặc vuốt ve người cô.

"Bà xã, bây giờ một là em dậy, hai là chúng ta lại tập thể dục lần nữa nhé!"

Vương Gia Hân nghe câu nói, như thánh chỉ rơi từ trên trời rơi xuống, ngang nhiên thẳng vào đầu cô. Cô vùng dậy, ngồi cách anh một khoảng. Cô đâu có ngủ đâu, chỉ là định giả bộ ngủ để bắt anh phải phục tùng cô thôi. Ai ngờ anh còn dám dờ dờ trò với cô.

"Sao lúc nào anh cũng vậy thế. Nghiêm túc đi"

"Bà xa, anh chỉ không nghiêm túc với mình em." anh cười lại tiếp tục tiến gần, nói vào tai cô.

"Hơn nữa hiện tại người không nghiêm túc là em, bây giờ. ... em còn muốn ngủ nữa không?"

"Không. không em hết....muốn ngủ rồi" Vương Gia Hân cười trừ.

"Anh...anh....không được...lại gần." Nói rồi Vương Gia Hân chui tọt vào nhà vệ sinh. Dược Khải Minh bật cười.

*****

Tại phòng ăn.

Vương Gia Hân ngồi nhìn Dược Khải Minh ăn. Bát com trên bàn vẫn chưa động tới. Dược Khải Minh nhìn cô, rồi lại ăn

"Anh không sợ em sẽ đói sao?" Vương Gia Hân nói. Anh là cái đồ vô tâm. Nhìn thấy cô không ăn mà ngay cả hỏi thăm cũng không.

"Có chứ, anh sợ lắm" Dược Khải Minh nói, rồi lại tiếp tục ăn.

"Vậy sao anh không hỏi em tại sao không ăn!!!" Vương Gia Hân giận dỗi. (Visu: *chặc* thế có ăn không thì bảo? Không là người ta ăn à)

"Anh biết anh đẹp trai rồi, em không cần phải ngắm anh đến quên cả ăn như vậy." Được Khải Minh tay chống cằm nhìn cô, nói ra suy nghĩ.

Còn cô thì suýt bị sặc vì mức độ tự biến tự diễn của anh. "Được rồi, không trêu em nữa, lại đây" Được Khải Minh bật cười, kéo cô ngồi lên đùi anh. Gắp thức ăn đưa lên tận miệng cô. Sau 5 phút chiến đấu với bàn ăn, Vương Gia Hân uể oải nhìn anh:

"Em no rồi, đừng bắt em ăn nữa" Cô sai rồi. Cô không nên nũng nịu để đòi anh bón. Bây giờ cô ăn đến căng cả bụng ra rồi, mà anh vẫn ép ăn tiếp. (Visu: chị không ăn thì ra đi, Anh Minh, đút em ăn đi a... Được Khải Minh: *nhìn chăm chăm* *đánh giá* nhìn lại mình xem, sắp phải lần rồi mà vẫn còn muốn ăn nữa hả. Visu: *khóc rùng* mấy người thật là độc ác. Ta cho mấy người lấy nhau để bây giờ mấy người quay sang chê ta hả *mếu máo*, huhu có ai thương tôi không hả. Vương Gia Hân: này cho cái kẹo, ra kia kể chuyện tiếp đi. Visu: *cười*)

Thấy cô nhăn nhó nhưng Được Khải Minh vẫn tiếp tục gắp thức ăn cho cô:

"Mới ăn vậy mà no sao, ăn tiếp, ăn bao giờ anh ôm vừa tay mới thôi"

Nhìn cánh tay anh, Vương Gia Hân trầm nghĩ, tay anh dài thế kia, bao giờ anh ôm vừa tay, lúc đó em đây thành cái thùng phi rồi. Không được, như vậy rất xấu. Phải dùng cách khác. Vương Gia Hân nũng nịu, lắc lắc cánh tay anh. Vừa nói, vừa hôn lên má anh:

"Ông xã à.. em no rồi. Đừng bắt em ăn nữa. Em biết ông xã thương em nhất mà. Hay là anh muốn nhìn em đau bụng chết hả?"

Được Khải Minh lần đầu tiên thấy cô gọi mình là ông xã, cười tươi như hoa, đặt đôi đùi xuống, vòng tay qua eo cô, hỏi:

"Em vừa nói gì"

"Em nói em no rồi" Vương Gia Hân đánh trống lảng

"Trước đó"

"Em quên rồi" Cô cười xoà.

"Vậy thì ăn tiếp, em muốn ăn gì" Được Khải Minh nói, nói rồi, anh đưa tay định cầm lấy đôi đùi.

"Là ông xã.. ông xã..." Vương Gia Hân đỏ mặt.

"Rất tốt" Anh cười, rồi kéo cô lại gần, hôn lên môi cô. (Visu: Hai người suốt ngày chỉ có chơi trò tình cảm trước mặt tôi thôi. Làm người ta tủi thân *nói nhỏ*)

*****

Thường thì, sau khi kết hôn, vợ chồng mới cưới thường sẽ cùng nhau đi hưởng tuần trăng mật. Nhưng Được Khải Minh và Vương Gia Hân lại khác, cả hai quyết định sẽ hoãn chuyến đi hưởng tuần trăng mật lại, dành thời gian cho Tiểu Du.

Hôm nay, cả hai sẽ về biệt thự nhà họ Được để đón Tiểu Du. Anh nắm tay cô đi vào nhà, cả nhà đã đầy đủ ở phòng khách. "Ba, mẹ, chúng con mới tới". Anh nói.

"Ba, mẹ!" Vương Gia Hân cũng gọi theo.

Ông bà Được cười, rồi kéo cô ngồi bên cạnh. Được Khải Minh thấy cô được quý như vậy thì tươi cười, ngồi bên cạnh Tiểu Na, đưa tay bế lấy Tiểu Du.

Đây là lần thứ hai anh được bế Tiểu Du. Ngày hôm qua, vì quá bận bịu chuyện tiếp khách, mà anh mới chỉ bế được Tiểu Du có một lát. Bây giờ, anh sẽ bù đắp tất cả cho cô và con. Bù lại những lúc mà cô và con đã phải sống một mình, mà không có anh bên cạnh. Tiểu Na trong lòng anh cười ngây ngô, thỉnh thoảng tay lại giơ lung tung, túm được áo anh lại nhét vào miệng. Nhìn áo của anh, khi này còn phẳng phiu mà giờ nhăn nhúm, đôi chỗ còn có cả nước miếng của Tiểu Du, trên người toàn mùi của em bé. Anh cười hạnh phúc, cuối cùng thì anh cũng có một gia đình nhỏ của riêng mình rồi.

*****

Vương Gia Hân ngồi bên ghế lại phụ, bên cạnh là Được Khải Minh đang lái xe. Ở giữa là Tiểu Du phá rối, chồm hẳn người sang bên cạnh anh, túm lấy cánh tay áo anh để găm. Vương Gia Hân cười, cứ đặt con bé ngồi hẳn hoi được một lúc, là y như rằng chỉ một lúc sau con bé là loay hoay tìm cách để bò sang chỗ anh. Gặm áo của anh.

Được Khải Minh cười, con gái anh sao lại nghịch đến mức đó vậy? Anh quay sang nhìn cô, trêu mếu nói:

"Bà xã, cảm ơn em, đã cho anh một đứa con rất dễ thương"

Vương Gia Hân cười, cô nói:

"Cảm ơn anh, vì đã ở bên em"

"Anh yêu em"

"Em cũng yêu anh"

*****

Hiện tại, Vương Gia Hân là người nhàn rỗi nhất nhà. Tiểu Du do một tay anh trông nom, Vương Gia Hân chán nản ngồi xem TV. Còn Dược Khải Minh thù vừa bế con, vừa cho con bé ăn. Cứ hễ Vương Gia Hân muốn làm gì cho Tiểu Du, là y như rằng Dược Khải Minh lại tranh làm. Tiểu Du đang ở tuổi mọc răng, chỉ cần nhìn cái gì lạ là sẽ cho vào miệng cắn, vì lợi con bé rất khó chịu.

Dược Khải Minh đang ngồi xem phim, Tiểu Du ngồi trên đùi anh, gặm miếng táo mà anh đưa cho. Cắn mãi miếng táo cũng chán, nó quay sang, mò mẫm bò lên bầu vào người anh.

Dược Khải Minh vẫn xem TV, rồi:

"A...bà xã..."

Anh nhăn nhó, như thế nào mà bụng anh lại trở thành miếng thịt để con bé cắn vậy. Anh biết con bé khó chịu nhưng cũng không cần phải cắn anh như vậy chứ. Tiểu Du cắn anh xong, thấy anh hét lên thì cười khanh khách. Cái tay lại lần mò, vạch áo anh lên, cắn lần nữa. Nhìn cái bụng bị cắn đến đỏ cả lên, đã vậy còn dính đầy nước miếng. Dược Khải Minh dở khóc, dở cười. Khóc cũng không được (hình tượng tổng giám đốc của anh sẽ mất hết, nên không được khóc) mà cười cũng không xong (có ai bị cắn đến đỏ cả người mà vẫn cười không). Trong nhà, Vương Gia Hân nhìn cười nhìn Tiểu Du và Dược Khải Minh.

-----Truyện đăng ngày 31/7-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Ngoại Truyện 2: Anh Ấy Là Bạn Trai Tôi

Dược Na nhìn đám bạn học ai cũng có đôi có cặp, một mình nó lẻ loi ở đây. Tự nhiên lại cảm thấy tủi thân. Đứa bạn học nữ lúc trước luôn đối đầu, ganh tỵ với nó, hôm nay được thể, ôm lấy anh người yêu ở bên cạnh. Nhìn nó hỏ:

"Na, người yêu cậu đâu? Chưa đến hả, bọn mình chờ lâu quá"

Dược Na bối rối, không biết phải làm như thế nào. Nó cầm điện thoại, rồi trong đầu chợt loé lên suy nghĩ, nghĩ là làm, nó cất giọng nũng nịu:

"Anh hả, anh kẻ đâu rồi, em đang ở quán X, anh tới chưa, bạn bè em đến hết rồi, chỉ chờ có anh thôi đó" Rồi nó cúp máy cái rụp.

Hương Ân nhìn lại điện thoại, rõ ràng là nhóc con, sao hôm nay tự nhiên lại đổi cách xưng hô như vậy. Từ sau hôm anh tỏ tình với nhóc, đây là cuộc gọi đầu tiên nhóc gọi cho anh. Có phải là nhóc đã đồng ý rồi không? (Nói sơ sơ chút về cặp này, sau một năm quen biết, nói chuyện và cãi nhau với Tiểu Na, thì anh Ân nhà ta đã có cảm tình với Tiểu Na. Ngày Dược Khải Minh và Vương Gia Hân kết hôn, sau khi lễ cưới kết thúc, Hương Ân tranh thủ mượn khung cảnh lãng mạn của cặp đôi chính để tỏ tình với chị Na. Tiểu Na mặc dù có tình cảm nhưng lại ngại ngùng, không nói ra. Cho nên đó là lý do đến tận bây giờ khi bị bạn học nói khích, thì chị mới gọi cho anh Ân để cầu cứu, còn lời tỏ tình kia thì chị vẫn chưa nhận lời)

Tiểu Na ngồi ngóng Hương Ân tới mà bồn chồn. Cô vẫn chưa đủ dũng khí để gặp lại anh. Gặp rồi cô không biết phải nói nào?

Còn trên đường, sau khi nhận được cuộc gọi của Tiểu Na, Hương Ân nhảy vội vào trong xe, phóng đến địa chỉ mà cô nói.

*****

Tại một quán bar.

Hương Ân bước vào, cả người một thân đen, ngay cả áo khoác cũng đen. Bỏ qua mọi ánh nhìn ngưỡng mộ, ánh mắt đờ đẫn của con trai, ghen ghét, độ kị của đám con trai. Anh bước đến trước mặt Tiểu Na.

Bạn học trong lớp, nhất là cô bạn đối đầu với Tiểu Na, cũng phải ngược nhìn mà mê mẩn Hương Ân. Tiểu Na vui vẻ đứng lên, tỏ ra thân mật khoác tay anh, giới thiệu với mọi người:

"Giới thiệu với mọi người, đây là bạn trai mình, làm phó giám đốc của Dược Thị. Còn đây là bạn học cấp ba của em."

Hương Ân cũng phối hợp không kém, anh mỉm cười, đưa tay ra bắt tay họ.

Suốt cả buổi, mọi người hỏi gì Tiểu Na mới đáp lại, còn nếu không cô chỉ ngồi uống rượu. Hương Ân thấy cô cũng ngà ngà say, thì ngăn cản. Tiểu Na cười, rồi cũng nghe theo anh. Không uống nữa. Ngồi im nhìn mọi người.

"Nhóc con, không ngờ míc say em lại nghe lời, ngoan ngoãn đến thế" Hương Ân thầm nghĩ.

Cuối buổi, Hương Ân trả tiền ăn uống. Mọi người nhìn Tiểu Na ghen tị có. Đồ kị cũng có. Cũng phải thôi, có bạn trai như vậy thì ai chẳng muốn. Rồi tất cả các bạn học nữ trong lớp lại nhìn sang người yêu mình, người có ngoại hình một chút, thì gia cảnh lại không có quyền thế. Mà người có quyền thế một chút thì ngoại hình cũng không đẹp như Hương Ân. Họ chán nản, đối với họ Hương Ân là hoàn mỹ nhất và Tiểu Na có phúc lắm mới có bạn trai như anh.

*****

Trên đường về, Tiểu Na say mềm, Hương Ân định lái xe đưa cô về thì cô lại khóc lóc không chịu, bắt anh phải cõng về nhà. Anh hết cách đành nghe theo lời của cô. Trên đường về, Tiểu Na hát không ngừng, cũng chẳng hiểu cô hát cái gì, cô say khướt thế này, đem về nhà cũng muộn rồi chắc sẽ chẳng ai biết mà ra đón. Hương Ân quyết định sẽ đưa cô về nhà.

Tại nhà Hương Ân, Tiểu Na nằm trên ghế salon. Ôm lấy bụng, vừa ôm lấy bụng vừa nhắm mắt. Hương Ân trở ra thấy cô như vậy thì lo lắng, chạy lại hỏi:

"Em sao vậy, đau ở đâu hả?"

Tiểu Na lắc lắc đầu, rồi lại gật đầu, nửa mê nửa tỉnh, cũng tại cô uống nhiều rượu quá.

Hương Ân khó hiểu:

"Em đau ở đâu phải nói anh biết chứ"

"Đau bụng" nói rồi Tiểu Na chỉ vài bụng, rồi lại nhắm mắt. Co người lại như để ủ ấm.

"Anh đưa em đi bệnh viện nhé"

Tiểu Na lắc mạnh, nắm lấy cánh tay anh, cô chỉ là đau bụng thôi.

"Em làm sao, phải nói rõ anh mới biết chứ" Hương Ân mất kiên nhẫn. Còn Dược Na lại đỏ mặt, nhỏ tiếng nói:

"Bà dì đến thăm, nên em bị đau bụng" nói rồi cô cúi gằm mặt xuống. Hương Ân vẫn không hiểu, gãi gãi đầu:

"Bà dì em, đâu rồi"

"Không phải dì đó, là bà dì đó đó" càng nói lại càng đỏ mặt

"Dì đó đó. Là dì nào, anh chẳng hiểu gì cả"

"Là đến tháng đó" Dược Na bắt quá hét lớn. Cô đã không muốn bói rồi, lại ép cô nói. Cô nói ra thì lại ngu ngơ chẳng hiểu gì. Đúng là tức chết mà.

"A! Là vậy sao, em cứ nói ra có sao đâu, được rồi, anh đưa em lên phòng nghỉ" Hương Ân thánh thiện của chúng ta cuối cùng cũng hiểu ra, anh cười xoa. Bế Tiểu Na lên phòng.

Tiểu Na trong vòng tay anh, ấm lá, mơ màng lại thêm chút men say, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Tối hôm đó, một người ngủ rất ngon lành, còn một người thì tay lại như cái máy, xoa lên xoa xuống bụng của ai đó. Giúp ai đó đỡ đau hơn. Hương Ân cả đêm ngồi xoa bụng cho cô.

Sáng hôm sau, anh mới ngủ thiếp đi. Tiểu Na ngủ dậy, đầu đau như búa bổ. Khó khăn ngồi dậy. Chột nhìn xuống dưới.

"Á!!!!!!!!!!!!!!" nó hét âm lên. Sao áo cô lại bị kéo lên hở bụng vậy này, còn cả ông chú đáng ghét kia nữa, ngang nhiên đặt tay lên bụng cô. Nghĩ đến đây, Dược Na chột nôi da gà. Hương Ân tỉnh dậy, thấy cô thù tươi cười.

"Em tỉnh rồi hả"

"Sao....sao...sao..tay ...anh lại....lại...đề lên bụng tôi." Tay run run chỉ về Hương Ân.

"Em bị đau bụng, nên anh xoa bụng cho em"

Dược Na nhớ lại tối hôm qua. Còn cả gọi anh tới quán bar, giới thiệu anh là bạn trai. Khuôn mặt đã đỏ nay lại càng đỏ thêm. Xấu hổ quá! Xấu hổ chết mất thôi.

"Nhớ lại chưa, hình như hôm qua ai nói anh làm bạn trai của người ta thì phải" Hường Ân cười. Tiến lại gần phía Tiểu Na.

"A....ai..ai nói..đâu....đâu. Em...em...chẳng ...nhớ nhớ ...g...gi...gi...cả" nói rồi định đứng dậy.

Càng ngày Tiểu Na càng bị Hường Ân tiếp lại về phía mình. Hường Ân cười tà mị, cầm điện thoại bật lại đoạn nói chuyện tối hôm qua, cả lúc cô giới thiệu anh làm bạn trai cô trước mặt bạn học.

"Là em đã nói vậy!"

"Phải đó, là em thì sao" Tiểu Na cuồng quá, mọi mà chẳng suy nghĩ "hieu anh thấy thiệt thòi, thì em làm bạn gái anh là được"

Thấy mình lỡ miệng, Tiểu Na im bật, cúi đầu, khóc không ra nước mắt. Còn ai kia thì cười như được mùa, bỏ lại cho cô câu nói rồi xuống phòng:

"Nhận lời sớm thì có phải tốt hơn không, được rồi, bạn gái, em xuống đi, anh chuẩn bị bữa sáng cho em"

Và rồi, lại thêm một cặp đôi nữa.

Truyện đăng ngày 31/7

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Chương 73 : Ngoại Truyện 3: Ba Người Cha

Lần nghỉ này, Dược Khải Minh quyết định sẽ nghỉ dài ngày. Anh muốn có thời gian bên con nhiều hơn. Hôm nay, Vương Gia Hân cùng Vương Tử, Lã Văn Nhi, và Tiểu Na đi mua sắm. Nhiệm vụ của ba người đàn ông còn lại, rất đơn giản đó chính là trông Tiểu Du trong vòng một ngày.

Bốn người con gái cười nói vui vẻ, đi dạo rồi mua đồ hết chỗ này đến chỗ khác. Mặc cho ba người đàn ông ở nhà than phiền, gọi điện.

Và lý do tại sao họ lại liên tục gọi điện, thì chúng ta sẽ được biết.

Dược Khải Minh đang ngồi đút cho Tiểu Du ăn. Hai bên là hai người đàn ông đang bày ra bộ dạng của vô số con vật, mục đích chính là để Tiểu Du thấy buồn cười, lúc mà Tiểu Du há miệng cười nhân cơ hội đó, Dược Khải Minh sẽ đút nhanh thìa cháo vào miệng con bé. Nhưng thực tế thì không dễ dàng như vậy chút nào.

Hường Ân làm con báo, còn Lã Tử Nam lại dơ chân giơ tay làm bộ dạng lúc con khỉ đang gãi ngứa, Tiểu Du nhìn chăm chăm, rồi bật cười. Lã Tử Nam hét lớn:

"Nhanh nhanh, con bé há miệng rồi"

Dược Khải Minh dù có nhanh thế nào đến khi đưa gần đến miệng con bé, thì con bé lại không cười nữa. Cả ba nhìn nhau, thất vọng rồi lại tiếp tục gầm rú, con bé lần này nhất quyết không chịu cười.

Cực khổ, cố gắng cả một tiếng đồng hồ, thời tiết là cuối tháng 10, lạnh như vậy mà ba người đàn ông lại toát cả mồ hôi. Mãi mới xong bữa cho Tiểu công chúa.

Xong xuôi con bé nằm ngủ ngon lành trong tay của Dược Khải Minh. Cả ba đặt con bé nằm lên giường, rồi mỗi người một góc cũng tìm kiếm chỗ để ngủ.

Một tiếng sau, Bảo bối nhà ta đã tỉnh. Con bé bò đến bó chỗ nó đầu tiên (bố con có khác, luôn nghĩ về nhau ha). Rồi tiếp tục đến Lã Tử Nam - ba nuôi của nó. Và cuối cùng là đến người cậu đẹp trai - Hường Ân.

Sau một tiếng hét:

"Á!!!" của Hường Ân thì hai người còn lại cũng tỉnh theo. Đầu tiên là ông bố của năm - Dược Khải Minh, chiếc áo mới mua giờ đã được làm sạch bởi sữa của Tiểu Du. Rồi đến Lã Tử Nam, chẳng hiểu đầu đuôi ra sao mà bên cạnh anh ôm một con gấu bông, trên miệng còn ngậm núm vú giả (chộ ôi, ngoan nào, đừng khóc, chị cho cho kẹo nà). Làm hai người kia nhìn anh bằng ánh mắt kì lạ, như thể anh làm người ngoài hình tình vậy. Mà kể ra, thì người tội nhất vẫn là Hường Ân. Con bé tưởng anh là mẹ, chắc tại thấy đói nên vạch áo anh lên và rồi ba hai một, Tiểu Du cắn mạnh vào ngực của cậu đẹp trai, Hường Ân đau đến ứa nước mắt, mếu máo không thành lời. Rồi xong... anh trở thành bà mẹ cho con bú từ khi nào vậy???

Con bé thấy anh càng hết, thì lại càng thích thú cắn mạnh. Lã Từ Nam chạy lại, vớt nướm vú già sang một bên, rồi bế lấy con bé.

Được Khải Minh, cùng Lã Từ Nam nhìn Hường Ân, rồi cả hai cười ngặt nghẽo. Chỉ có khuôn mặt người cậu đẹp trai thì tối xảm lại.

Lã Từ Nam vui vẻ bế Tiểu Bảo Bối xuống lầu, còn Được Khải Minh thì đi thay áo. Để lại Hường Ân vừa tức vừa phải ở lại dọn phòng cho con bé.

Dưới phòng khách, ba người đàn ông cùng một đứa trẻ con đang bày mưu tính kế, liên lạc với bốn người kia, hỏi xem bao giờ họ về

"Bà xã, bao giờ em về, Tiểu Du khóc đòi mẹ kìa" Được Khải Minh là người gọi đầu tiên. Vương Gia Hân nghe máy, tỏ ra quan tâm:

"Vậy sao, nhưng mà ông xã, em chơi chưa chán. Sao anh đã bắt em về rồi, anh không thương em hả" Vương Gia Hân nũng nịu, cô biết mà, Được Khải Minh mà nghe cô nói vậy thì 100%, có đòi về anh cũng không ép cô về nữa.

"Haha, bà xã, vậy em cứ chơi tiếp đi nhé, anh không bắt em phải về đâu, bọn anh trông được Tiểu Du mà" Được Khải Minh méo xệch, nhăn nhó, đáp lại cô.

"Ting"

Vương Gia Hân đoán chỉ có chuẩn mà. Lần thứ nhất, Được Khải Minh thất bại.

Lần thứ hai, là Hường Ân

"Na Na yêu dấu, em ở đâu rồi, bảo mọi người về nhà đi. Mau lên anh đói quá"

Check This Out

by Mgid

Sản phẩm giảm cân trong hai tuần đến Việt Nam

Bạn sẽ cảm thấy trẻ trung đến hàng chục tuổi chỉ sau vài ...

new-energy-bracelet.com

Cô đã mất 15 kg trong 3 tuần! Bí quyết rất đơn giản.

Được Na cũng hết như Vương Gia Hân, bật loa ngoài, nhìn mọi người rồi ra hiệu im lặng:

"Em đang thử đồ, nói chuyện sau nhé" rồi cũng cúp máy cái rụp.

Hường Ân lắc đầu, nhún vai vô tội. Không phải là anh không cố gắng, mà là bọn họ đã bàn nhau mặc kệ cả ba người các anh rồi. Cho dù có gọi điện giục họ về trông Bảo Bối đi chăng nữa, thì kết quả vẫn chỉ là bị bỏ rơi mà thôi.

Lã Từ Nam không cam lòng. Anh cầm điện thoại,

"Em ở đâu vậy. Về nhà ngay cho anh" Lã Vân Nhi vừa mới bật loa ngoài, đầu dây đã vang lên tiếng nói của anh.

"Anh hai, em đang giúp chị Tú chọn đồ, anh chờ sau đi, lát em gọi"

Đồng thời, tiếng Vương Tú cũng vang lên:

"Vân Nhi, tắt máy đi, ra xem chị mặc bộ này được chưa?" Và "tút...tút..."

Gọi lần hai, lần này là Vương Tú:

"Sao vậy?"

"Tú à, em bảo mọi người về đi, anh xin em, bọn anh không trông nổi con bé nữa đâu. Nó hành bọn anh sắp không chịu được nữa rồi" Lã Từ Nam nài nỉ, phải gọi nhanh họ về, họ mà không về sớm, không khéo, nhà nài có ba cái xác mất. Con bé rõ ràng là con gái sau lại quậy phá đến mức đó chứ

Bốn người con gái, nghe giọng nói nài nỉ như vậy thì ôm miệng cười trộm:

"Không được, em chơi chưa đã"

Và lại là tiếng "tút tut" như sét đánh ngang tai.

Xong, kế hoạch thất bại, quay sang nhìn Tiểu Du ngồi cười khanh khách trong lòng Được Khải Minh. Họ nhìn nhau rồi lại nhìn nhau, chán nản.

"Tiểu công chúa à, sao con lại nghịch đến mức ý cơ chứ. Một ngày trông con khác gì cục hình không" - Lã Từ Nam

"Tiểu Công chúa, sau này đừng nhìn chú bằng ánh mắt đòi khát nữa nhé! Chú không phải mẹ của con, không có sữa cho con đâu, giữ bí mật nhé, nếu người ngoài mà biết con coi chú là mẹ, bản mặt đẹp trai của chú biết chui vào đâu" - Hương Ân.

Haizzz tội chưa kìa

Chỗ này, người vui nhất là Dược Khải Minh, anh ôm con bé vào lòng, hôn lên má nó:

"Bảo bối của ba, có biết ba thương con thế nào không hả. Sau này lớn lên, ba cho con đi học võ nhé. Ai mà bắt nạt con, thì cứ xử như hai người họ, dám động vào công chúa của ba, thì phải có kết cục như vậy, phải không nào." anh cười lớn, thâm nghĩ.

Truyện đăng ngày 31/7

-----Hết truyện-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hân! Anh Có Quyền Cướp Dâu Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.